

**Bu Yürüyüş
Zafere Kadar Sürecek**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 60 / Tarih: 11 Mayıs 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750.000
www.ekmekveadalet.com Mail: info@ekmekveadalet.com

Oligarşi Yönetemez Katleder!

Can güvenliği
sorunumuzu
çözemeyen oligarşi
hiçbir sorunumuzu
çözemez!
Bu düzende
çözüm değil,
ölüm, açlık,
zulüm var!
Can güvenliğimiz için
örgütlenmeli
mücadele etmeliyiz

Direniş Sürüyor

Gültekin Koç ölüm orucu
ekibi, direniş ve zafer
kararlılığımızdır

Gençlik Kurultayda!

Gençlik Birlik Koordinasyonu
"nasıl bir eğitim, nasıl bir
üniversite" kurultayı yaptı

Kürt halkının kurtuluşu

Toprağı, iradesi
gasp edilen Kürt halkının
kurtuluşu nerede?

Böyle gürül gürül adımlarla alanları zaptetmeyi senden öğrendik
Senden öğrenmeli herkes; 1 Mayıs'ların nasıl kazanıldığını
Seni bilmeyenler, peşine takığın binlerce yoldaşının
kararlılığından anlamalı bu kavgayı.

Bugün değilse yarın; Kızılbayraklarımızla,
gençlerimiz yaşlılarımızla, kadınlarımız
erkeklerimizle, gecekonducularımız,
işçilerimiz, memurlarımızla
ideallerini omuzlarımızda
taşıdığımız kahraman
şehitlerimizle
ahdettağın alanı da
dolduracağız
onbinler
yüzbinler
milyonlarla

Aramızdasınız...

Her 1 Mayıs'ta, kavgaya, direnişe dair seslerimi-
zin duyulduğu, *"Kurtuluş Kavga, Zafer Cep-
hede"* sloganlarımızın yükseldiği, her yerde
onlar vardı. Bu 1 Mayıs'ta da yine yanımızda,
omuzbaşımızdaydılar.

İstanbul'dan Ankara'ya, Hopa'dan Antakya'ya
onların direniş geleneğini sürdürceğimizi
haykırdık. Alanlara onların sesini, kavgalarını,
umutlarını, gelecek düşlerini taşıdık.

Alanları onların kahramanca direnişleri, eşsiz fe-
dakarıkları sayesinde böylesine görkemle dol-
duruyoruz. Kızıl sancaklarımız, bayraklarımız
bu nedenle onların ardınca dalgalanıyor, gök-
yüzünün maviliğini kırmızıyla delip geçiyor.

Bu yürüyüş kesintisizliğini onların feda ruhunda
alıyor. Binlerce yürek, onların ektiği tohumları
n filizi olarak Cephe kertejlerini dolduruyor.
"Boşuna ölüyorsunuz" diyenlere, öle öle, vu-
rula vurula biteceğimizi düşünenlere cevap
verircesine; halkız biz veniden doğarız ölüm-
lerde diyerek dikiliyorlar dostun ve düşmanın
karşısına. Dostlarımız, gülen gözlerinizde ge-
leceği görmenin sevincini, düşmanlarımız kırıl-
arak tükenmeyeceğimizi görmenin öfkelerini
taşıyor.

Kızıldere'den Uzun Direniş'e yenilmezliğin, ba-

şşamemenin, teslim olmamanın adı kahraman
şehitlerimiz:

"Hiçbir şey için ölmeye değmez" ideolojisinin te-
pesine bedenlerinizle birer balıyoz gibi indirin,
*"Hayır halkımız, vatanımız için; emperyalizme
karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi,
kapitalizme karşı sosyalizm için ölürüz"* hay-
kırışınız meydanlarımızda onbinlerle haykırıl-
yor.

Devrimin, halkın kurtuluşunun büyük bedelleri
göze almadan, feda ruhuyla kavgaya girme-
den kazanılamayacağını öğretmeye devam
ediyorsunuz. Herkes öğrenecek, herkes göre-
cek.

Rahat uyuyun kahraman yoldaşlarımız;

Kortejimizdeki her cepheelin omuzunda bir tabut
taşımak zorunda kalsak da, Anadolu'nun her
karış toprağını kanımızla sulasak da, bu kavga
sürecek, meydanlarda dalgalandırdığımız san-
cağımız vere, başımız hiç öne düşmeyecek.

Feda ruhuyla yarattığınız mirası, kanla-canla bü-
yüttüğünüz geleneklerimizi sahiplenecek, za-
fere kadar yürüyüşümüzü sürdüreceğiz. Hü-
cre hücre eriven, zulmün beyinde patlayan,
alev alev yanan bedenleriniz yolunuzu aydın-
latmaya devam edecek. O yoldan yürüyerek
bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye'yi ku-
racağız.

EkmeK Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

EkmeK ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Erçan Gökçü
Adresi: İnebey Mahallesi İnklap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Alacaklar Veriler: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks: 0049 221 6906894
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı Arka Çöken Apt. No:10/2 Tel:
Faks: 0 322 351 97 25
Ankara: SAK Bulvarı Otur. Işhan Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karalı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel:
Faks: 0 242 223 87 18
Batı: Bayrak Cad. 5/9 İş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyeri Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
İzmir: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-faks: 0 468 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı
No: 31/501 Kozak Tel-faks: 0 232 440 27 96
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Saklıo Kervan Saray İşhan Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 322 41 70
Malatya: Dabakhanı Mah. Eskişehir Kat: Kardeşler İşhan Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mardin: Kiremitbana Mah. 4406 sk. Müzeyyen
Boro İşhan No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bozokçay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Postalar
İşhan Kat:1 No:33 Tel-faks: 0482 322 20 88
Torun: Geccepa Cad. Oltuğu İşhan Kat: 5 Daire: 9

- 3... ABD Türkiye'den ne istiyor?
5... Ülkemizi böyle aşağılanan,
azarlanan bir ülke haline
getirenler
6... Örgütlenmiş zulüm ve soygun
çetesi katlediyor
11... Yıldız Teknik Üniversitesi'nde
"Solcular arası" çatışma
değil ihtarıcı devlet çetesinin
saldırısı
13... Lanetli bir grup; Aydınlık
15... TÜPRAŞ, TEKEK, PETKİM
özelleştirmeye karşı direnişte
16... Sorunların çözümü bizde
19... F tipleri gündeminden şimdi
hangi gerekçeyle
kaçacaksınız?
20... Nereye kadar?
21... "Silah"a sahip olma hakkı 1
22... Amerika'dan aşağılama
oligarşiden yalvarma
24... Bush yanılıyor: İşgal ettiniz,
ama... zafer kazanamadınız!
26... Alanlar anlatıyor
30... Mitinglerden notlar
31... Cephe Güçleri yurtdışında da
1 Mayıs alanlarında
33... Kürt halkının kurtuluşu
nerede?
35... İşçiye güvence yok!
36... Reformizmin pragmatizmi
37... Gerillalardan açıklama
38... Irak'ta Savaşta Hayır
Koordinasyonu'nda
bozgunculuk!
40... Kemalistler; şeriat-laiklik
oyununa değil bağımsızlık
mücadelesine katılın
41... Genç Parti halkı aldatmaya
çalışıyor
42... "Amerikan emperyalizmine
ve işbirlikçilerine karşı
birleşelim" demek yasaktır
bu ülkede
44... Deprem yoksulu vurur
45... Bağdat günlüğü
47... Filistinlilere sürgün
48... Medya: Özkök'ün midesindeki
ur
49... Köyün delisi
50... Kahramanlar ölmez

ABD Türkiye'den Ne İstiyor?

Amerika, Türkiye'yi azarlıyor, aşağılıyor. "Türkiye -diyor- yanlış yaptı!"

Devam ediyor ukalalık: "Türkiye Özür dilemeli... Amerika ne isterse yapmaya hazırız diye açıklamalı, ayağına kapanmalı..." Amerika, Türkiye'den klasik bir yeni-sömürge olmasının ötesinde, **eyaleti** olmasını istiyor. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'in, en Amerikancı çevrelerde bile "sert" bulunan açıklama ve aşağılamaları bunun ifadesidir. Amerikalıların bu üslubunu daha çok duyacağız, bu, imparatorluğun dilidir.

Amerika'nın imparatorluk stratejisi, dünyanın tüm ülkelerini kendi eyaletleri haline çevirmek istiyor. Kısacası, "bütün dünya benim ülkem" olacak diyor. Demekle kalmıyor; bombaların ve dolarların gücüyle, bunu dayatıyor. **Tüm devletler, devrimci olsun olmasın tüm örgütler, bu dayatmanın hedefidir.** Bu nedenle de, hem ülkeler, hem örgütler, bu dayatma karşısında bir **tavır belirlemek zorunluluğuyla** karşı karşıyadırlar. Birçok ülke ve örgüt, bugüne kadarki politikalarıyla mevcut statükolarını koruyamazlar. Şu veya bu yönde ilerlemeyi tercih edecekler. Emperyalizm değişmemiştir, ama emperyalizmin sömürgecilik politikası daha dayatmacı, askeri zora daha çok başvuran, daha imhacı bir biçime bürünmüştür. Emperyalist demokrasinin sınırları, gerek emperyalizmin merkezlerinde, gerekse de yeni-sömürgelerde giderek daraltılmakta, muhalif güçler fiziki veya siyasi olarak yokedilmek istenmektedir.

Abdullah Gül, Amerika'nın azarlamasına cevap olarak "hava sahamızdan kaç uçak geçtiğini kendileri daha iyi bilir" derken, ne kadar iyi bir işbirlikçi olduklarını kanıtlama telaşındaki bir acizlik sergiliyor. Ama yetmiyor Amerika'ya o kadarı. Hava sahasını, üsleri, limanları değil, **tüm ülkeyi** istiyor Amerika. Ülkenin görünürdeki yöneticilerinin hiç bir iradesinin, insiyatifinin olmasına izin vermiyor. Wolfowitz, "Türkiye, Amerika'nın yaptıklarına inanıyoruz, yanındayız demeli" derken, tesadüfen seçmiyor bu kavramları. Senin ne yapacağını ben belirlerim diyor. Bunun dışında bir hak tanımıyor yeni-sömürgesine de. Yeni-sömürgeciliğin karakteristik özelliği olan "görece özerklik" alanı da iyice daraltılıyor.

Peki bu azarlamalar, dayatmalar karşısında Türkiye oligarşisi ne yapıyor. Oligarşisi temsilcilerinin tavrı tam bir acizlik tavrıdır. Herkes açıkça gördü ki, oligarşi içindeki hiç bir kurumun ve kesimin, tekellerin, tefecilerin, ordunun **ulusallıkla** bir alakası yoktur. Halkın karşısında asıp kesen, tehditler yağdıran, masalara yumruklar atan, tanklar yürüten generallerin ABD Savunma Bakanı Yardımcısı'nın aleni hakaretleri, fırçaları karşısındaki zavallılıklarına bakın. Generallerin bütün havası yerle bir oldu. "Biz önemli ülkeyiz, stratejik ülkeyiz, büyük devletiz" sözleri **paçavra** haline gelmiştir.

Amerika, azarlar, aşağılarken, Türkiye'deki düzenin ve kurumların tablosunu da tarif ediyor. Demokrasinin bir "oyun"dan ibaret olduğunu tescil ediyor. "Çok partili", "parlamenter rejim"de, **ordunun liderliğinden** söz ediyor Wolfowitz. "Aramızdaki ittifakın geleneksel destekçisi

ordu, oynaması gereken liderlik konumuna tam olarak sahip çıkmadı” derken, ülkemizdeki asıl dayanaklarının Genelkurmay olduğunu da belirtiyor. Ülkemizde 1945’lerden itibaren hakim hale getirilen yeni-sömürgecilik, yeni yetme işbirlikçi burjuvaziye ve orduya dayanarak inşa edilmiştir. Yeni-sömürgeci düzenin bekasının sağlanması görevi orduya emanet edilmiştir. Bugüne kadarki tüm askeri, ekonomik, siyasi işbirlikçilik anlaşmaları ordunun onayıyla yapılmıştır. Şimdi ABD, Genelkurmay’a açıkça “sen benim adamımsın, görevini yap” diyor. Amerika artık biçimsel demokrasilere son veriyor veya çok dar bir sınır çiziyor.

ABD yeni süreci tanımlıyor; “demokrasi dediğin benim çıkarlarımdır”. ABD’nin sivil yönetimi, MGK’nın belirleyiciliğinin anti-demokratik oluşu gibi dertleri yok. O yalnızca imparatorluk politikalarına tam tabii olacak bir iktidar istiyor Türkiye’de. Bu iktidarın bir cunta mı, MGK sultanı mı olacağı önem taşıyor. Bu düzenlemeleri oligarşinin, asıl olarak da Genelkurmay’ın eliyle yapacaklardır. Bundan sonraki aşama, AKP’nin ipini Genelkurmay’a çektiğidir. Ki bu süreç bir yanıyla da başlamıştır. “Amerikanın çıkarları benim çıkarlarımdır” diyecek partiler de ortaya çıkarmak zorundadır. Bu doğrultuda da mevcut partiler

Genelkurmay kendini ispat yoluna girecektir. Diğer yol, devrimci yoldur ve o yoldan gitmesi mümkün değildir.

Bu noktada ülkesini, halkını savunan bir tek devrimciler var. Bağımsızlığı ve demokrasiyi savunmak, Amerikan emperyalizmine karşı savaşımdır.

içinden veya dışından çeşitli operasyonlara tanık olacağız.

Kimileri bu gelişmeleri yanlış yorumlayıp, “Türkiye Amerika’ya direndi... Türkiye’yi savaşa sokmadık” düşüncelerine kapılırlar. Hayır, Türkiye, 50 yıldır sürdürdüğü işbirlikçiliği yine sürdürmüştür. Ama mesele artık Amerika’nın bunlarla, yeni-sömürgeciliğin bugüne kadarki çerçevesiyle yetinmemesidir. Amerika, bir eyalet statüsünü dayatıyor şimdi Türkiye’ye. İşbirlikçiliğin bugünkü düzeyini bu nedenle yeterli görmüyor. Değilse, Abdullah Gül’ün lüzumsuz olarak belirttiği gibi, Amerika, Irak’a saldırıda Türkiye’yi ne kadar kullandığını, on yıldır

Irak’ı Türkiye’deki üslerden bombaladığını çok iyi biliyor. “Başka ülkelerle ilişkin olacaksa da benim politikalarımı savunmak, benim planlarımı uygulamak için ilişki kuracaksın” diyor mesela. Ulusal politikaymış, ulusal çıkarmış, olmayacak diyor.

Türkiye üzerinde ABD’nin sürdürdüğü operasyon büyük ve kapsamlı. Türkiye oligarşisiyle, Türkiye halkının Amerika’nın bu isteğine vereceği cevaplar farklı olacaktır.

Genelkurmay kendini ispat yoluna girecektir. Diğer yol, devrimci yoldur ve o yoldan gitmesi mümkün değildir. Ne oligarşinin, ne işbaşındaki hükümet olarak AKP’nin direnme şansı yoktur; direnirlerse bu yeni operasyonlar demektir, bölünür, parçalanırlar. Darbelerle, postmodern darbelerle, çok çeşitli biçimlerde ABD imparatorluk politikalarına uygun bir iktidarı oluşturmaya çalışacaktır. Abdullah Gül’ün “telafi edeceğiz” sözleri de, Genelkurmay’ın “bunlar Wolfowitz’in kişisel görüşleridir” diyerek görmezden gelmeleri de, onları kurtarmaz. Türkiye’yi yönetenler yeni dönemin yeni özelliklerini anlamalıdır diyor Amerika. Anlayın demek, “teslim olun!” demektir.

Bu noktada ülkesini, halkını savunan bir tek devrimciler var. Bağımsızlığı ve demokrasiyi savunmak, Amerikan emperyalizmine karşı savaşımdır. Bütün muhalif güçler, kendilerini yeniden tanımlamak zorundadırlar: **Biz nerede duruyoruz?** Ya kaçacak, sinecek, ya devrimci olacaklar! Kürt milliyetçiliğinin, reformizmin, islamcılarının mantığı esas olarak aynıdır; bu süreci en az zararla nasıl atlattırız hesabındalar. Ama mücadele etmeksizin, direnmeksizin bu sürecin “geçeceğinin” garantisi nerede? Kürt milliyetçiliği için de, reformizm için de aynı sorun vardır. **Ya bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi vereceksin, ya Amerikanın eyaleti olmayı kabul edeceksin!** Arası yok. Aralar, hiç bir dönem olmadığı kadar imkansızdır artık. İslamcılar, eski tarzlarıyla varolamazlar. İnançlarını, geleneklerini, kültürlerini emperyalizmin karşısına çıkarabiliyorlar mı? Onların geleceğini bu belirleyecektir. Bu süreci “atlatmaya” çalışanlar yanılıyor. Direnmeyen, savaşmayan, imparatorluk düzenine tabi olacaktır. **Bağımsızlık bayrağını kaldırmayan,** demokratlık, devrimcilik iddialarından da vazgeçmiş demektir. Amerikan imparatorluğuna karşı mücadele edilmeden bugün ne demokrasinin, ne devrimin savunulması mümkün değildir.

ÜLKEMİZİ BÖYLE AŞAĞILANAN, AZARLANAN BİR ÜLKE HALİNE GETİRENLER, EMPERYALİZMİN İŞBİRLİKÇİLERDİR!

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı;

Ekmeğimiz, onurumuz için birleşelim!

Bağımsızlık için mücadele bayrağını kaldıralım!

Dünyanın gözleri önünde azarlıyor, aşağılıyorlar. Hükümetten, ordudan işbirlikçilikte ağırdan aldıkları için, halktan anti-Amerikan düşünceler taşıdığı için nedamet getirmesini istiyorlar.

Ve bu ülkeyi “yönetme” sorumluluğunu taşıyamayan aciz iktidarlar, siz bizim ülkemizi nasıl aşağılıyorsunuz, nasıl hakaret edersiniz, nasıl irademizi yok sayarsınız diye di-kilecekleri yerde, “telafi ederiz” diye Amerika karşısında valvar yakarlar.

Bugün Amerika’nın protokolde kimbilir kaçınıcı sırada gelen bir bakan yardımcısına bile cevap veremiyorlar.

Çünkü bu anlaşmaları onlar imzaladı.

Bu köleliği onlar yarattı.

Ulusal onurumuzu onlar ayaklar altına serdi.

ŞİMDİ NE YAPILACAK?

Şimdi bir çok kesim, Amerika’nın “fırçası” karşısında ne yapılacağını tartışıyor.

Bu iktidarlar, yalvarmaktan, işbirlikçilikten başka bir şey yapamazlar ve başka bir şey de bilmezler.

Bu iktidarlar, hiç bir şeyi çözemezler.

Ülkemizi daha da aşağılatmaktan, ulusal onuru daha fazla çiğnetmekten, emeğimizi, ekmeğimizi, kaynaklarımızı daha fazla peşkeş çekmekten başka hiç bir şey yapamazlar.

Yapılması gerekeni biz söylüyoruz:

Amerika’yla tüm ilişkiler kesilmelidir!

IMF’den, NATO’dan hemen çıkılmalıdır!

Bağımsızlık, demokrasi böyle savunulur, ulusal onur böyle korunur.

Aksi halde, teslimiyet derinleşecektir.

Ulusal onurumuzu gururumuzu savunmak için; **Birleşelim! Bağımsızlık bayrağını kaldıralım!**

İŞBİRLİKÇİLER, AMERİKA’YA DEĞİL, BİZE, HALKA HESAP VERECEKLER!

Ülkemizde bize ait ne varsa, canımızı, ekmeğimizi, emeğimizi, madenlerimizi herşeyi aldılar.

Bu iktidarların Amerika’ya değil, önce bize, Türkiye halkına vermesi gereken **hesap** vardır.

Bu ülkeyi, bu hale onlar getirdi.

Bu ülkeyi onlar satarken, devrimciler, vatanseverler, bağımsızlık için mücadele ediyorlardı.

Bu ülkenin bağımsızlığı için binlerce şehit verildi. Genç kız ve erkeklerimiz, yaşlılarımız, bu ülkemiz Amerikan emperyalizminin eyaleti olmasın diye, bedenlerini barikat yaptılar. İktidarlar onlara “**terörist**” dedi.

35 yıldır ülkemiz bu hale gelmesin diye mücadele eden insanlarımızın kanları akıyor. İnfazlar, katliamlar, işkenceler, **Amerika’nın yeni-sömürgesi** olarak kalmaya devam edelim diye yapıldı. Bu iktidarlar, bu Genelkurmay yaptı.

Şimdi ABD karşısında süklüm püklüm, süt dökmüş kedi gibi duruyorlar. Bizim karşımızda tehditlerle, gözdağıyla konuşuyor, bize karşı darbeler yapıyor, tanklar yürütüyorlar.

Ekmeğimizi çalan, ulusal onurumuzu aşağılayan bu duruma son vermek için;

İşbirlikçilere karşı, halkın iktidarı için birleşelim!

AMERİKA, AVRUPA DEĞİL, KENDİMİZ ÇÖZERİZ!

Emperyalizme dayanarak, ABD’ye, AB’ye sığınarak ekmeğe, adalet, can güvenliği, hiçbir şey olmayacaktır.

Amerika’nın getirdiği demokrasi, katliam demokrasisidir. Amerika’nın getirdiği özgürlük, açlık, yoksulluk özgürlüğüdür.

Biz 1945’lerden beri yaşıyoruz bu “**özgürlüğü**”(!) O zamandan beri, infazların, katliamların, işkencelerin hiç eksik olmadığı bir “**demokrasiyi**”(!) yaşıyoruz.

Bize bunları yaşatanlar da, “milliliği” kimseye bırakmayan düzen partileri ve Genelkurmay’dan başkası değildi. Bizim karşımızda, Amerikan işbirlikçiliği yaptıkları için nedamet getirecekleri yerde, Amerika karşısında az işbirlikçilik yaptıkları için nedamet getiriyorlar.

Milliliğin zerresi kalmamıştır onlarda.

Onlar Amerikan zorbalığı karşısında nedamet getirirse de, halk nedamet getirmeyecektir.

Ülkemizin, halkımızın onurunu savunacağız.

Bağımsızlığımız için, demokrasi için, emperyalizme karşı olma onurunu korumaya devam edeceğiz.

Sayı 60

5

11 Mayıs 2003

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

Örgütlenmiş Zulüm ve Soygun Çetesi Katlediyor

Bingöl depremi, açık bir katliamdır. Zulüm halk kurşunlanarak sürdürüldü. "Terör, provokatörler.." demagojisi katliamcı oligarşinin gerçek yüzünü gizleyemiyor.

Yine katledildik. Herkesin artık gördüğü örgütlenmiş soygun ve zulüm çetesi olan oligarşik devlet, yine "deprem katliamı" ile canımızı aldı. Bile bile, göre göre, uyanlara kulak asmayarak, halkın canına zerrece değer vermeyerek çoğu çocuk, 176 insanımızı katletti, yüzlercesinin yaralanmasına, evlerinin yıkılmasına neden oldu.

Çadır isteyen, ve gelen üç beş çadırın AKP milletvekili Feyzi Berdibek'in aşiretine dağıtılmasını protesto eden **halkın üzerine ateş açıldı**. Ve bir kez daha görüldü, ülkemizi, örgütlenmiş, zulüm ve soygun çetesi yönetiyor. "Kutsal, baba..." dedikleri devlet bu. Oligarşik devlet soyuyor, katlediyor; depremlerde, hastalıklarla, kurşunlarla, bombalarla, açıklıkla katlediyor. İtiraz edenleri zorla, kurşunla susturmaya çalışıyor. Sonra başlıyor o bildik "terör... provokasyon..." demagojilerine.

Çadır dağıtmayı bile beceremeyenler **DEHAP'lı Belediye Başkanını** kriz yönetiminin dışında bırakıyor, yardımlara el koyuyor. Kocaeli depreminde o yıkım arasında halka yardım için gidenlere "terör örgütü operasyonu" yapmamış mıydı? Korku, halkın çadırsız kalmasına neden olurken, Muş'un Bulanık ve Malazgirt Belediyelerinin kurduğu kriz masalarına siyasi amaçlı denilerek Kaymakamlık tarafından izin verilmedi. Aynı şekilde Tayyip Erdoğan ve bakanlar Bingöl'e gittiklerinde belediye başkanını muhatap almadı. Böyle bir devletin sorun çözebilmesi, halkla barışık olabilmesi mümkün mü?

Bir başka demagoji; "*sorumlular bulunacak*". **Yalan**. Sorumlu koltuğunda oturan kendileri. Ne yapacaklar, Bayındırlık Bakanı Zeki Ergezen açıklıyor; "*Müfettişleri gönderdim hemen. Kim veya kimler sorumluysa ortaya çıkarılacak, gereken yapılacaktır.*"

Çok duyduk bu sözleri. Tedbir almıyor, sadece mezar kazıyor.

AKP sorumluları cezalandırıyor şovuyla emniyet müdürünü görevden alırken, halkın karşısına dahi çıkmayan vali yerinde. Çünkü Vali Hüseyin Avni Coş mülkiye müfettişliği döneminde Erdoğan'ın İstanbul Belediyesindeki yolsuzluklarını akladı. "Eği-

timini" de depremde Bolu'da devleti eleştiren genç bir kızı "terörist" diye tokatlayan vali Nusret Miroğlu'nun yardımcısı olarak yaptı. Bolu'daki tokat, Bingöl'de kurşuna dönüştü. Vali tam da bu devlete uygun faşist bir kafa yapısına sahip olduğunu, KESK Bingöl Şubeleri Dönem Sözcüsü Özgür Bektaşoğlu'nu depremden iki gün önce makamında "*senin ağzına kurşun doldururum*" diye tehdit derek de göstermişti.

Halkın çadıra değil kurşuna mı ihtiyacı vardı?

Katlettiler. Biliniyordu olacağı. Hiçbir tedbir alınmadı. Tıpkı beklenen **MARMARA DEPREMİ** ile ilgili alınmadığı gibi. DİE'ye göre Türkiye'deki her on binadan biri ya onarıma muhtaç ya da oturulamayacak durumda. Peki tedbir; o yok.

Jeoloji Mühendisleri Odası Genel Başkanı Aydın Çelebi, depremle ilgili tüm bilgilerin önceden devlet tarafından bilindiğini belirterek, "*Bingöl depreminden önce fay üzerindeki yapılaşmayla ilgili gerekli uyarılar yapıldı.*" açıklaması yaptı. Benzer bir rapor da Prof. Dr. Niyazi Türelli tarafından 6 ay önce yayınlanmıştı.

Koyun gibi ölümü bekleyin! **Ben sizi katledeceğim, itiraz etmeyin.** Oligarşinin söylediğinin özeti bu. Çünkü onların yaşadığı binalar yıkılmayacak, onlar ölmeyecek, sakat kalmayacak.

Katlediyor, protesto edenlere **özel tim** kurşunlar yağıdıyor. Özellikle kürt halkına karşı çok daha boyutlu olarak karşımıza çıkan, devletin halka bakişinin en çıplak haliyle yansımasıdır yaşananlar. Çürümüş, ahlaksız düzenin tepesinde oturanlar her katliamda halkımızın **kurbanlık koyun** gibi davranmasına, "**takdiri ilahi**" demesine alışmış, **Bingöllünün onurlu tavrından** şaşkın. Onlar katletsin, halk sussun. Susmadı Bingöllü.

Kim Bu Özel Tim?

Herkes gördü, gözü dönmüşçe kurşunlar yağ-

Kim Bu Soysuzlar!

Adalet Bakanı Cemil Çiçek: “Yolsuzluklar ülkeyi bir avuç soysuza muhtaç hale getirdi.” demiş. Peki kim bu soysuzlar?

Mensubu olduğu partiye bakabilir, önünde el pençe divan durduğu TUSİAD’a, o koca koca bakanlık binalarının içine yuvalanmış bürokrasiye, “gözbebeğimiz” diye yağ çektikleri Genelkurmay’a, OYAK’ın sahibi orduya bakabilir....

Bizim bildiğimiz, halkı katleden, soyan, çalıp çırpan soysuzlar oralarda!

dırdılar. Maskeli, kimi nişan almış zulüm kusuyor. Jandarma, yine “araya girme” rolünde. Bu zulüm düzeninin en has bekçisi ordu değilmiş gibi.

Peki kim bu özel timler?

Onlar devletin katliam politikasının uygulayıcıları. Bu düzenin zihniyetinin, halka bakış açısının en rafine temsilcisi onlardır. Bingöl’ün tek farkı bu kez kurşun yağmuruna kameraların tanık olması değilse, o terör, onyıllardır estiriliyor ülkemizde. Köylerimizde, kentlerimizde, dağlarımızda her yerde onyıllardır özel tim zulmü yaşıyor. Kürt halkımız çok iyi tanır özel timi ve katliamlarını, tecavüzlerini.

19 Aralık katliamından tanıyoruz onları. İnsanları diri diri yakarken kahkahalar atarken tanıyoruz.

Yaramıza kurşun basan zulüm -Ne değerli çadırınız varmış!-

Bir tek çadır istiyorlar, başka bir şey değil. Yaşamak, yaşam hakkına sahip olmak istiyorlar. İnsanlık tarihinin en eski, en geçerli hakkına.

Yok diyor devlet. Size yaşam hakkı yok. Acılı yaralara merhem değil kurşunlar basılıyor, panzerler sürülüyor enkaz altından çıkmış bedenlerin üzerine. Devletin yetkilileri birer birer konuşuyor: “Provokatorlar var, kıskırtıyorlar.. istihbarat aldık...” Mazlumdan sözeden AKP’liler ne de çabuk öğrenmiş provokatör masallarını. Zulüm devleti ne de çabuk eğitiyor çarkı içine düşenleri.

Sadece yoketmek, katletmek için örgütlenen bir devlet. “Ulusal, güvenlik” der katrilyonları silaha, istihbarata, polise, orduya yatırır. Ulusun güvenliğini yoksayıp, ulusu katleder.

Niye? Çünkü açlık var, zulüm var; halk örgütlenir, isyan eder. Öyleyse daha fazla silah, istihbarat örgütlerine yatırım, aman örgütlenmesinler, vurun tepesine dağıtın, sürün panzerleri üstüne....

İstedikleri bir çadır. **Ne değerli çadırınız varmış!** Panzerler, özel tim kurşunlarıyla korudunuz çadırınızı. Yoksa ‘ulusal güvenlik’ dediğiniz o çadırlar mı?

Ve bu katiller güruhunun burjuva basında bilmem ne renk bereli “profesyoneller” olduğunun propagandalarından tanıyoruz. Evet “profesyoneller”; katletmekte, işkencede, kaybetmede profesyoneldirler.

Özel timler katlettiklerinin kulaklarını, burunlarını keserek “koleksiyon” yapan hastalıklı ruhlar çetresidir. “Hastalığın” virüsü, tıbbi değil, oligarşinin ordusunun, polisinin verdiği eğitimidir. Karşısında acılı, deprem altından çıkmış insanlar olduğunu düşünemeyecek, göremeyecek denli, beyinleri ancak bu eğitimle dumura uğratılabilir. Bu sayede her türlü katliamı en vahşi yöntemlerle gerçekleştirirler.

“Provokasyon” olmayan ne var?

Evlerimizi, okuduğumuz okulları, çalıştığımız iş yerlerini başımıza göçerten düzenin sorumluları, hiç bir utanma ve sorumluluk duymadan, halkı hırsız yerine koyup çadır dağıtmadılar.

Bingöl halkının bu alçaklığa isyanını ise kurşunlarla sindirmeyi umdular. Yanıldılar. Kurşunların, panzerlerin üzerine yürüdü halk. Bu öfke, Bingöl Valiliği önünde tanık olunan bu isyan, halkın yaşadığı açlık, zulüm karşısında hiç bir şeydir. Yaran çok daha büyükleri, daha şiddetlileri, Türkiye’nin dört bir yanında yaşanacaktır.

Bu gözü dönmüşçesine kurşunlamalar, tüm halka gözdağı içindir. Devletin yapmak istediği çok açıktır; ben çalayım, çırpayım, seni açlıkla, işsizlik-

Sayı 60

7

11 Mayıs 2003

Ne değerli çadırı varmış bu zulüm devletinin.

Çıplak ayaklı, gözlerinde ezilmişliğin öfkesi bir kıvılcım gibi çakan çocuklarımızdan daha değerli çadırlarınız sizin.

Kokuşmuş, her yanından rüşvet yolsuzluk akan düzeninizin en kokuşmuş kurumlarından Kızılayınız ne de çabuk yetiştirdi deprem bölgesine.

Başbakanlarınız ne de çabuk “geçmiş olsun, başınız sağ olsun” deyiverdi. Aman ne büyük devlet! Marmara depreminde günlerce ulaşamadığı halkın elini tutunuz öyle mi?

“Provokasyon...” Öyle mi?

Bu ülkede onyıllardır hakkını arayan, hatta sadece acısını dile getirmeye çalışanlara karşı ne zaman “provokatör” demediniz? Ekmek, iş, adalet, özgürlük isteyen kim provokatör olmadı ki?

Dinleyin halkı, anlatıyorlar;

“Nerede bu devlet?”... “Acılarımızın üzerine panzer sürdüler. Nedir bu kin?”... “Şu ahır ben yaptım yıkılmadı, işte bu okulu devlet yaptı, altında yüzlerce çocuğumuz yatıyor.”

Deprem uzmanı konuşuyor, dinleyin:

“Artık midem bulanıyor, her deprem sonrası aynı şeylerin tartışılmasından. Cinayet bu. Katliam. Böyle bir sistem olamaz, bu insanları, o çocuklarımızı biz öldürdük. Mezarlarını biz kazdık o okula. Yazmadığımız kurum, bilgi vermediği-

le, hastalıkla, enkazların altında bırakarak öldüreyim ve sen sus, itiraz etme! Edersen, provokatör der tutuklarını, terörist der, kurşunlarını!

Şu hamasi açıklamalara bakın:

Tayyip Erdoğan: “Devlet Bingöl’de gerekeni yapmıştır. Olaylarda provokatörler var...”

Bakanlar Kurulu resmi kararı: “Terör örgütü 1 Mayıs sebebiyle yapacağı eylemi Bingöl’de, herkes acı çekerken yapmıştır. Provakasyon.”

Bingöl Valisi Hüseyin Avni Coş: “Olayı provokatörler çıkardı. Gerekli şekilde cezalandırılacak. Güvenlik kuvvetlerinin devlet malını korumak için havaya ateş açma yetkisi vardır. Azami sabır gösterildi. Provokatörlerin amacı da güvenlik kuvvetlerimizin aşırı zor kullanmasını sağlamak, sabrını taşımak. Böylece devlet düşmanlığı yaratmak.”

Devlet malı korunabilir, ama halkın canı korunmaz! Bingöllüler niye bu kadar öfkeliydi, cevabı işte budur; Katili özel timciler karşısında, katledenin devlet olduğunu görmüş; nasıl öfkelenmesin? Provokasyon varsa, bu ancak katletmekten başka hal-ka hiçbir şey vermeyen devletin provokasyonudur.

Susturulan, protesto etme hakkı, direnme hakkı elinden alınan halkın isyan etmekten başka yolu yoktur.

“Terörizm... provokasyon...” Tüm iktidarlar, halkın haklı mücadelesini, bu demagogilerle bastırmak istediler. AKP de aynısını yapıyor! Aferin Tayyip Er-

doğan’a! Üç ayda nasıl da öğrenmiş polis şefleri gibi konuşmayı!

Ülkenin başbakanı, halkın yarasına merhem olacağına, aynı anda provokatörler var diyor. Devlet valisi akla ziyan açıklamalar yapıyor. Bakanlar kurulu araya 1 Mayıs’ı sıkıştırıp fırsat bu fırsat emekçilere karşı düşmanlığını kusuyor.

Oligarşinin tüm iktidarları böyle yaptılar. Halk ne zaman hakkını istese, özgürlükleri için mücadelesini yükseltse, “terör” dediler, “provokatörler” dediler, halkın mücadelesini, örgütlenmesini “yasadışı” ilan edip saldırdılar. AKP’nin maskesi düştü. Amerika’nın, generallerin öğrettiklerini tekrarlayıp duruyor. Provokasyonmuş, teröristlermiş... O zaman çözüm basit tabii; as, kes! Hayır! Assanız, keseniz de hiç bir şeyi çözemezsiniz.

Bu bir sistem sorunudur. Sistem sürdükçe hiç bir şey temelli değişmez. Hiç bir iktidar çözemez. Şu müteahhiti, bu belediye görevlisini günah keçisi yapıp kendi sorumluluklarını, bu katliamların sistemin katliamı olduğunu gizlemek istiyorlar. İhaleler nasıl veriliyor, sır değil. Abdülkadir Aksu, bölgenin

Yolsuzluktan, malzemenin çalmaktan yakından AKP’liler, açıklayın, kaç AKP’li, kaç soygun, yolsuzluk, hortumlama davasında yargılanıyor?

Sayı 60

8

11 Mayıs 2003

miz yetkili kalmadı. Hiçbir şey yapılmadı.”

Dinleyin bir başka deprem uzmanı konuşuyor: “Koskoca 17 Ağustos depreminde bula bula bir Veli Göçer bulup işin içinden çıkmaya çalışmışlardı, burada da bulurlar birini, sonra her şey aynen devam eder. Bir de beklenen Marmara depremini düşünün. Bir tek önlem yok. Neyi bekliyoruz, kurban mıyız biz?”

Haydi şimdi konuşun, şimdi anlatın “mutlaka provokatörler vardır.” deyin.

Kim inanır, hamasi nutuklar, katletmeye devam.

12 yaşında bir çocuk düzeni anlatıyor, nasıl soyduklarını, nasıl insana değer vermediklerini. ATV sunucusu Ali Kırca çocuğumuzun bilgeliği karşısında şaşıyor, söyleyecek söz bulamıyor, her şeyi biliyor çocuk. Düzen eğitiyor çocuklarımızı.

Ne değerli çadırınız varmış.

Anında herkese yetecek çadır gönderdik diye bir de utanmadan yalan söylüyorlar. TV’ler çadırsız kalan binlerce insanın görüntülerini yayınlıyor. Başbakan aynı anda çıkıp, herkese yetecek çadır anında gönderdik diyor.

Utanmıyorlar. Acılarımızla alay etmeye, yaralarımıza kurşun sıkmaya utanmıyorlar.

Ne değerli çadırınız varmış.

Yetkili konuşuyor; “çadırları ihtiyacı olmayanlar da alıyor, bunun için bir düzen içinde dağıtmak

amacıyla şu anda çadır dağıtmıyoruz.”

Halkı hırsız yerine koyuyor. Kendisi hırsız, kendi devletini hırsızlar yönetiyor, her kademesinde hırsızlar. Halkı da hırsız yerine koyuyor.

Deyin ki, bir çadırın da ihtiyacı olmadan biri almış olsun. Ne olur peki, devletin mi çöker? Yoksa ulusal güvenliğiniz tehlikeye mi girer?

“12 saattir bir çadır almak için kapı kapı dolaşıyoruz. Hasta çocuğum var, bir çadır alamadım.”

Nişan alıyor maskeli özel tim, basıyor tetiğe. Acılarımızı nişanlıyor, enkaz altından ezik çıkmış kollarımızı, bacaklarımızı, yaralarımızı nişanlıyor. Basıyor tetiği soysuzun dölü.

Bunlar mı “milletin temsilcisi”? Bingöl’de halk ölümlerine ağlarken, AKP’liler Antep’te eğlencede göbek attı, Başbakan Tayyip, Ankara’da havai fişekli açılıştaydı. AKP’nin halkla bağı bu!

çetesini de emri altına almış, pervasızca soyguna ve katliama devam ediyor.

Hak Arayanı Kurşunlayan Devlet Geleneği

Ülkemizde yaşanan onlarca katliamın ayrıntılarına bakın, bir çoğunda devletin, halkı, ilerici, devrimci güçleri sindirme amaçlı katletmek için ya provokasyonlar düzenlediğini görürsünüz, ya da en basit bir hak arayışının kanla bastırıldığını. Bu yanı sıra Bingöl, ekonomisiyle, siyasetiyle devletin resmidir. Katletme, sindirme, susturma politikasının bir devamıdır.

Provokasyon ve katliam politikası yeni değil. 1 Mayıs 77’den, MİT’in planladığı 6-7 Eylül “olayları”na, 12 Mart Gazi’den Sivas’a, Çorum ve Maraş Katliamlarından Hapishane Katliamları’na, 15-16 Haziran işçilerin hak alma direnişlerine jandarma kurşunuyla karşılık verilmesinden, 12 Eylül öncesinde yaşanan Viranşehir katliamına, Armutlu katliamından Akkise’de resmen ve alenen “durduk yere” yapılan katliama halka düşmanlık ve şovenizm devletin resmi politikasının örnekleriyle doludur. Ve

diğer AKP’li milletvekilleri bilir. Hemen hepsi, oradaki soygun şebekesinin içindedirler. Şimdi soygun çetesi, hükümet olarak katliam

neredeyse tümünde, “terörizm... provokasyon...” tüm iktidarların değişmez demagojisi, katliamının üzerini örtme aracı ve baskı gerekçesidir. Biz sadece, “çok bilinmeyen” bir örneği hatırlatacağız; 23 Nisan 1980’de yaşanan **Tarsus Katliamı**.

23 Nisan günü Tarsus’ta, hasta babasına ilaç almaya giden 15 yaşındaki bir kız çocuğu Adana-Mersin karayolunda kamyon altında kalarak öldü. Ölüm haberi kısa sürede çevre mahallelerden duyuldu. Aynı yolda daha önce de **24 kurban** verilmişti ve halk önlem alınması için defalarca yetkililere başvurmuştu. Çözüm bulunmadığı gibi, halkın kendi elleriyle yola yaptıkları kasisler bile sökül-müştü.

Son “kaza cinayetini” duyan halk akın akın kaza yerine geldi. Burada toplanan büyük kalabalık yola barikatlar kurdu ve yetkilileri protesto ettikleri bir gösteri yaptı. Jandarma ve polisler gösteri yapan halkın üzerine rastgele ateş açtı. Saldırıda **10 kişi can verdi, ayrıca 21’i ağır olmak üzere 300 kişi yaralandı**. Yüzlerce kişi de gözaltına alındı. Katliam “**çatışma çıktı, asker de ateş açtı**” yalanı ile örtbas edilmeye çalışıldı.

Evet sistem çökmüştür

Bu çürümüş sistemin yöneticileri de sistemin çökmüşlüğünden yakınıyor. Hükümetin bakanı Erkan Mumcu “sistem çöktü” diyor.

Evet bu sistem, bu düzen bütün kurumlarıyla çökmüş durumda. Sadece polis zoruyla, asker panzerleriyle, halka doğrultulmuş namluların ile ayakta duruyor. Halkın o büyük öfkesine provokasyon deyip kimse işin içinden çıkamaz. Bir çadırın

Basıyorlar tetiğe takır takır takır...

Ne oldu, Amerika işgal mi etti ülkemizi, vatanı mı kurtarıyorsunuz işgalden? Öyle olsa, her biriniz işgalcinin etekleri altında eşinirsiniz, biz biliriz. Kendi halkına zulmeden bütün iktidarlar işgalcilerin en iyi işbirlikçileri olmuştur tarih boyunca. Düşmandır halka, sevmez gerçekte vatanını. Yine ölmek, vatanı kurtarmak halka düşer, bize düşer.

Basıyor tetiğe namussuz? ‘Ne bu kin’ diyor Bingöllü? Düşman çünkü bu halka, beyni düşmanlıkla doldurulmuş, böyle eğitilmiş. Hakkını arayan kimi görürsen bas tetiğe demiş eğiten devlet.

Basıyor tetiğe alçağın dölü. Takır takır takır...

Ve 11’inde bir ceset daha çıkarılıyor yatılı okulun enkazından. Gözlerindeki fer sönmüş.

Alçağın dölü bir düşmandan daha kurtulmanın zafesini kutluyor, 15 km. ötedeki il merkezinde, basıyor tetiğe. Enkazın altından her çıkan cesette kutlama kurşunları vızıldıyor.

Takır takır takır.... Ağır silahlar, panzerler....

Katiryonlarca silaha yatırım, işte bu anlar için yapılmadı mı; sıkın gönlünüzce, verin hakkını yatır-

mın. Gazeteler, bilmem kaç trilyona Awacs uçağı alınmasının Başbakan tarafından onaylandığını yazıyor. İki Awacs parsiyle, bütün okullar depreme karşı dayanıklı hale getirilebilir.

Ne okulu, ne insan yaşamı. Boşverin siz, Awacs alın siz, Awacs! Halkın ihtiyaçlarına göre örgütlenmiş tek bir kurumu var mı ki bu devletin. Bir tek bina yıkılsa, saatlerce işin içinden çıkamıyorlar.

Yok olmuyor, mızrak çuvala sığmıyor. Başbakan’ın “provokatörler” masalına, devletin valisinin “dışarıdan geldiler” saçmalıklarına herkes gülüyor. Güllüşler öfkeye banılıp içiliyor.

Yüreğimize kan damlatıyor zulüm düzeni. Kanımızı içip, oturmamızı istiyorlar. Kürt dilini, kültürünü unutsun, asimile edilsin diye köy köy toplanıp “parasız yatılı okul” a doldurulan 225 çocuğu unuttun diyorlar. Onlarda mı provokatördü yoksa!

Kimi “okuyup doktor olacak ve doktorsuz, yolsuz köylerine sağlık götürecektir”, kimisi, hukuksuzluğun, adaletsizliğin katbekat yaşandığı bir bölgede “avukat olup köylerini yakanları dava edecek” idi.... Şimdi toprağın altındalar!...

yarattığı bir öfke mi bu? Siz bu halka nasıl davran-
dınız, onyallardır ne değer verdiniz ki, bu kadar bü-
yük bir öfke yarattınız?

İşte Van'daki olay. "Dur ihtirına uymadı" diye
oğlu sırtından 5 kurşunla vurulan aile, cesedi geti-
rip valiliğin önünde protesto ediyor. Yetti artık, çe-
kip gideceğim bu diyardan diyor.

Nasıl büyüttünüz bu öfkeyi? Bu soruyu tartış-
maktan hiç kimse kaçamaz. Biz söyleyelim;

Onyılara dayanan zulüm ve sömür politikala-
rındadır cevabı. Yarattığınız açlıkta, yoksullukta,
soygunda, işkencelerde, katliamlarda, provokas-
yonlarda, kaybetmelerde, infazlarda, hak ve özgür-
lüklerin zorla yokedilmesinde...

Mumcu'lar bilir bunları ve halkın öfkesini yatış-
tırmak için, onlardan önce "sistem çöktü" demeye
başlarlar, sonra bu sistemi sürdürürler.

Sistemin çöküşünden şikayetlenen bir başkası
ise DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar. *"Böyle bir
günde ortaya çıkan en önemli sorun, sistemin
çöküşlüğüdür"* buyurmuş Ağar.

Çöken senin sistemindir. O sistemi korumak
için az mı katliam yaptın, az mı infaz gerçekleştir-
din, bin operasyonları hangi sistem için yaptın?

Yalan, riya, ikiyüzlülük; her şey halkı aldatmak,
oyunu çalmak için. Katil Ağar, sistemden şikayet-
lenecek en son kişidir.

Bu nasıl bir devlet?

"Halkımıza başsağlığı diliyoruz." diyen Devrim-
ci Halk Kurtuluş Cephesi, 2 Mayıs günü yaptığı
açıklamada Cephe çatısı altında örgütlenme, bu
çürümüş düzeni değiştirme kavgasına çağrı yapı-
yor ve "nasıl bir devlet" sorusunu soruyordu:

*"'Sabır' dilemiyoruz! Sabredecek durum yoktur
çünkü. Sabretmek, daha çok canımızı kaybetmek-
tir. Sabretmek, kurbanlık koyun gibi, depremler mi,
açlıkla mı, kurşunlarla mı, F tipleriyle mi, trafikle
mi, nereden geleceği bilinmez ölümlere davetiye çı-
karmaktır."*

*"'Nerde bu devlet?' diye sormasın kimse artık!
İşte devlet burada. Devlet, çürük binalarda. Devlet
üzerimize sıkılan kurşunlarda. Sorulması gereken
soru şudur; Nasıl bir devlet bu?.."*

Evet nasıl bir devlet ki, enkaza dönüşeceği ke-
sin çürük binalara dolduruyor insanlarımızı? Nasıl
bir devlet ki, hakkını arayan herkesi terörist diye
kurşunluyor? Nasıl bir devlet ki, bu soygunları ya-
panları da, bu zulümleri yapanları da yargılamıyor?
Yargılamak bir yana, en soyguncusunu bakan, en
zalimini emniyet müdürü, general yapıyor? Evet,
nasıl bir devlet bu?

Bu devlet, oligarşinin devleti. Tekelci burjuvala-
rın, toprak ağalarının, tüccarın, tefecinin devleti. İş-
te bunlara akar vergiler. Yeraltı, yerüstü servetleri,

HALK ANAYASASI TASLAĞI'NDAN Bizim Devletimizde:

Madde 36- Sağlık, Konut, Ulaşım

a-) Herkes doğuştan başlayarak
sağlıklı ve güvenli bir yaşam
hakkına sahiptir. Devlet bu amaçla
insan sağlığını her şeyin üzerinde
tutarak her türden sağlık hizmetle-
rini ücretsiz karşılar.

d-) Tüm halkın sağlıklı konut sa-
hibi olma hakkı vardır. Devlet bu hakkı kar-
şılamak için tüm gücünü seferber eder. Ge-
cekondu bölgelerindeki evlerin sağlıklı ve
güvenli hale getirilmesi; gecekondu semtle-
rinin yol, su, elektrik, sağlık kurumu gibi
alt yapı eksikliklerinin tamamlanması; İs-
lah edilemez durumdaki gecekondu yerle-
rine toplu konutlar inşa edilmesi halk iktida-
rının öncelikleri arasındadır.

IMF kredileri onlara, yoksulluk halka kalır.

Güveneceğimiz hiçbir yer yoktur. **Deprem için
de kendimiz tedbir alacağız. Can güvenliğimizi de
kendimiz sağlayacağız.** Hangi düzen partisini ikti-
dara getirirseniz getirin, değişen bir şey olmaya-
cak. Bu, onlarca defa kanıtlandı.

Bu düzende çözüm yok!

Evet faşizmle yönetiliyor ülkemiz. Faşist bir dü-
zenin bütün devlet kurumları buna göre örgütlen-
miştir. Zulüm tek yöntemdir. Yönetemedikleri için
ancak zulümle, baskıyla halkı zapturapt altında tut-
maya çalışırlar.

*"Kendi demokratik örgütlenmelerimizi yaratma-
lıyız. Kendi dayanışma ağımızı kurmalıyız. Halkın
iktidarı için mücadeleye yönelmeliyiz. Başka çıkış
yolumuz yoktur."*

Evet bu düzende çözüm yok! Bu düzende can
güvenliği yok! Can güvenliğimizi için örgütlenmeli-
yiz! Direniş, dayanışma, örgütlenme; oligarşinin
devleti'nde mücadeleden başka çare yok.

Bizim iktidarımız, halkın iktidarı olmadan katle-
dilmeye, depremlerde, sellerde, hastalıklarla, bom-
balar kurşunlar altında ölmeye devam edeceğiz de-
mektir. Bu düzeni değiştirmek, bu nedenle sadece
sömürsüz bir düzeni yaratma mücadelesinin öte-
sinde can güvenliğimizi sağlamak için de tek yolu-
muz. Bu düzenin değiştirme kavgasına katılmak,
kendi örgütlenmelerimizi yaratmak, katledilmeye
hayır demektir.

Bu düzenin "sabır, sağduyu" laflarının arkasına
gizlediği, katledilmeyi bekleyin demektir. Bizim da-
vetimiz, kavgaya, yaşamaya davettir. Bu çürümüş
düzene karşı sabır değil, kavgaya gerek!

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde "Solcular Arası" Çatışma Değil İhbarcı Devlet Çetesi'nin Saldırısı

2 ve 5 Mayıs'ta ülkesinin bağımsızlığını, halkının özgürlüğünü savunan gençlerimize saldırıldı!

Saldıranlar, medyada yansıtıldığı gibi, "solcu" değildi.

Saldıranları da, **saldırtanları** da iyi tanıyoruz biz. Gerçekte tüm Türkiye tanıyor onları. Saldırganlar, kendilerini "**Türk solu**", "**Atatürkçü**" gibi bazı kavramlar arkasına sakladığı için, halkımız ve kamuoyu, ilk anda onları teşhis edemedi belki.

Ama onlar, **tescillidirler**. İhbarcılıkta tescillidirler, devletle işbirliğinde, devletin yedeğinde sola, devrimci-lere saldırıda tescillidirler.

Beyinleri ve çizgileri, **ihbarcı, karşı-devrimci Aydınlık** damgalıdır.

1) "Atatürkçü Düşünce Kulüpleri Federasyonu" adı altında örgütlenen bu güruhun başını, daha önce İşçi Partisi'nin aynı türdeki örgütlenmesi olan Öncü Gençlik'in İstanbul İl Başkanlığını yapan **Gökçe Fırat** adlı kişi çekmektedir. Sözü edilen kişi ve grubu, ihbarcı kliğin iç çatışması sonucu onlardan ayrılmış ve "Atatürkçü Düşünce Kulüpleri Federasyonu"(ADKF) adıyla "Genelkurmay'ın hizmetinde" olacak yeni bir örgütlenme oluşturmuş, Türk Solu ve İleri adlı dergileri çıkarmaya başlamıştır.

Devletin yanında yer alan bir güçtür. İhbarcıların rekabeti, "**kim daha fazla işbirliği yapacak, kim devlete daha çok hizmet edecek**" rekabetidir. ADKF da, Aydınlık'la rekabette, sola saldırıda daha pervasız davranmaktadır.

2) ADKF, Genelkurmay'ın, polis in ve üniversitelerde rektörlerin himayesinde bir çetedir.

Devrimci, demokrat, islamcı, muhalif gençlik örgütlenmelerinin karşısına, "**devletin gençlik örgütlenmesini**" oluşturmak üzere arenaya salınmıştır. Bu güruhun, 2 Mayıs'ta İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ndeki saldırısı da, Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki saldırısı da polisle, üniversite yönetimleriyle işbirliği içinde planlanmış bir saldırdır.

3) Devlet, faşistlere yaptırmak istediğini şimdi bunlara yaptırıyor.

Saldırının tarzı aynı: İyi tanıyoruz bu tarzı. Özellikle 1980 öncesi MHP'li sivil faşist hareketin "**Ülkü Ocakları**" gibi, bunlar da, devrimci demokrat öğrencileri okul-

lara sokmama kararı alıyorlar. Kararı "**uygulama**" biçimleri de aynı; polisle işbirliği içinde, onun koruması ve himayesi altında gerçekleştiriliyor saldırı. Satırlarla, sopalarla gerçekleştirilen saldırı, gençliğimizi sindirmeyi amaçlıyor. Üniversitelerde "kuş uçurmayan" polis, nedense, bu saldırılar sırasında "olay yerinde" yoktur ve nedense normalin ötesinde bir gecikmeyle gelmektedir.

Bunlar halkımızın çok iyi tanıdığı "bozkurtçuk"ların yöntemleridir. Bunlar, ihbarcı Aydınlık çetesinin yöntemleridir.

Bu güruhun saldırısı, oligarşinin, üniversitelerdeki devrimci, demokrat örgütlenmeleri etkisizleştirmek ve solu yıpratmak için düzenlediği bir provokasyondur.

4) Basın yayın kuruluşlarına ve tüm halkımıza:

5 Mayıs'ta Yıldız Teknik Üniversitesi'nde meydana gelen "olaylar", hemen tüm basın yayın organları tarafından "**sol gruplar arası çatışma**" olarak sunuldu.

Saldırganların kimliğini yukarıda açıkladık.

Saldırganlar, saldırılarının devrimci, demokrat gençlerimiz tarafından püskürtülmesinin ardından yaptıkları açıklamalarda kimliklerini bir kez daha ortaya koydular zaten:

İhbarcı, karşı-devrimci çete, "**PKK liderliğindeki terör örgütlerince saldırıya uğradıklarını... .. bugün Türkiye'de Kürtçülüğe ve bölücülüğe karşı gerçekten mücadele eden tek siyasi oluşumun kendileri olduğunu...**" söylüyor ve "**emniyet teşkilatını göreve çağırıyor**"lar.

Bu literatürü herkes iyi tanıyor bu ülkede. Sıkıştı mı, "**bölücülük, terör...**" demagojisi. Genelkurmay'ın, polisin, ihbarcı Aydınlık'ın üslubuyla konuşuyorlar.

Devrimcilere saldırılar, bu ağızla konuşanlar "sol" olabilir mi?

İstanbul Üniversitesi'nin faşist rektörü Alemdaroğlu, bu çevrenin çıkardığı İleri adlı derginin yazarlarındandır. Alemdaroğlu'nun desteklediği, himaye ettiği bir grup, solcu olabilir mi?

Bu açık gerçeklere ve bu açıklamalarına-

za rağmen, olayı hala “solcular arası çatışma” olarak yansıtmaya devam edenler, art niyetlidir. Düşmancadır.

Bu noktadan sonra verilecek bu tür haberler, eksik bilgilenme, yanlış yansıtmaya değil, taraflı, düşmanca kullanma olacaktır. Şu ana kadar burjuva medya, bu olayı sola karşı özel olarak kullanmıştır. Kullanmaya devam etmemeleri konusunda bilgilendiriyor ve uyarıyoruz.

5) Devrimci, demokrat tüm çevrelere!

Bu saldırgan güruhun kullandığı “Türk solu”, “Atatürkçülük” gibi kavramlar kimse için yanıltıcı olmamalıdır. Solun bu noktada yanılmaya da, liberal tavırlara da hakkı yoktur.

Bu yanlış, geçmişte, ADKF provokatör örgütlenmesini de içinden çıkaran Aydınlik karşı-devrimcilerine karşı yapılmıştır.

İhbarcı Aydınlik, 12 Eylül öncesinde devrimcileri katlederken, gazetelerinde devrimcileri ihbar ederken tavır alınmamıştır.

İhbarcı Aydınlik, cuntanın mahkemelerinde cuntayı savunur, generallere yaltaklanırken dahi, kimileri onların karşı-devrimci olup olmadığında “kararsızlığını” sürdürmüştür.

İhbarcı Aydınlik, 80’in hemen ertesinde cuntanın himayesi ve icazetinde “Gökyüzücüler” adı altında üniversitelerde örgütlenirken, yine devrimciler dışında, geniş

bir sol çevre bu ihbarcı harekete tavır almamıştır.

İhbarcı Aydınlik güruhu, bu ihbarcı, provokatör, cuntacı, katliamcı tarihine rağmen, “İşçi Partisi” adını alarak kendini yeniden meşrulaştırmaya çalışırken, aynı tavırsızlığı devam ettirmiştir. Kürt milliyetçiliği, onların “sol” olarak meşrulaştırılmasında özel bir rol oynamıştır.

Eğer bugün karşımızda, sola, halka küfürler eden, Genelkurmay’ın her türlü karşı-devrimci propagandasının borazanlığını yapan, provokatif haberlerle ortalığı bulandıran Perinçek güruhu varsa,

Eğer bugün karşımızda, ADKF, Türk Solu adı altında örgütlenmiş bir provokatörler güruhu, devrimcilere, demokratlara saldıracak gücü kendinde buluyorsa, bunda, bu yanlışların da payı vardır.

İhbarcı çete, zamanında solun tümüyle dışına atılmış olsaydı, bunları yaşamayacaktık.

Saldırganlar, kendilerini bu biçimde “sol” olarak lanse edemeyecekti.

Gençlik, tüm devrimci demokrat kurumlar ve halkımız, bu güruhu da tecrit etmelidir. Lanetlenmiş bir hareketin, **ihbarcı Aydınlik**’in çizgisinde, sola ve halkımıza karşı yeni provokasyonlara kimse izin vermemelidir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

AKDF'LİLER SALDIRIYOR POLİS GÖZALTINA ALIYOR

İP kökenli, polis işbirlikçisi AKDF'liler saldırılarına devam ediyor. 29 Nisan tarihinde Yıldız Üniversitesinde başlayan saldırı 2 Mayıs tarihinde İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde devam etti. Ve bugün son olarak 5 Mayıs tarihinde Yıldız Üniversitesi'nde AKDF'lilerin çevik kuvvet polisleriyle destekli saldırıları sonucu 10'a yakın devrimci demokrat öğrenci çeşitli yerlerinden yaralanırken 15 devrimci demokrat öğrenci de gözaltına alındı.

Muhbirliğiyle, ihbarcılığıyla bilinen İşçi Parti kökenli AKDF'liler özellikle 1 Mayıs'tan bir kaç gün önce okulları işgal etmiştir. Devrimci demokrat öğrencilerin çeşitli etkinliklerini duyurdukları ilan ve afişleri yırtılıp indirilmiş, gördükleri öğrencilere kimlik sorarak, göstermeyenleri saldırıp döverek, okul çıkışında bekleyerek devrimci demokrat öğrencileri polise hedef göstererek bir süredir okullarda terör estirmekte-dirler.

Devrimci demokrat öğrencilerin faaliyetlerini engellemeyi, onları okula sokmamayı, polise gözaltına aldmayı, yalnız gördüklerine saldırarak öğrencileri sindirmeyi amaçlamaktadırlar.

Tüm devrimci demokrat öğrenciler AKDF'lilerin saldırısına karşı ortak tavır aldılar. AKDF'lilerin saldırılarını, bu saldırıların neye ve kime hizmet ettiğini ve bu saldırıya karşı tavırsız kalmayacaklarını basına açıklamak isteyen devrimci demokrat öğrenciler 5 Mayıs günü Yıldız Üniversitesi'nde basın açıklaması yapmak istediler. Polis işbirlikçisi AKDF'liler okul dışından getirttikleri yaklaşık 30 kişilik bir grupla öğrencilere saldırıp okuldan atmaya çalıştılar. Ancak devrimci demokrat öğrencilerden gereken cevabı aldılar. Bu kez her zamanki gibi devreye çevik kuvvet polisleri girdi. **AKDF'liler çevik kuvvet polislerinin yardımıyla öğrencilere saldırdılar.** Bu kez istedikleri sonucu alamadılar.

Saldırıları öğrenci gençliğin demokratik üniversite mücadelesini engelleyemeyecektir. Devrimci demokrat öğrenciler kendi güçlerine güvenerek, birlikte, öğrenci gençliğe saldıranlara karşı sessiz kalma-yacaktır.

Basın kuruluşlarını gerçekleri çarpıtmadan, tek yanı bildirmeden doğru ve gerçekçi yansıtmaya, devrimci demokrat kurum ve kuruluşları öğrenci gençliğe yönelik saldırılara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

İSTANBUL GENÇLİK DERNEĞİ Öğrencileri

Lanetli Bir Grup; Aydınlik

Türkiye solu, yeni ama kökeni eskiye dayanan bir provokasyonla karşı karşıya. Provokatörün adı, ADKF.

Geniş bir kesim ADKF adını, İstanbul ve Yıldız üniversitelerinde devrimci-demokrat öğrencilere saldırıyla birlikte duydu.

Kimdi bunlar? Eğer etiketlerine (Atatürkçü Düşünce Kulüpleri Federasyonu) bakılacak olursa, Atatürkçü olmalıydılar. Çıkardıkları derginin adına (Türk Solu) bakılacak olursa da solcuydular.

Bu isimlendirme ve sıfatlar, onlar aracılığıyla gündeme getirilen provokasyonu daha da tehlikeli hale getirmenin dışında bir anlama sahip değildir. Sözü edilen grubun, daha doğru bir deyişle güruhunun, ne Atatürkçülükle, ne solculukla bir ilgisi yoktur.

Sözü edilen grup, karşı-devrimci ihtarıcı Aydınlik çetesinden bir grubun, yeni bir isim etrafında örgütlenmiş halidir.

Oligarşinin bu tür provokasyon ve saldırı gruplarını oluşturması için özel bir neden gerekmez. Provokasyon, sol içine "sızdırılan" gruplar, egemen sınıfların tarih boyunca başvurduğu bir yöntemdir. Bunun ötesinde oligarşinin bugün özellikle ihtiyacı vardır bu tür bir gruba. Çünkü teşhir olmuşlukları nedeniyle, MHP'li faşistleri istediği gibi kullanamamaktadır. Aynı teşhir ve tecrit olmuşluk Aydınlik karşı-devrimcileri için de geçerlidir. Solun bu konudaki tüm yalpalamalarına, zayıflıklarına rağmen, devrimcilerin ideolojik ve pratik olarak kararlılıkları sonucunda, Aydınlik da solda bu tür provakasyonlar yapabilecek konumda olmaktan uzaktır.

ADKF,

MİT'in Provakosyon Örgütlenmesidir

Kontrgerillanın provokasyonlarını uygulayacak bir "güç" yaratmak için ortaya işte bu "Atatürkçü" grup çıkartılmıştır. Kimi ulusalcı ve sosyalist aydınlar da, neyin ne olduğunu görmeksizin, bu grubun Türk Solu adlı dergisine yazarak, bunların kendilerini sol olarak lanse etmesine yardımcı oldular.

Oligarşi, böylelikle bir taşla iki kuş vurmuş oldu; hem ülkü ocakları gibi devrimcilere karşı bir saldırı gücü yaratılmış, hem de bu saldırılarda yine solun adı yıpratılmış oluyordu.

Atatürkçü Düşünce Kulüpleri Federasyonu, MİT'in kurdurduğu bir örgütlenmedir. Daha önce İşçi Partisi'ne (Aydınlikçılara) bağlı Öncü Gençlik'in İstanbul İl Başkanlığını yapan Gökçe Fırat, MİT'in adamıdır.

Bunun böyle olduğunu görmek için belgeye ihtiyaç yoktur. Çünkü tüm bunlardan öte, pratiğiyle, MİT'in kontra politikalarının uygulayıcısıdır.

Saldırı, polisin himayesinde, genelkurmaycı rekortörlüğün bilgisi dahilindedir. Aydınlik çizgisinde bu hiç anormal bir durum değildir.

Devletle işbirliği ve provokasyon, Aydınlik'in karakteristik özelliğidir

"Aydınlik" adı, 1960'ların sonundaki Türkiye'de, onurlu bir isimdi. Aydınlik Sosyalist Dergi, devrimci arayışların, ideolojik mücadelelerin yürütüldüğü bir zemindi. Doğu Perinçek ve şürekası, bu onurlu adı kullanarak yıllar yılı kendilerini sol içinde gösterdiler. Önce "ön ekini" değiştirerek "Proleter Devrimci Aydınlik"ı çıkardılar. 1970'li yılların sonunda Perinçek'in Aydınlik adıyla çıkardığı gazete artık, devrimcilerin adlarını yayınlayan ihtarıcı bir gazete haline çevrilmişti.

Perinçek grubunun karşı-devrimleşmesi, özellikle 1970'li yılların ikinci yarısına denk düşer. Bu dönemde ideolojik, politik ve pratik olarak hızla karşı-devrim saflarına kapağı atıldılar.

Bu karşı-devrimleşmenin belli-başlı dönüm noktaları vardır:

- "Üç dünya teorisi"nin kabul edilmesi: Bu kısım kapsamlı bir konu olmakla birlikte, eski bir Aydınlikçi'nin sözleriyle kısaca aktaralım:

"Bu teoriye göre, Sovyetler Birliği'ni tecrit etme adına Amerika'ya karşı hayırlı bir tutum içine giriliyordu.

... Bununla da kalmıyor, "üçüncü dünya" adı altında hayali bir blok ve "temel güç" yaratarak, ül-

Sayı 60

13

11 Mayıs 2003

ke içindeki sınıf mücadelesini "ortadan kaldırıyor", bu ülkelerdeki **emperyalist işbirlikçisi zorba yönetimlerle işbirliği yapmanın** yolunu açıyordu.

Bu siyasete göre, "Sovyetçi" denen sol güçler düşman ilan edilirken, zorba Türk devleti, bütün müştemilatı ile birlikte, 'dünya devriminin temel gücü' olarak kutsanıyordu." (Havariler, Gün Zileli, s.195-197)

Bu kısa özetten de anlaşılacağı gibi, Aydınlikçılının sonraki tüm pratiği bu çerçevede gelişmiş, bu teoriye göre, devrimcileri ihbar etmiş, bu teoriye göre, devrimcileri katletmiş, bu teoriye göre, **cuntalarla, düzen partileriyle, genelkurmayla, hatta MHP'yle işbirliğini** savunmuşlardır.

- **İhbarcılığın resmileşmesi:** Aydınlikçılının **TİKP** adıyla legal parti kurması, ardından **Aydınlik** adlı gazeteyi çıkarmaya başlamaları, düzenin hizmetine girmelerinin de açık ifadesi olmuştur. Aydınlik'ta yazı dizileriyle, bölge bölge, isim isim devrimcilerin adları yayınlanmaya başlandı bu dönemde.

- **10 Kasım 1978'de Turgut İpçioğlu'nun katledilmesi.** Dev-Genç'li İpçioğlu'nun katledilmesi, Aydınlik karşı-devrimciliğinin bir nevi "kesin tercih" yapmasıydı. İhbarcılıkla sınırlı kalmayacaklarının göstergesiydi.

Çok kısaca özetlemek gerekirse, "PDA"dan "KDA"ya bir süreçtir onlarınki. Proletor Devrimci Aydınlik'tan **Karşı-Devrimci Aydınlik'a...**

Sayı 60

14

11 Mayıs 2003

Aydınlik karşı-devrimcilerini sol içinde meşrulaştıran solun vebali

Bunların olduğu her yerde, provokasyon vardır, komplolar vardır, kontrgerillaıyla, polisle, MİT'le işbirliği vardır.

Ve kontrgerillanın hemen her dönem baş amaçlarından biri "sol içi çatışma" yaratmak, veya en azından bu görünümü verecek provokasyonlar tertip etmek olmuştur. 1970'li yılların ikinci yarısından itibaren MİT'le içli dışlı olduğu artık iyi bilinen Aydınlik karşı-devrimcileri, bu konuda kontrgerillanın istediğinden de fazlasını yapmıştır.

Uzun yıllar Aydınlikçılının, TİKP'in merkez yönetiminde yer alıp daha sonra günah çıkaran Gün Zileli, bu sorumluluğu açıkça ortaya koyuyor:

"Aydınlik hareketi... sol içi düşmanlık ve terörün körükleyenlerinin başında geliyordu. Bir kere, başta TKP olmak üzere bütün Sovyet yanlısı gruplar, faşistlerden bile daha tehlikeli düşmanlar olarak ilan edilmiş, bunun sonucunda, **"sol faşistler"** ya da **"sosyal faşistler"** deyimleri icat edilmişti. ... Bu bakışa uygun bir terim de icat etmiştik: **"sahte sol"**. Bu terim, artık bütün Aydınlik militanlarının ağzındaydı. Bizden olmayan, **"sahte sol"**du. **"Sahte sol"**, **"terör ortamını"** körükleyerek, Sovyetler Birliği'ne 'alet' oluyordu. Sovyetler Birliği baş düşman olduğuna göre, ona **"alet olanlar"** da, **"düşman"**ın safında yer alıyorlardı. Aydınlik'ın bu teorisi, sol içi düşmanlık ve şiddetin baş müsebbibidir." (Havariler, Gün Zileli, s. 183)

Baş müsebbibidir ama tek müsebbibi değildir. Aydınlik'ın o zaman sola bu kadar zarar verebilmesinin de, hala bugün Aydınlikçı gürhunun saldırılarının **"sol içi çatışma"** diye yansıtılabilmesinin sorumlusu ise, onu sol içinde meşrulaştıranlardır.

Aydınlik karşı-devrimcileri, 1978'de devrimcilere silahlı saldırılar düzenlerken, **Devrimci Yol** gibi kimileri, demokratik kitle örgütlerinde onlarla ittifak yapıp ortak listelerle seçime giriyorlardı.

Devrimcilerin isimleri, Aydınlik gazetesinde ihbar edilirken, ihbarcılının bütün alanlarda tecrit edilmesi gerekirken, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Partizan gibi gruplar, Aydınlik çevresinden ne ideolojik, ne pratik olarak bir türlü kopamıyorlardı.

Devrimcilerin, Aydınlikçılar için yaptığı karşı-devrimci tesbiti, bir çokları tarafından "uç noktada bir tesbit" olarak görüldü. Ama buna rağmen, Aydınlikçı hainler, 1980'e gelindiğinde, devrimcilerin insiyatifıyla bir çok alanda teşhir ve tecrit edilmişti.

Aydınlikçılar, cunta mahkemelerinde karşı-devrimciliklerini kendileri ilan ettiler. 1980 öncesinde nasıl **"teröre karşı"** mücadele ettiklerini, nasıl devrimcileri ihbar ederek **"güvenlik kuvvetlerine yardımcı olduklarını"** (Aynı MHP üslubuyla) anlatarak generallerden af dilediler.

Ama bu bile solun bir kısmını "uyandırmaya" yetmedi.

1984'te çıkardıkları **Saçak** adlı dergide, PKK gerillalarına "terörist", "insanlık düşmanı" diye küfürler eden Aydınlikçılar, 1984 sonrasında meşrulaştıran yine **Kürt milliyetçiliği** oldu.

Kürt milliyetçiliği, pragmatik hesaplarıyla, Doğu Perinçek ve gürhunun 1987'den itibaren kendini yine "sol" içinde gösterme çabalarına alet oldu. Perinçek'in kurduğu parti, Kürt milliyetçiliğinin kullanma mantığı ve başta DY çevresi olmak üzere solun diğer kesimle-

rinin aymazlığıyla meşrulaşmaya çalıştı.

Üniversitelerde, sendikalarda, aynı sorun sürdü. Devrimcilerin uyarıları kulak arkası edildi, bu ihbircilerden artık fazla zarar gelmeyeceği düşüncesi hakim düşünce oldu.

İşte; bu aymazlığın, sorumsuzluğun sonucudur ki, katliamcı genelkurmayın avukatlığını üstlenmek "solcuların işi" olarak lanse edilebiliyor, Aydınlikçılardan bir güruhu kalkıp kendini "Türk solu" diye lanse edebiliyor.

Bu güruh saldırıyor ve adı da "sol içi çatışma" oluyor.

Şimdi soralım: Aydınlikçılardan ve onların çömezlerinin hala sol diye bilinmelerinin sorumluluğu kime aittir?

1980 öncesi Devrimci Yol tasfiyeciliği, 1980 sonrası Kürt milliyetçiliği Aydınlik ihbarcılarının sol içine sızmasının, kendilerini sol içinde göstermelerinin baş sorumlularıdır. Ama bir çok siyasetin sorumluluğu da onlardan az değildir.

Kimileri hala onların "halk safalarında görülebileceğini" tartışıyor. Bu Türkiye tarihinden hiç ders almamak, oligarşinin bu yondeki taktik ve manevralarını hiç kavramamaktan başka bir şey değildir.

Düne kadar Aydınlikçılarla ittifak yapmaya çalışan Kürt milliyetçileri, sola verdiğiniz bu zararın özelleştirisini yapacak mısınız? Yoksa, bizi ilgilendirmez mi diyebilirsiniz?

Ya öteki gruplar; bir türlü Aydınlik karşı-devrimciliği karşısında net tutum takınmayanlar?

Yıldız Üniversitesi'ndeki son provokasyon saldırısı karşısında da kimileri hemen "biz yokuz" açıklamalarıyla, provokasyonu, karşı-devrimcileri teşhir etmek, "sol içi çatışma" demagojisini boşa çıkarmak yerine kendilerini kurtarma derdine düşmüşlerdir.

Revizyonizm ve reformizm, bu

tür ortamlarda hemen aradan nasıl sıyrılırsınız hesabı yaparlar. Bunlar iflah olmaz. Bunlar mücadeleden gelişimi karşısında da böyledirler. İnfazlar, katliamlar karşısında da böyledirler. Bu defa da "bizim onlarla ilgimiz yok" söylemini geliştirirler. Bazen tersi davranışlar gösterebilirler de, asıl çizgileri değişmez.

Aydınlik, ADKF Provokatörlerini teşhir ve tecrit edelim!

Solun, aydınların, Kemalist ulusalcı çevrelerin karşımızdaki bu güruhun niteliğine ilişkin tereddüt edeceği hiç bir şey yoktur. Ne kulüplerinin, ne dergilerinin adı, kimseyi yanıltmamalı, kimsenin uyguladıkları kontrgerilla yöntemlerini görmesine engel olmamalıdır. Örgütlenmedeki Aydınlik damgası, ve polisle, üniversite yönetimleriyle işbirliği içinde rahatlıkla örgütlenmeleri, onların niteliğini göstermeye yeter. Devrimci-demokrat öğrencilerin "öğrenim hakkını" gasbetmeye cüret etmeleri de bu işbirliğinin sonucudur.

Bu provokasyon saldırısının, tüm burjuva medya tarafından olağanüstü bir biçimde öne çıkarılarak "sol içi çatışma" diye sunulması da, provokasyonun bir parçasıdır. Solu ne kadar yıpratır, ne kadar zarar verilerse, oligarşi için kardır. Gençliğin mücadelesinin karşısına çıkartılan bu güruhun önü kesilmediğinde, aynen önceki kontra örgütlenmelerinde olduğu gibi, yarın provokasyon başka alanlara sıçrayacaktır.

Provokasyonun önünü kesmek, açık net tavır almaktan geçer; bunların sol olmadığı teşhir edilmeli ve bu güruh, her siyasal zeminde, tecrit edilmelidir. İkircikli, liberal her tür tavır onların, dolayısıyla oligarşinin işine yarar.

TÜPRAŞ, TEKEL, PETKİM Özelleştirmeye Karşı Direnişte

Özelleştirmeye karşı mücadele, bu kapsamdaki KİT'lerden Tüpraş, Tekel ve Petkim'de yoğunlaştı.

Sürekli eylem kararı alan Tekel işçileri, Çatalan Barajı İçme Suyu Arıtma Tesisleri'nin açılışında Tekel'in özelleştirilmesini protesto etti.

Adana Belediyesi tarafından düzenlenen ve Demirel'in de katıldığı açılış sırasında ilk konuşmayı yapmak için kürsüye gelen Adana Belediye Başkanı Aytaç Durak'ın konuşması sırasında işçiler "TEKEL Halkındır Satılamaz", "TEKEL'i Satanı Biz de Satarız" sloganları attı.

Petrol-İş Sendikası'nın 4 Mayıs'ta Kırıkkale'de "TÜPRAŞ Özelleştirilemez" adıyla düzenlediği mitinge katılan binlerce işçi ise, "KİT'leri Satanlar Vatan Hainidir" sloganları attı.

Kırıkkale TÜPRAŞ işçilerinin yanısıra, İzmit, Aliğa, Batman, İstanbul, Adiyaman, Bursa, Samsun, Adana ve Kırşehir'den gelen Petrol-İş üyesi 5 bin işçi, özelleştirmeye karşı seslerini yükseltti.

Mitingte sık sık, "Kahrolsun IMF Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları atılırken, Petrol-İş Kırıkkale Şube Başkanı Recep Sefer yaptığı konuşmada, her özelleştirmenin bir suç dosyası daha açtığını dile getirdi ve Tüpraş'ı "yük" olarak niteleyenlere, "Esas sırtımızda yük olan sizsiniz" diye seslendi.

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın arsızca "satacağım" sözlerine atıf yapılan konuşmalarda, "Sen mirasyedi olabilirsin ama bu ülkenin mirasını sana yedirmeyeceğiz" diyen işçiler PETKİM ve TÜPRAŞ'ı satın almak için gelecek olan patronları fabrikalarına sokmayacaklarını dile getirdiler.

Sayı 60

15

11 Mayıs 2003

GENÇLİK DERNEKLERİ TARAFINDAN “NASIL BİR ÜNİVERSİTE NASIL BİR EĞİTİM İSTİYORUZ” KURULTAYI YAPILDI...

21 ilde kurulu bulunan ve 10 ilde girişim olarak çalışmalarını sürdüren Gençlik dernekleri 6-7 Mayıs günlerinde Eminönü Belediyesi Kadırga Kültür Merkezi'nde "Nasıl Bir Üniversite Nasıl Bir Eğitim İstiyoruz Kurultayı" düzenledi. İki gün süren kurultaya Gençlik derneklerinin yanı sıra öğretim görevlileri, çeşitli demokratik kitle örgütü temsilcileri, gazeteci ve hukukçular katıldı. Irak halkı ile dayanışma amacıyla canlı kalkan olarak Bağdat'a giden İstanbul Gençlik Derneği üyesi Eylül İşcan ve Grup Yorum üyesi Cihan Keşkek de kurultaya katıldılar. Canan ve Zehra Kulaksız'ın babası Ahmet Kulaksız ise onur konuğu olarak kurultayda yer aldı.

Kurultay boyunca Gençlik derneklerinin kuruluş amacı, karşılaştığı sorunlar, örgütlenme sorunu, gençliğin ülke ve dünya gündemine bakışı, kültürel dejenerasyon ve nasıl bir üniversite nasıl bir eğitim istiyoruz başlıkları katılımcılar tarafından tartıştı.

Kurultay İstanbul Gençlik Derneği'nin açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasını İstanbul Gençlik Derneği'nden Esra İşgüzar yaptı. İşgüzar konuşmasında "Kurultay, eğitimin geniş bir perspektifle masaya yatırılması anlamını taşıyor. Kurultay, eğitimle ilgili en geniş kesimlerin bir araya gelmesini, tartışmasını sağlayacaktır. Kurultay, ülkemizdeki eğitim sorununa çözümler arayacak ve sonuçlar çıkaracaktır. Kurultay, ülkemizdeki Nasıl bir üniversite nasıl bir eğitim sorununa cevap olacaktır." dedi.

İlk oturumda gençlik derneklerinin karşılaştığı sorunlar, gençliğin örgütlenme sorunu, örgütlenmesinin önüne çıkarılan engeller ele alındı. Marmara Bölgesi adına Bursa Gençlik Derneği bu

bölümde kültürel yozlaşma üzerine bir bildirge sundu. Bu bölümde Prof.Dr Gencay Gürsoy, Prof. Dr Toktamış Ateş, ÇHD Başkanı Süleyman Şensoy katılımcı olarak yer aldı. İstanbul Tabipler Odası Başkanı Gencay Gürsoy yaptığı konuşmada örgütlenme özgürlüğüne vurgu yaparken son günlerde yaşanan ADKF'lilerle ilgili çatışmalara da değindi.

Avukat Süleyman Şensoy (ÇHD Başkanı, HHB Katılımcısı olarak) olarak konuştu... Şensoy konuşmasına Susurluk Devleti Bingöl'de de kendini gösterdi diyerek başladı. Yasaları koyan ve uygulayan farklı kurumlar olmasına rağmen polis kendini her iki kurum yerine koyarak görevini aşan uygulamalarda bulunuyor, diyerek girişte polisin kendisine yönelik tavrını değerlendirdi.

İlk günün ikinci konusu; YÖK, YEK ve eğitimin önündeki engel kurumlardı. Ege Bölgesi adına Aydın Gençlik Derneği katılımcısı bu konuda bir tebliğ sundu.

Prof Dr Toktamış Ateş (İst. Üniv. İktisat Fakültesi öğretim görevlisi) konuşmasında ; "Bugün kendimce önemli bulduğum bir kaç noktayı sizinle paylaşmak isterim bunlardan birincisi düşünce özgürlüğü : Üniversite de mutlaka olması gereken özellik düşünmenin düşmanları her zaman vardır ve de var olacaktır. Düşünmek bir insanın kendisi ve çevresiyle ilgili sorunları görmesi ve bu sorunlara çözüm önerileri üretmesi demektir. Bu yapılmıyorsa düşünme yoktur. O zaman düşünen insan ürettiği çözüm önerilerini dile getirir, tartışır, yazar, çizer. Eğer bunları yapamazsa düşünce özgürlüğünden söz edilemez zaten düşünce özgürlüğü düşünceyi ifade etme özgürlüğüdür." dedi.

Kurultayın ilk gününün ikinci oturumuna başlarken Esra İşgüzar ADKF'lilerle ilgili açıklamalar yaptı.

İstanbul Gençlik Derneği Başkanı Ali Öksüz "Gençliğin Dünya ve Ülke Gündemine Bakışı" konusunda bir tebliğ sundu. Öksüz'ün ardından ise Özgür-Der Başkan Yardımcısı Özlem Özyurt konuştu. Salona girerken Zehra Kulaksız'ın fotoğrafını gördüğünde etkilendiğini söyleyen Özlem Özyurt ölüm orucu direnişini desteklediğini ve F tiplerindeki tecriti uygulayanları kınadığını söyledi. Geçtiğimiz günlerde Yıldız Teknik Üniversitesi'nde devrimcilerin çatıştığı Atatürkçü Düşünce Kulüpleri Federasyonu taraftarlarını mit ajansı

olarak tanımlandı. Eğitimin tanımını yaparak konuşmasına devam eden Özyurt Türkiye'deki eğitimin devlet güdümlü olduğunu ifade etti. Konuşmasını üniversitelerin demokratikleşmesi gerekti-

ğini belirterek bitirdi.

. Akdeniz bölgesi ise Kültürel yozlaşma üzerine bir bildirge sundu.

Grup Yorum elemanı Irak halkıyla dayanışma

GENÇLERİMİZ; POLİSE SORUN Amerika'nın Karşısına Çıkabiliyor Musun?

Kurultay'da hukuken orada olmaması gereken "misafir"ler vardı. Ve yine hukuken yetki alanlarına girmeyen girişimleri ile kurultayı provake etmeye çalıştılar.

Evet siyasi şube polislerinden sözediyoruz. Yani dernekler masasından, hukuken orada bulunabilecek bir birimden değil.

Avukata Saldırı

Kurultayın ilk günü, polis,

keyfi bir şekilde **ÇHD Başkanı Süleyman Şensoy**'un üzerini aramaya kalkıştı. Bir avukatın savcı ya da savcının özel izni olmadan aranamayacağını söyleyen kendi yasası bile umurunda değildi. Av. Süleyman Şensoy'un bu keyfiliği kabul etmemesi üzerine tartaklandı.

İkinci gün ise Gençlik Derneği üyesi öğrencilerin arama izni sorması üzerine 3 öğrenci gözaltına alınmak istendi. Diğer öğrencilerin müdahalesiyle polis, geri adım atmak zorunda kalan polis keyfiliğinden şimdilik vazgeçti.

"Ne arama izni!"

Kurultay'ın yapıldığı Kadırga Kültür Merkezinin içine, kimseden izin almadan, kurultayın düzenleyicilerine sormadan, babasının çiftliğine girer gibi girdiler.

Gençlik Dernekleri çalışanlarının üzerini armaya çalıştıklarında, bu ülkede yaşayan herkesin sorması gereken soruyu sordu gençlik;

"Arama izniniz var mı?"

İçeri girişlerinin yasadışı olduğu gibi, sanki illegal bir yere baskın yapmışlar havasında, içerideki insanların üzerini aramalarının da hiçbir yasal dayanağı yoktu elbette. Ve göstermelik "hukuk, yasa, kural" söylemleri, yerine gerçeğe bıraktı:

"Ne arama izni lan!"

Medyanın Yıldız Teknik'te yaşanan aydınlık artışı çetenin saldırısıyla yarattığı havanın, gençliği "terör, provokatör" olarak lanse etmenin verdiği pervasızlık da eklenince, zorla arama, itiş, kakış...

Yasadışı girdikleri yerden kovuluyorlar. Bu kez sıraya "Güvenlik şube ve dernekler masası" giriyor. Güya onların yetki alanı ya!

Madem öyle, neden o zaman ilk anda siyasi şube gelmez? Cevabı yok elbette. Gençlik hukuki haklarını bil-

mesi, kullanmama, ısrarcı olmasa yasa kanun hak getire. Bu ülkede kendi yasalarının tanıdığı hakların kullanımını için de böyle ısrar gerekiyor. Polis, özellikle siyasi polis her şeyi yasadışı yapmaya alışmış çünkü.

Polislerle Kurultay görevlisi arasındaki diyalogdan devam edelim:

- Neden aratmıyorsunuz? Dün arattınız?

- Dün arama izni gösterdiniz arattık. Bugün yok. Aramak isteyen sivil polislerin böyle bir izni yoktu. Her önüne gelen polis arama yapamaz ve belge göstermek zorundadır. İzni sormak hakkımız ve sizin de gösterme ZORUNLULUĞUNUZ var.

- Ayrıca sivil polislerin ne işi var burada? Tüm yasal başvurularımızı yaptık, siz keyfi davranıyorsunuz. Onları içeriye almayacağız.

- Tamam ortalığı germeyin, siz sakinleşin biz de sakinleşelim, halledelim.

Hakkını aramazsan keyfilik sürecek.

Siyasi şubeden sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı Şefik Kul konuşuyor:

"Avukatların dergideki yazılarını iyi öğrenmişsiniz, iyi öğrenin, tamam ama bunların da bir yolunu bulacağız, hepinizin anasını belleyeceğiz!"

Bu ülkenin emniyet müdürlerinden biri konuşuyor. Yasaları, hukuku, haklarımızı hatırlatanlara belli ki büyük öfke duyuyor. Kimse haklarını bilmesin ki, onlar her türlü keyfiliği "biz polisiz" diyerek gerçekleştirirler.

ABD'nin Karşısına Dikilebiliyor Musun?

Ne yapıyor gençlik. Sorunlarını, bütün ülkenin bilim adamlarının, politikacılarının, herkesin tartıştığı sorunu; nasıl bir üniversite sorusunu tartışıyor. Her türlü yasal izni tamam. Kaldı ki, meşru bir şekilde forumlar da yapılabilirdi.

Peki polis ne yapıyor; dikiliyor karşılarına. Provake etmeye, sindirmeye, kurultaya katılımı engellemeye, terör yaratmaya çalışıyor. Her türlü keyfilik dizginsizce uygulanıyor.

Peki aynı polis, ülkemizi işgal eden, aşağılayan Amerika'nın karşısına dikilebiliyor mu? Gençlerimiz sorun onlara; haydi dikilin bakalım, bu ülkenin onurunu, haysiyetini ayaklar altına alan Wolfowitz'lerin karşısına!

Dikilemezler. Onların gücü hukuksuzlukla, zorbalıkla bu halka, gençlerimize yeter. Amerika karşısında haysiyetsiz iktidarın polisi onlar!

Sayı 60

17

11 Mayıs 2003

amacıyla Irak'a giden Cihan Keşkek ve İstanbul Gençlik Derneği kurucu üyesi canlı kalkan olarak Irak'a giden Eylül İşcan Irak'ta yaşadıklarını anlattılar.

Kurultayın ilk günü Özgürlük Türküsü'nün dinletisi ile bitti.

Kurultayın ikinci günü açılış konuşmasında öncelikle ilk günün değerlendirmesini açıkladı Esra İşgüzar. Daha sonra nasıl bir üniversite nasıl bir eğitim konusu ele alındı, tartışıldı.

İkinci günün ilk oturumuna Prof.Dr. Zeynep Aydın ve Eğitim-Sen'den Dursun Yıldız katıldı. Konuyla ilgili olarak Eskişehir Gençlik Derneği kurultaya bir bildirge sundu.

Prof Dr Zeynep Aydın (ist. Üniv. Tıp fakültesi öğretim üyesi) konuşmasında öğrenme çeşitleri ve günümüzdeki eğitime değindi. Üniversitelerde uygulanan eğitimin teorik olduğunu, mezun olan öğrencilerin çoğunun kendi çabalarıyla birşeyleri öğrenebildiğini söyledi. İyi bir eğitimin teorinin ve pratiğin birlikte verilerek etik değerlere saygılı, üretebilen, gelişebilen yurtsever nitelikleri de içinde barındırarak sağlanabileceğini vurguladı.

-Eğitim Sen 3.Nolu şube katılımcısı Dursun Yıldız Eğitim-Sen'deki çalışmalarından, Eğitim - Sen'in öğrenci gençliğin yanında olması gerektiğinden, sistemin ileri yada demokrat düşünen öğretmenler üzerinde uyguladığı baskı ve cezalardan, öğrenci öğretmen ilişkilerinin nasıl olması gerektiğinden bahsetti.

İkinci oturuma ise Cumhuriyet gazetesi yazarı Berat Şenat ve Ahmet Kulaksız konuşmacı olarak katıldılar. Bu bölümde Aydın Gençlik Derneği bir bildirge sundu.

Berat Şenat (Cumhuriyet Gazetesi yazarı) Nasıl bir eğitim nasıl bir üniversite istiyoruz konusunda konuştu. Bingöl depreminde çöken kamu binalarının yapısındaki eksikliklerden, doğu illerinde kurulan yatılı bölge okullarının temel amaçlarından, eğitimin tanımı ve devlet tarafından nasıl kullanıldığı konularına değindi.

Berat Şenat'ın ardından Kurultay'a onur konuğu olarak katılan Ahmet Kulaksız, Üniversitelerin özgür olmasının zorunlu olduğunu ve ölüm orucu şehidi kızları Zehra ve Canan'a hiçbir şekilde borcunu ödeyemeyeceğini dile getirdi.

İstanbul Gençlik Derneği amatör müzik gurubu dinleti verdi. Halaylar çekildi.

Derneklere kurultayla ilgili söz verildi: bölgeler adına konuşan dernek katılımcıları son sözlerini alarak kurultayla ilgili düşüncelerini belirttiler.

Kurultayın son oturumuna İse Prof.Dr. İzzettin Önder ve Prof. Dr. Hüseyin Hatemi katıldılar. Son

oturumun konusu Çözüm önerileri idi. Oturumun sonunda ise sonuç bildirgeleri okundu.

Prof Dr İzzettin Önder (ist. Üniv. İktisat fakültesi öğretim üyesi) konuşmasında YÖK ün kapitalizmin gelişmesine yardım etmesi açısından ilerici olduğunu söyledi.

Prof Dr Hüseyin Hatemi (ist. Üniv. Hukuk fakültesi öğretim üyesi) ise "ülkemizdeki hukuk eksikliklerine değinen hüseyin hatemi demokratik hukuk devletin temel taşlarından biri demokratik bağımsız bilimsel eğitim veren üniversitelerdir, demokratik hukuk devletine ulaşmanın yolu demokratik üniversitelerden geçer" dedi.

Kurultaya katılan gençlik dernekleri söz alarak kurultayı kısaca değerlendirdiler. Kurultay İ.Ü Halk Bilim kulübünün semah gösterisiyle sona erdi...

Kurultay sonuçları gençlik dernekleri tarafından Ankara'ya götürülüp Meclis eğitim komisyonuna sunulacak. İki gün süren kurultaya 200 öğrenci katıldı.

Malatya'da Tekgıda-iş Eylemi

AKP önünde bir eylem yapan Tekgıda-iş sendikası üyeleri tekelin özelleştirilmesini protesto etti. 25 nisan günü yapılan eylemde, "hükümetin Tekel'i özelleştirme yoluyla tasfiye girişimlerine karşı sürekli eylemlerinin bugünden itibaren başladığı" belirtildi.

Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde "Tekel Bizimdir Bizim Kalacak, Tekellere Uzanan Eller Kırılsın, Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı, dövizler açıldı.

* Dergimizin 59. sayısında yer alan Tekgıda-iş Malatya şubesi eyleminde bazı yanlışlıklar olduğundan haberin doğru şeklini yeniden yayınlıyoruz.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 31. ay

935. gün

106 Şehit

F Tipleri Gündeminden Şimdi Hangi Gerekçeyle Kaçacaksınız?

F Tipi hapisanelerin tüm halka, tüm muhalif kesimlere karşı bir sindirme aracı olarak devreye sokulduğu konusunda, hemen tüm siyasi çevreler hemfikir. Ne var ki, ortada bu "hemfikirliğe" denk düşen bir pratik de yoktur.

Bu hemen hemen F tipi saldırısının başından beri böyledir. 19-22 Aralık katliamının ardından bu teori-pratik farklılığı daha da derinleşmiştir. Direnişin uzaması ise, farklılığı, belli bir noktaya kadar direnişin içinde yeralanları da kapsayacak ölçüde yaygınlaştırmıştır.

Bu süre içinde herkes, "F Tipleri tüm halka saldırdır" demelerine rağmen, pratikte bu tesbite denk düşecek bir şey yapmamanın da çeşitli gerekçelerini yaratmıştır.

Reformizmin en sık başvurduğu gerekçe, "gündemimizde başka şeyler var" oldu. Oportünizm de bir süre sonra farklı kelimelerle bu gerekçeye katıldı, ölüm orucu başka konularda yoğunlaşmalarına engel oluyordu.

Bu gerekçeler üzerine çok şey yazdık.

Bu gerekçelerin bir durum tesbitinden değil, mevcut durumu açıklamaya çalışan bir "bahane" ihtiyacından kaynaklandığını, "başka gündemlerimiz var" diyenlerin gerçekte o başka gündemlerde de kayda değer bir şey yapmadığını ortaya koyduk. Şimdi bunları da bir yana bırakıp bugüne gelelim:

Bir; F Tipleri ortada. Tecrit sürüyor. Ve yeni F tipleri yapılıyor. İki; Ve direniş hala sürüyor. Şehitler veriliyor, **yeni ölüm orucu ekipleri çıkıyor**.

Bu konuyu bugün gündeminize almanıza engel nedir?

Bugün de yeni bir gerekçe mi bulacaksınız?

Aslında cevaplamanız gereken soru şudur:

Bu, "**herkesin sorunu**" mu, dergilerinizde yazdığınız gibi, F tiplerine, gerçekten "*tüm halka, başta devrimci, demokrat çevreler olmak üzere tüm muhaliflere karşı*" bir saldırı olarak mı, yoksa sadece "**sizin sorunuz**" olarak mı bakıyorsunuz?

Reformizmin böyle bir görüş ileri sürmesi de çok şaşırtıcı olmayacaktır. İnfazlar, kaybetmeler karşısında böyle düşündükleri gibi, F tipleri konusunda da böyle düşünebilirler.

O zaman "*başka gündemlerimiz*" gerekçesine sığınmadan bu görüş açıkça ortaya konulmalıdır.

Reformist soldan hapisanelerde pek kimse yoktur. Bu anlamda tüm ajitatif söylemlerine rağmen, bu sorunu bir anlamda "kendi dışlarında" bir sorun olarak algılamaları bir yere kadar anlaşılardır. Ülkemizin, halkımızın, mücadelenin sorunlarını bir devrimci olarak, bir sosyalist olarak ele al-salar, elbette böyle bir şey normal değildir. Ama reformizm, hemen tüm sorunlara, "kendi statükoları" açısından baktığı için, mücadelenin sorunlarına karşı da bir "**yabancılama**" içindedirler.

Hapishanelerde tutsakları olan, bir kısmı direnişin ilk aşamalarında şehitler de veren siyasi hareketlerin ise, bugün ne dedikleri de, ne yaptıkları da belirsizdir. Ölüm orucunu bırakırken söylediklerinin pratik hiç bir karşılığının olmadığı görülmüştür. Ne hapishanelerde, ne dışarıda, F tiplerine karşı direniş adeta gündemlerinde değilmiş gibi bir görünüm içindedirler.

Sonuç olarak; herşey ortadadır: "*Başka gündemlerimizi...*", "*başka işlerimiz...*" gerekçesi, boş bir gerekçedir.

Herkese şunu hatırlatmak isteriz ki; biz ölüm orucuna rağmen, dediğiniz gündemlerin hepsinde en başta yer aldık. Gerçekte o "gündem"lerin birbirinin karşısına konulamayacağını kendi pratiğimizde somutladık, kanıtladık. Bütün bunları F tipi hapishanelere karşı mücadeleyi, dışarıda ve içeride hiç ihmal etmeksizin, boyutlarını düşürmeksizin yerine getirdik. Bu yapılamaz değil;

Sayı 60

19

11 Mayıs 2003

**Özel, daha özel... Yüksek, en yüksek
güvenlikli hapishaneler... Küçük, daha
küçük hücreler... Koyu, daha koyu tecrit...**

NEREYE KADAR?

Susurlukcu Adalet Bakanı ve yaveri, “ülkenin dört bir yanında” F tiplerinin yapımının sürdürüldüğünü açıklamışlardı. Geçen hafta basına yansıyan bilgiler, oligarşinin “güvenlik” paranoyasının daha başka hapishaneler de yaptırdığını gösteriyor.

İstanbul Beylikdüzü, Diyarbakır, Denizli ve Kandıra’da yapımı sürdürülen hapishaneler “yüksek güvenlikli” olarak adlandırılıyor. Bunlardan Diyarbakır’dakinin yapımının büyük ölçüde bittiği, personelin “hazırlık” amacıyla 3 aydan beri görev yaptığı belirtiliyor.

“**Yüksek güvenlikli hapishaneler**”in adı da, mimarisi de, aynı F tiplerinde olduğu gibi, Amerika ve Avrupa patentlidir. F Tipi hapishaneler de “Yüksek güvenlikli hapishaneler”in bir biçimidir zaten ve aynı mantığın eseridir. Amerika ve Avrupa, yaklaşık yüzyıldır kullanıyor bu tip hapishaneleri. Almanya’nın RAF’cı tutsakları katledip “intihar ettiler” diye gösterdiği hapishanelerin “türü” de aynıydı.

İktidar, durmadan hapishane yapıyor. Çünkü gelecekte korkuyor. Bunca açlık ve zulümün, halkın direnişini, mücadelesini büyüteceğini çok iyi biliyor. Önlem olarak düşünebildikleri tek şey hapishane. Önlemi “etkili” hale getirmek için düşünebildikleri tek şey, hapishaneleri daha büyük, hücreleri daha küçük, tecriti daha koyu yapmak.

“Yeraltı Hücreleri”:

Yapımı süren hapishanelere ilişkin yansıyan bilgiler içinde, “karanlık oda”lardan “yeraltı hücreleri”ne kadar zulmün daha ne kadar zalimleşebileceğini gösteren uygulamalar var. Yakında bu hücreleri de, içine bir plastik masa, üzerinde yapma çiçekli bir vazo görüntüleri eşliğinde görebiliriz belki. F Tipi reklamcılar, bir reklam kampanyası da “yüksek güvenlikli hapishaneler” için yapılar.

TAYAD’lı Aileler, bu konuda yaptıkları açıklamada F tipleri yetmedi, şimdi yeraltı hücreleri, o da yetmezse denizaltı hücreleri mi yapacaklar diye sorarak şunları belirtiyorlar:

“Üç yıldan beri F Tipi hapishanelere karşı sürdürülen ölüm orucunu bitiremeyen hükümet ye-

ni bir hapishane tipi buldu. **“Yeraltı hapishaneleri”...**

İşçisine, memuruna ve emeklisine para bula-mayan hükümet hapishane yapımına para buluyor. ... F tipleri hapishaneleri yapılırken söylemiş-tik. Bu tabutluklar sadece siyasilere değil tüm toplum için yapılmıştır. Demek ki F Tipi Hapishaneler de güvenlikli değil. Onun için **“YERALTINA HÜCRELER”** yapıyorlar. İçerde süren ölüm orucunu bitirememenin sancısını yaşıyorlar.

... Emperyalizm ve işbirlikçileri geleceklerini güvence altına alıyorlar... En ufak bir muhalefet olmasın istiyorlar. Bundan sonra salonlarda yaptığınız muhalefeti de engelleyecekler. Emperyalist Amerika Irak’tan sonraki saldıracağı yerlerin programını hazırladı. Onun işbirlikçisi AKP iktidarı da onun yolundan gidiyor. Önce E tipleri, sonra F tipleri, şimdi yeraltı hücreleri...”

Sizin hücreleriniz varsa...

Cumhuriyetin ilk on yılında ülkeyi yönetenler **“anayurdu dört baştan demir ağırlarla örmek”**le övünüyorlardı. Sami Türk’ler, Ecevit’ler, Cemil Çiçek’ler, Tayyip’ler, tarihe **“anayurdu F tipleriyle donatanlar”** olarak geçiyorlar.

Son sözü, verilecek asıl cevabı, devrimci tutsaklar veriyor zaten: **Sizin yeni hapishaneleriniz varsa, bizim de yeni ölüm orucu ekiplerimiz var.**

İHD Genel Merkezi’ne Polis Baskını

Ankara’da bulunan İHD Genel Merkezi, 6 Mayıs’ta DGM kararıyla polis tarafından basıldı. Baskında çok sayıda bilgisayara ve evraka el konuldu. İHD Genel merkezi’ndeki talanı bitiren saldırganlar daha sonra İHD’nin Ankara şubesi’ne de baskın düzenlediler.

2 No’lu DGM Savcısı Cengiz Köksal, baskınların **“Ölüm orucuyla ilgili açıklama ve eylemlerinden dolayı ‘terör örgütüne yardım yataklık’tan açılan soruşturma kapsamında”** yapıldığını açıkladı.

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

“Silah” a Sahip Olma Hakkı!

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Suriye’de yaptığı görüşme-
de Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad’ın “Ortadoğu’daki bütün
kitle imha silahlarının yok edilmesi” önerisini reddetti.

Suriye, mantıklı bir öneri yapıyor. Ve yine mantıksal olarak, “kit-
le imha silahı var” diye binlerce Iraklıyı katleden, Irak’ı işgal eden bir
devletin bu öneriyi kabu etmesi gerekir. Ama ABD kabul etmiyor.

Çünkü ABD’ye göre, ülkeler ikiye ayrılıyor; **kitle imha silah-
larına sahip olabilecek ve olamayacak ülkeler.**

Kitle imha silahlarına sahip olabilecek devletlerde aranan tek
özellik ise; kayıtsız şartsız ABD’nin hizmetinde olması. İsrail gibi.

Bu özelliğe sahip olduğu için, İsrail her türlü kitle imha silahına
sahip olabilir. Teröristliği bütün dünyaca kabul görmüş bir devletin
bütün Ortadoğu’yu yokedecek şekilde kitle imha silahlarına sahip
olmasını destekleyeceksin, sonra “kitle imha silahın var” diye ülke-
leri işgal edeceksin, tehdit edeceksin.

Zaten, İsrail’in silahı ABD’nin silahı sayılır. Böyle bakıldığında im-
paratorluğun mantığı daha açık hale gelir: Amerika diyor ki, sadece
ben “kitle imha silahlarına”, sadece ben “biyolojik silahlara” sahip
olabilirim; sadece ben, tüm ülkelerin içişlerine karışabilirim, sadece
ben, her türlü katliam ve hukuksuzluğu yapabilirim... Ben, ben, ben...

Sınırlar sadece benim için geçerli değildir diyor. Bunun dışında
tüm ülkelerin sınırları ve “kırmızı çizgileri” ABD için geçilebilir. Ba-
kın aşağıdaki tabloya: dünyanın dört bir yanında askeri zorbalığını
götürmediği köşe kalmamış: İmparatorluğa dönüştürülmeye çalışıl-
an dünya jandarmalığı ABD’nin dünyanın her tarafına yayılmış
yüzlerce üssü, yüzbinlerce askerinde ifadesini buluyor:

Almanya’da **56 bin** Amerikan askeri var; SSCB saldırısını dur-
durmak için yerleşmiş zamanında... çıkmamış...

İtalya’da **12.400**, İngiltere’de **9200**.

Belçika, Yunanistan, Hollanda, Norveç, Portekiz, İspanya, Tür-
kiye’de toplam **8283 Amerikan askeri** (son konuşlananlar hariç)
Akdeniz’de 6. Filo’da 2000 deniz piyadesi.

Japonya **38 bin**, Kore Yarımadası’nda **40 bin**, Pasifik Okyanu-
su: 300 bin Amerikan askeri.

Avusturalya’da 100, Tayland’da 108, Filipinler’de 2000, Guan-
tanamo 2200, Bermuda, İzlanda 1700 Amerikan askeri.

Yeni yerleştiği alanlar olarak Özbekistan, Tacikistan, Kırgızistan,
Gürcistan, Doğu Timor’da üsler, binlerce asker.

Atlantik’te 4 uçak gemisi, 10 nükleer denizaltı, 55 savaş gemi-
si...

İmparatorlukların **tarihsel** yasasıdır; Her büyük yayılmayı, bü-
yük bir tepetaklak oluş izler. İrili-ufaklı her direniş, imparatorluğa ta-
kılan bir çelmedir; onun dengesini bozar, o tepe taklak olma anını
yakınlaştırır.

İspanya:

AB standartlarında demokrasi!

İspanyol Yüksek Mahkeme-
si, 25 Mayıs’ta yapılacak yerel
seçimler öncesi, 241 adayın
seçime girmesini yasakladı.

Gerekçe: Kapatılan Batasu-
na partisinin “gizli üyesi” ol-
maları.

Hatırlanacağı gibi, Batasu-
na, Bask ülkesinin bağımsızlığı
için mücadele eden ETA’nın si-
yasi kanadı olduğu gerekçe-
siyle geçen yıl kapatılmıştı.

Demokrasiye bakın; illegal
olmayan bir partinin, daha ön-
ce yasal-legal bir partinin üye-
leri, seçimlere sokulmuyor.
Çünkü düzene tabii olmayı
reddediyorlar. İspanya yöneti-
mi de “ETA’nın katılmayacağı’
bu ilk seçim, demokrasi için
başarıdır” diye övünüyor.

Kendileri gibi düşünmeyen
herkes, ETA’lı, yani başka de-
yişle, “bölücü”; öyleyse onlara
demokrasi yok! Kopenhag kri-
terlerinin demokrasisi, oligarşi-
nin demokrasisine ne kadar da
benziyor!

Almanya:

“Reform” Adı Altında Gasp

Almanya’da bugünlerde yo-
ğun bir reform tartışması var.
önce İktidardaki SDP-Yeşiller
koalisyonu, ardından da mu-
halefetteki CDU ve CSU re-
form paketlerini açıkladılar.

İşsizlik parası, sosyal yar-
dımlar, sağlık sigortası, emek-
lilik gibi konularda yeni öneri-
ler içeren “reform” paketlerin-
de, iktidarın da muhalefetin de
önerdiği, bunların kısılması.
Aralarındaki tek fark, yoksulla-
rın hangi ölçülerde sürdürüle-
ceği!

Sayı 60

21

11 Mayıs 2003

Amerika'dan Aşağılama Oligarşiden Yalvarma

- ◆ ABD, Genelkurmay'ın Amerikancılık rolünü deşifre etti: Ordu çıkarlarımızın koruyucusu!
- ◆ Genelkurmay itiraf etti: "rolümüzü oynadık"!
- ◆ Onyıllardır o "rol" cuntalarla, 28 şubatlarla, muhtıralarla, baskı ve katliamlarla oynanıyor. O "rol" bizi katlediyor, bağımsızlık mücadelesinin önüne tanklarıyla çıkıyor.

Burjuva basının yıllardır "Türk dostu" olarak lanse ettiği, Amerika'nın "Şahin-Güvercin" oyununun "şahin"lerinden olan ABD Savunma Bakanı Yardımcısı Paul Wolfowitz, oligarşiyi kelimenin tam anlamıyla azarladı, tehdit etti ve yıllardır anlattığımız bir gerçeği dile getirdi; "Ordunun rolü bizim çıkarlarımızı korumaktır."

Önce, Amerikan ajanlığı tescilli "gazeteciler" M. Ali Birand ve Cengiz Çandar aracılığıyla CNN Türk Manşet programında konuşan Wolfowitz'den aktaralım:

"Aramızdaki ittifakın destekçisi kurumlar-dan aradığımız desteği bulamadık. Ordu, oynamaları gereken liderlik rolüne tam anlamıyla sahip çıkmadı."

"Suriye ve İran'a yanaşmak yanlış. Bunlarla ilişkiniz bizim politikamızla tam bir uyum içinde olmalı."

"Türkiye hata yaptık demeli ve ABD'ye en çok nasıl yardımcı olacağına karar vermeli."

"Kuzey Irak arka bahçeniz değil artık. ABD ile yakınlaşırsanız, durum değişir."

"İncirlik üssü eski önemini kaybetti."

"Ya Adam Gibi İşbirlikçi Olursun Ya Da Olmazsın"

ÜLKEMİZE BU ONURSUZLUĞU YAŞATAN İŞBİRLİKÇİLER BU ÜLKEYİ YÖNETEBİLİR Mİ? BAĞIMSIZ OLMADAN BU AŞAĞILAMALARDAN, BU UŞAKLIKTAN KURTULAMAYIZ!

ne ortak olup öte yandan tam anlamıyla ABD'nin istediğini çeşitli nedenlerle yapamayan oligarşiyeye, Amerika şimdi bir işbirlikçinin ne yapması gerektiğini öğretiyor. Ve bu yoldan oligarşi ile arasındaki ilişkileri de dizayn ediyor.

Özür dile, nedamet getir diyor Amerika. İşbirlikçilik rolünü adam gibi oynayamadınız, şimdi bedeline katlanacaksınız. Artık sana ihtiyacımız yok. İncirlik mi diyorsunuz, stratejik önem masalını mı anlatacaksınız? Onyıllardır kullandım o üssü. Lübnan'dan Irak'a halkları oradan bombaladım. Şimdi Irak'ta on tane İncirlik kuranım.

"Yok benim hassasiyetlerim var. Yok benim Kürt sorunum var" mazeretlerini geçin. İşbirlikçilik böyle olmaz. Ya tam işbirlikçi olursun, ya da hiç olmazsın.

Amerika açık olarak söylüyor;

Ya Amerikan çıkarlarının yanındasındır, ya değildir; Bush'un "ya bizden yanasınız ya terörden" sözünün Türkiye'ye yöneltilmiş hali bu.

Tehdidin özü Suriye'yi, İran'ı, Kuzey Kore'yi tehditle aynı. Onlara da tam teslimiyeti dayatıyor, oligarşiyeye de. Kullanılan araçlar, argüman farklıdır sadece. Ee, kırk yıllık uşak-efendi ilişkisinin o kadar hatırı olsun!

Amerika'nın imparatorluk işgalleriyle başlayan yeni süreçte göstermelik de olsa bağımsızlık olmayacak. Amerika'nın imparatorluk çıkarlarının önünde bağımsızlık oyunlarına son verilecek. Ya da gerçek anlamda bağımsız olunacak, bağımsızlık bayrağı kaldırılacak. Başka yol yok, var diyen, oligarşinin bugün yaşadığı paniği yaşar.

Irak işgaliyle güç kazanan Amerika dayatmalarında çok daha pervasızdır. Tüm dünya ülkeleri, "stratejik müttefikler" dahil, bu süreçte yeniden şekillenecek.

ABD'nin istediği devlet aynen şu;

Parlamentosu olacak, ama orada parmaklar Amerikan çıkarları için inip kalkacak. Düzenin adı demokrasi olacak, ama Amerika'ya karşı öyle demokratlık şu bu saçmalıklarına girmeyecek. Demokrasi halkı aldatmanın bir oyunu olmaktan öteye geçmeyecek. Amerika asker mi istedi, verecek. Topraklarını aç mı dedi, açacak. Hangi ülke ile nasıl ilişki kuracağını Amerika'ya soracak, onun adına komşularını tehdit edecek, onun mesajlarının kuryeliğini yapacak, kendine ait iç, dış, siyasi, ekonomik hiçbir politikası olmayacak.

Ordunun Rolü, Amerikan Çıkarlarına Liderlik Yapmak

"Cumhuriyeti koruma ve kollama görevi" olan Genelkurmay, Amerikan çıkarlarını korumaya, Irak işgalinde daha fazla yardım yataklık

yapmaya söz vermiş, eskaza yerine getiremeyince şimdi fırça yiyor. Neden liderlik yapmadın Amerikan çıkarlarına?

Peki **nasil yapacak?** Nasil yaparsa yapsın!

Cuntalarla, 28 şubatlarla, sıkıyönetimlerle, muhtıralarla, Türkiye tarihinde Amerika adına bugüne kadar neyi nasıl yapmışsa yine öyle yapacak. O meşhur açıklamalarıyla "hizaya getirme" operasyonlarından birini yapabiliirdi mesela! Yanlış tespit buna engel oldu:

Genelkurmay, en az AKP'nin de kendisi gibi Amerikan çıkarlarını korumakta, ordunun hazırlattığı tezkereyi çıkartmakta canhıraş çalıştığını görünce, hatırlanacaktır, *"siyasi kararları hükümet alır"* diyerek, tezkere oylaması öncesi açıklama veya MGK kararı yoluna gitmemişti. Böylece kararın siyasi sonuçları hükümete ait olacak, kendisi Amerikancılığını gizleyerek, yine *"milli ordu"* maskesiyle ortalıkta dolaşacaktı.

Hesap tutmadı. Çeşitli etkenlerin biraraya gelmesiyle ABD'nin Türkiye'de asker bulundurmasını içeren tezkere TBMM'den geçmedi. Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün o günlerde sergilediği Amerikancılığı bugün ABD dile getiriyor.

Evet ülkemizde ordunun tek bir rolü vardır:

ABD çıkarlarını korumak! Bütün katliamlar, işkenceler, köy yakmalar, Susurluklar, infazlar, kayıplar bunun için. Cuntalar bunun için yapıldı. 12 Eylül'ün birkaç saat öncesinde "bizimkiler bashedi" diye Amerikalılar bunun için sevindi.

Oligarşi Panikte

AKP başta olmak üzere medyasıyla, patronlarıyla, ordusuyla oligarşi panikte.

Eyvah, ya İncirlik'ten vazgeçerlerse, ya Türkiye'nin stratejik önemi biterse... Telaşlarının nedeni, nazlanarak işbirlikçiliğin sürmeyeceği gerçeğinin karşılarına çıkarılması. Ya bütün maskelerini indirip Amerikancılıklarını ilan edecekler, ya da bağımsız bir ülke tavrı alacaklar.

Ama bu ikincisinin mümkünü yoktur. Esasinda **bağımsız bir ülkeye bir Amerikalı'nın bunları söylemesinin de imkanı yoktur.** Söylerse ne olur? Yaptırımlar, diplomatik ilişkileri kesmeler, her türlü tavrı alır bağımsız bir ülke.

Var mı böyle bir tavır? Yoktur.

Peki ne var; yalvarma, iyi bir işbirlikçi olduklarını kanıtlama var. İşte birkaç örnek:

Erdoğan; *"Türkiye hata yapmamış, bütün sorumluluğuyla atılması gereken adımları atmıştır."*

Abdullah Gül: *"Son oniki yılda Amerika'ya kimse Türkiye kadar yardım etmedi"*.

Amerikancılığın ödülü olarak hükümet sözcü-

sü yapılan Cemil Çiçek, *"Kore'den bu yana Amerika için öldük"* diyerek nasıl bir uşak olduklarının izahatını yaptı utanmadan.

Hükümet kanadında bu onursuzluk varken, Genelkurmay'ın avukatı CHP farklı mı? Deniz Baykal'ın derdi, ordunun maskesinin düşmesi. *"En vahim hadise"* ona göre *"TSK'ya yönelik iddia ve değerlendirmeler"*.

Ve devletin tepesi Cumhurbaşkanı Sezer, bütün bu onursuzluğun adını koyuyor: *"gerekli yanıtı aldı."* Soran gazeteci de şaşırmış ki, *"kimlerden aldı efendim"* diye yeniden soruyor.

Yoktur böyle bir şey, hiçbirisi Amerika'nın karışına çıkıp verilmesi gereken cevabı veremez.

Halkı Katlederken Aslan Kesilen Ordu, ABD Karşısında Susup

Peki Genelkurmay'ın bu açıklamaya verecek bir cevabı var mı? Onun da yok. Çünkü en büyük işbirlikçi o.

Haydi Genelkurmay;

Biz bu ülkenin ordusuyuz, Amerika'nın değil diyebiliyor musunuz? O meşhur açıklamalarının başlığına, **"BU NE EDEPSİZLİK"** diye yazabiliyor musunuz? Atatürk'ün **"Ya İstiklal Ya Ölüm"** şiarını yükseltebiliyor musunuz? Hayır biz bağımsız bir ülke olacağız, sizin askeriniz, uşağınız olmayacağız diyebiliyor musunuz?

"Çıt" yok. Ama "tıs" var.

İşte birinci "tıs"; Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Cumhur Asparuk: *"Wolfowitz'in kendisini bağlar"*. Ne desin işbirlikçi general!?

Genelkurmay adına resmi açıklama yetkisine sahip Org. Yaşar Büyükanıt: *"Liderlik görevi derken neyi kastediyor onu anlayamadım. Silahlı Kuvvetler MGK'da gerekeni yaptı. Hükümet tezkereyi meclise gönderdi. Yani TSK liderlik görevini yerine getirdi. Liderlik demeyim, görevini yerine getirdi."*

Bu da, asıl işbirlikçinin Genelkurmay olduğunun, bizzat resmi açıklamayla onayı.

Bizi katledenlerin kimler olduğuna bakın; **Amerika adına liderlik yaptık**, ama olmadı diye sızlanan bir ordu, bu ülkenin ordusu olabilir mi? Bu ülkenin sınırlarını koruyabilir mi? O sınırlara dayanan Amerika olduğunda "ya istiklal ya ölüm" şiarını yükseltebilir mi? Bu ordu milli olabilir mi?

Bu tablo işgal altındaki bir ülkenin tablosudur. Ekonomik, siyasi, askeri olarak bağımlılığın getirdiği bir işgal bu. Hala, "hani nerede ABD askerleri yok ki, bağımsızlık savaşı verelim" diyen var mı, bu tablo karşısında?

Bush yanılıyor: İŞGAL ETTİNİZ, AMA... ZAFER KAZANAMADINIZ!

ABD Başkanı Bush, geçen hafta yaptığı konuşmada "Irak'ta zafer

kazandıklarını" ilan ederek, bir anlamda saldırının bir aşamasının sona erdiğini açıklamış oldu. Bush, 11 Eylül sonrasında başlattıkları "teröre karşı savaş"ta Saddam yönetiminin devrilmesinin önemli bir yer tuttuğunu belirtti.

ABD'nin Irak'ı işgal etmekle, Ortadoğu'daki imparatorluk düzeni açısından önemli bir engeli aştığı söylenebilir. Irak, Ortadoğu'nun ekonomik, askeri anlamda en güçlü devletlerinden biriydi. Fakat yönetimin çürümüşlüğü nedeniyle kararlı bir direniş örgütlenemedi ve Amerika için "kolay bir lokma" oldu. Ama yine de bu, imparatorluğun zaferi değil; evet, yakıp yıktılar, yönetimi devirdiler, fakat zafer kazanamadılar. Çünkü Irak halkı, muhalefetini hangi biçimde dile getiriyor olursa olsun, onları istemiyor.

İşgalcinin tüm "başarısı" askeri alanla sınırlıdır. Muhafif örgütlenmelerin bir kısmını daha işbirlikçiliğe razı etse dahi, siyasi zafer elde edemeyecektir.

Adım adım Amerikan yönetimi

Irak'a demokrasi, özgürlük götürme demagogilerine zaman zaman başvurulmaya devam edilse de, aleni bir İŞGAL YÖNETİMİ kuruluyor. Irak'a "sömürge valisi" olarak gönderilen emekli General Jay Garner'e yönelik "askeri yönetim" eleştirilerine karşılık, ABD, eleştirileri dikkate alarak(!) Irak'a şimdi de "sivil" bir yönetici atadı.

ABD tarafından kullanılan ifade de aynen böyle: "Bush Irak'a sivil yönetici atadı".

Sanki Irak, ABD'ye bağlı bir şirket. ABD eyaletlerine bile böyle atama yapılamaz.

Bu atama da ABD'nin "güvercinler-şahinler", "sivil-asker" senaryosuna uygundu. Güya, Garner, "şahinlerin", yeni atanan Paul Bremer ise "güvercinlerin" adayydı.

Bremer'in nasıl bir "sivil" olduğunu ise geçmişte ortaya koyuyor. Paul Bremer, uzun yıllar ABD Dışişleri Bakanlığı Terörle Mücadeleden Sorumlu Bölüm'ün başkanlığını yapmış daha

önce. Sivilliği bu kadar!

İşgal altında demokrasicilik oyunu

Musul'da "seçimler" yapıldı. Burjuva medya, Irak'ta "demokrasiye geçiş" için önemli bir adım olarak yansıttı bu seçimleri. Ama seçimin nasıl yapıldığının, "seçilenlerin" hangi koşullarda "işbaşına" geldiğinin tablosu, bir demokrasiyi değil, demokrasi komedisini gösteriyor.

Bu komedi, Amerikancı medyada bile görülebilir; işte başlıklardan bazıları:

"ABD Musul'da seçim yaptırdı." (6 Mayıs Milliyet)

"Musul'un yeni yönetimi, ABD askerlerinin döneminde yapılan yemin töreniyle göreve başladı." ((6 Mayıs Hürriyet)

İşte demokrasi dedikleri bu: Amerikan bayrakları altında seçme-seçilme oyunu.

"Musul'un yeni yönetimi" yemin töreninde, ABD'nin Kuzey Irak'tan sorumlu generali David Petraeus, şöyle bir konuşma yapıyordu: "Bugün burada bulunarak, Irak'ta demokrasi-nin doğuşunu katkıda bulunuyorsunuz"...

"ABD'nin Kuzey Irak'tan sorumlu generali" diye bir işgalci makamı varken, seçilenlerin "halkın yönetimi" olduğunu, herhalde ancak "Musul halkın eline geçti", "Musul özgürleşti" başlıklarını atan Kürt milliyetçileri iddia edebilir.

Amerika, Irak Petrol Bakanlığı'na bir yönetim atadı. Yönetimin başında "bir Iraklı ve bir Amerikalı danışman" var. Tabii tek belirleyici, Amerikalı olacak. Iraklı, işgal yönetimini biraz "yelleştirmek" için sadece görünümde yer alacak. Irak yönetiminin tümü, aslında, Petrol Bakanlığı'nda olduğu gibi biçimlendiriliyor.

Suriye'ye tehditler devam ediyor

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Suriye'ye karşı yaptığı yeni bir açıklamada, tehdidi daha açık hale getirdi. "Suriye'nin ABD'yle işbirliği yapması ve Irak'ın 'yeniden yapılanmasına' yardım etmesi gerektiğini" belirten Powell, sözlerini şöyle tamamladı:

"Eğer yapmazlarsa, sonuçları olacaktır... Bir

ülkeye karşı diplomatik, siyasi, ekonomik ve askeri yollar vardır. Başkan Bush, hiçbir seçeneği dışlamıyor.”

İşgalcinin özgürlüğü(!) ve nimetleri(!)

İngiliz askerler, Basra’da El Cezire bürosunu bastı. Baskın sırasında büronun bekçisi de yaralandı. Baskın gerekçesi, Bağdat Filistin Otelinde iki gazetecinin katledildiği saldırıdaki gibiydi. Büronun “oralardan” ateş açılmıştı.

Bürolar basılır, protesto gösterisi yapanların üzerine ateş açılırken, gazeteler, Irak halkının demokrasinin nimetlerinden yararlanmaya başladığını yazıyor.

“Barlar açıldı, dansözler saçıldı. Saddam zamanında hapsolan hayat kadınları caddelere yayıldı.”

Irak’a demokrasi ve özgürlüğün geldiğinin “kanıtları” olarak yeni açılan genelevleri, sokaklardaki fahişeleri gösteriyor Amerikancı medya. Sözkonusu olan demokrasi, Amerikan demokrasisi olunca, onun “nimetleri” de böyle oluyor işte.

“Kurtarılmayı” kabul etmeyen Irak

Bağdat’taki tüm gazetecilerin ortak bir gözlemi var: Her gün hastanelere gelen onlarca ölü ve yaralı geliyor. Nereden geliyor bunlar? İşgalci Amerikan yönetimi, bunlara ilişkin hiç bir açıklama yapmıyor. Irak’ta direniş, şu anda tam bir sansür altında. Özellikle silahlı direniş, öldürülen, yaralanan Amerikalılar, gizleniyor.

Ama yine de halkın her yerde söylediği o söz, gizlenemiyor: “Amerika defol!”

2 Mayıs’ta, Iraklılar, bu sözü dünyaya en iyi yansıtabilecekleri yerdeydiler yine. Yüzlerce Iraklı, Bağdat merkezindeki Filistin Otel’ni işgal ederek, ülkelerini işgal eden Amerika’nın uygulamalarını protesto ettiler.

Iraklıların bir kısmının, Amerikan askerleri tarafından zorla, tartaklanarak otel dışına çıkarılması üzerine, halk, otel dışında oturma eylemine başladı.

İşgal yönetimi, direnişi olduğu gibi, halkın açlığını da gizliyor. Gerekli yardımların ulaştırıldığını, bombaladıkları alt yapıyı büyük ölçüde işler hale getirdiklerini açıklıyor. Ama çeşitli kurumların verdiği bilgiler, halkın üçte ikisinin gıdaya muhtaç ve kirli su içmeye mecbur bırakıldığını gösteriyor. İşte Irak’a getirilen *refah, barış ve özgürlüğün* son ve somut göstergeleri.

İşgalci, işgal ettiği topraklarda, hak ettiği gibi, lanetlenmeye devam ediyor.

Irak’ta Katliam Olmadı Mı?

Hemen hiç kimse, daha bir ay önceki katliamları konuşmuyor. Anlı şanlı uluslararası insan hakları kurumları, hukuk kurumları, mesela savaş hukukuna göre bile suç oluşturan “Pazaryeri katliamı”nın peşine düşmüyor.

Yoksa hiç mi olmamıştı böyle bir katliam? 1991 katliamı sonrasında da benzer bir durumu yaşadı dünya. 2003’teki Irak katliamı, 1991 katliamını görmezden gelmenin veya unutmanın sonucudur aynı zamanda.

Hatırlayın; Al-Ameriya, Bağdat’ta 2500 kişilik kapasiteli bir sığınaktı. 13 Şubat 1991’de bombalandı. “Yanlışlıkla” değil, özel olarak hedef alındı. Bombalar, sığınağa ulaşacak tarzda atıldı. 1500 kişi katledildi.

5 Şubat; yine 1991. El Kut kentinin pazar yeri bombalandı. 100 civarında insan katledildi bu bombalamada. 14 Şubat; Falluca şehrinin pazar yeri bombalandı; 200 ölü.

Camiler vurulduğunda, bir yetimhaneye bomba düştüğünde, sanki Amerika bunları ilk defa yapmış gibi tartışıldı. Oysa, 1991’deki saldırıda 31 cami, 600’ü aşkın okul, 28 hastane, 51 sağlık merkezi vurulmuştu. El Reşid akıl hastalıkları hastanesi, Ulviyye doğumevi de bombalanan yerler arasındaydı 1991’de.

Sessiz kalanlar, gizleyenler, görmezden gelenler, 2003 katliamının ortağı, sorumlusu oldular. 1991 saldırısını destekleyenler, “tarafsız” kalanlar, o zamanki katliamları görmezden gelmenin faturasını ödemeyecekler mi?

Şimdi de, Irak’ta gerçekleştirilen katliamı unutup, artık sadece “Saddam rejiminin sonu”nu görenler, gelecekteki başka katliamların hazırlayıcısı olacaktır.

Sayı 60

25

11 Mayıs 2003

Ateştir yürekleri,
Çeliktir bilekleri,
Sevdalı gönülleri,
Umutun adı ile
Bizimkiler geliyor
Bunlar bizim çocuklar
Ellerinde bayraklar
İşte işte geliyor
Bizimkiler geliyor
İşte kızıl bayraklar

Zulüm bir gün bitecek
İnsanlar sevinecek
Açlık yokluk sefalet
Dünyadan yok olacak
İşte bizim gelecek
Elbet yarın gelecek
Ellerinde bayraklar
İşte işte geliyor
Bizimkiler geliyor
İşte kızıl bayraklar

1 Mayıs'ın Ardından...

Alanlar Anlatıyor

Önceki birçok 1 Mayıs'ta olduğu gibi, bu yıl da gerek İstanbul'da gerekse Anadolu kentlerinde alanlara damgasını vuran devrimci güçler oldu. Sloganlara, pankartlara ve kızıla kesmiş görüntülere yansıyan bu gerçek kimse tarafından inkar edilemez ve bütün devrimci demokrat güçlerin kazanımıdır.

Önceki yıllara göre coşku ve kararlılık çok daha yüksekti alanlarda. Kuşkusuz çok daha kitlesel olabilirdi, olmamasının nedenleri ayrıca tartışılabilir. Ancak artık tartışılmayacak olan, 1 Mayıs'ın bizim olduğu, devrimcilersiz, Cephesiz 1 Mayıs olmayacağıdır.

"Abide-i Hürriyet Oyunu"nun Sonuna Gelinmiştir

Önceki yıllarda da Abide-i Hürriyet 1 Mayıs alanı olarak kullanılmıştı, ancak Kadıköy'de yapılan 1996 1 Mayıs'ından sonra, 1997'den bu yana oligarşinin devrimci, sol güçleri kapattığı bir kapana dönüştü. Bu kapanın hazırlanmasında sendika bürokrasisi birinci dereceden sorumludur. Devrimcileri 1 Mayıs'tan tecrit etme politikasının sonucu olarak devletle anlaşma içinde kabul edilen Abide-i Hürriyet alanının, halktan uzak, kortejlerin dahi oluşmadığı, 1 Mayıs görkemini yansımadığı, polisin saldırı ve provokasyonları için bulunmaz nimetler sunan bir alan olduğu herkesçe bilinmektedir.

1 Mayıs üzerinde tahakküm kurmaya çalışan sendikalar bırakın Taksim'i istemeyi, başka bir alan dahi istememekte, 1 Mayıs'ın yasallaşması doğrultusunda kollarını bile kıpırdatmamaktadır. Böyle bir düşünceleri, politikaları yoktur. Çünkü işin özünde 1 Mayıs'ın tarihsel anlamıyla da, ülkemizdeki anlamıyla da ilgileri yoktur.

1 Mayıs alanı, tarihsel ve siyasi olarak **TAKSİM ALANI**'dir. Her yıl, 1 Mayıs öncesi "bu sene Taksim" deyip, sonra "şu bu konfederasyon razı olmadı" türünden çark etmeler de Abide-i Hürriyet oyununun bir parçasıdır. 1 Mayıs alanlarına, mücadele meydanlarına, emekçilerin haklarının yokedilmesi karşısındaki tavırsızlığa ve daha sayılabilecek bir çok gelişmeye yansıyan sendika bürokrasisinin iflasi, aynı zamanda Abide-i Hürriyet oyununun da iflasıdır. Abi-

1 Mayıs
2003

de-i Hürriyet kapanı ile devrimcilerin meydanlardan koparılamayacağı açığa çıkmıştır. 1 Mayıs devrimci demokrat güçlerle varolmuştur bu ülkede.

Artık Abide-i Hürriyet kapanına son vermenin zamanı gelmiştir. **2004 1 MAYIS'INDA HEDEF TAKSİM ALANI OLMALIDIR.**

“Emek” adına küçük hesaplardan, grupçuluktan uzak durulursa, birlik olursak 1 Mayıs alanını yeniden kazanmamızın önünde hiçbir engel yoktur. Keza 1 Mayıs'ın yasallaşması mücadelesinin başarısının önünde de engel yoktur. Bu hedeflerle hareket edildiğinde 2004'te olmaz da bir sonraki yıl olur, bu önemli değildir. 1 Mayıs güçlerinin kararlılığının sergilenmesi karşısında oligarşi ne yapabilir; alanı mı kuşatacak? Yükleniriz, kazanırız. Gözaltılar, tutuklamalar mı yapacak, izin mi vermeyecek; 1 Mayıs ödenen bedellerle 1 Mayıs oldu, yine öderiz.

Sorun bu doğrultuda alınacak karar, birlik ve ısrarımızdır. Abide-i Hürriyet oyununa son verme kararı almamızdır.

Bütün devrimci, demokrat güçler olarak Taksim'de 1 Mayıs örgütlenmelidir. 1 Mayıs üç beş sendikacının değildir.

Taksim'de 1 Mayıs örgütlenmelidir. Üç beş bürokrat sendikacı gelmek istemezse, onlara güle güle diyebilmeliyiz. Onlar yine salonlarına dönebilirler. Bizler 1 Mayıs alanlarına kanımızı dökerken, onlar salon diyor, yine diyebilirler. Elbette onları dışlayalım demiyoruz. Ancak, 1 Mayıs'ı kavga, mücadele günü olarak görmeyen anlayışın 1 Mayıs üzerindeki tahakkümüne son verilmelidir diyoruz.

1 Mayıs ve Cephe Korteji; Halkın ve Geleceğe Yürüyenlerin Korteji

1 Mayıs elbette birçok açıdan değerlendirmelere tabii tutulacaktır. Ancak açık ve kimsenin tartışamayacağı bir gerçek varsa, o da 1 Mayıs 2003'ün bir kez daha dost, düşmana, Cephenin yokedilemezliğini, ölümle, zulümle, tecritle teslim alınamazlığını göstermiş olmasıdır.

Çünkü Cephe halktır. Kökleri halkın içinde, Anadolu'nun derinliklerindedir. Anadolu'nun bağrına kök salmamızın kaynağı ise ideolojimiz, geleneklerimiz ve yarattığımız kültürdedir. Bu nedenle, bir sonraki yıl alanlarda görsel, biçimsel taklitleri sahnelenebilir ama esas olarak Cephe taklit dahi edilemez.

Alanlara kızılbayraklarımızla çıkabilmek, büyük kuşatmaların sürdüğü, büyük katliamların gerçekleştiği yıllarda dahi 1 Mayıs alanlarına damgamızı vurabilmek sadece Cepheye özgüdür. Bunda feda ruhuyla kuşanmış kahraman şehitlerimizin, diren-

me, teslim olmama geleneğini yaratanlarımızın payı büyüktür. Onların yarattığı kültür bugün F tipleğinde 3. yılında 10. ekibinin hazırlıklarının son aşamasına gelen ölüm orucu direnişinde doruğuna ulaşmıştır.

“Kadrolarını öldürüyorlar” diyenlerin yanılgısı da, direnişin gücünü göremeyenlerin yanılgısıdır. Kaç kez “ölümümüz” ilan edildi, ve kaç kez binlerle, onbinlerle çıktık alanlara, herkes bilir.

Tabutlarımızı taşımaktan omuzları nasırlaşmış, yürekleri acıyla kavrulmuş, göğüsleri gururla dolmuş TAYAD'lıların omuzlarında, şehitlerimiz kortejimizin yine en önündeydiler. Geleceği yaratmak için gidenlerimizdi onlar.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde halkın her kesiminden insanlar hep bir ağızdan umudun, sosyalizmin sloganlarını haykırdılar. Gecekondu direnişlerinden, işçi direnişlerine, memurlardan gençliğe dillerden düşmeyen, halka malolan “Haklıyız Kazanacağız” sloganının yer aldığı pankartın arkasında bu sloganın ifade ettiği siyasi, tarihi gerçeği görenler, bu ülkede devrimin saflarının Cephenin saflarında temsil edildiğini bilenler vardı.

Ellerinde “Biz Geliyoruz” pankartıyla bizim çocuklarımız yürüyordu geleceğe. Ve kortej içinde onlarca tek tip “Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim” pankartı, devrimcilere, halka gerçek hedefi, asıl “gündem”i haykırıyordu. Pankartların altındaki imzalar ise, Cephe kortejinin, halkın korteji olduğunun imzalarıydı.

Bizim İşçi Gazetesi, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Anadolu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, TAYAD'lı Aileler, Sarıgazi Halkı, Armutlu Halkı, Gebze Halkı, Bahçelievler Halkı, Alibeyköy Halkı, Altınşehir Halkı, Nurtepe-Güzeltepe Halkı, Gülsuyu Halkı, 1 Mayıs Mahallesi Halkı, Gazi Halk

Sayı 60

27

11 Mayıs 2003

1 Mayıs
2003

Meclisi, Esenler Halkı, Okmeydanı Halkı, Bağcılar Karanfiller Kültür Merkezi, Ekmek ve Adalet, Memur Dergisi, Halkın Hukuk Bürosu, İdil Kültür Merkezi, Grup Yorum, İstanbul Gençlik Derneği, Kocaeli Gençlik Derneği, Bursa Gençlik Derneği, Balıkesir Gençlik Derneği, Sakarya Gençlik Derneği, Lisesi Gençlik Ümuttur Dergisi, Kocaeli Haklar ve Özgürlükler Cephesi...

Anadolu bizimdir. Cephenindir. Sadece İstanbul değil, Anadolu'nun onlarca kentindeki gösterilerde Cephe vardı. Ankara'da kitleselliği, disiplini, kararlılık ve tüm bunların ifadesi olan görseelliği ile alana damgasını vurdu Cephe korteji.

Malatya, iktidarın gösteri hakkımızı yoketme saldırısına karşı direnişin kenti oldu. Yüzlerce insanımızın gözaltına alınması, 1 Mayıs'ı kutlamamıza engel olamadı.

Malatya ve Doğu'daki illerde yapılacak mitinglerin sendikalarca iptal edilmesi ise oligarşinin depremlerle ilgili demagogilerine destektir. 1 Mayıs'ta "yas" ilan edildiği açıklandı. Evet yaşlıydık, devlet yüzlerce insanımızı katletmişti yine.

İşte tam da sorun burada. Depremle katledilen devlet olduğunu burjuva yazarlar dahi dile getirirken, kendisine emekten, soldan yanayız diyenlerin böyle bir günü devlete öfkenin haykırıldığı bir güne dönüştürmemesi, adeta fırsat bu fırsat deyip alanları terk etme bahanesidir. Bingöl'deki gösterilerde halk, "bilinçli sendikacılara" ders vermiştir. Onlar en yaşlı olanlardı, ama hedef alınması gerekenlerin kim olduğunu göstermekten geri durmadılar.

1 Mayıs'ta yas ilan etme tavrı, 1 Mayıs'ı kavga, mücadele günü olarak değil, bayram olarak görme anlayışının sonucudur. Bayram dersin, ölümlerde yas ilan edersin. Peki kimler onyıllardır 1 Mayıs'ın özünü boşaltarak bayramlaştırmaya çalıştı; Emek

düşmanları, burjuvazi, oligarşi...

1 Mayıs ve Sendikalar

Devrimcilerden uzak durarak, işçi sınıfının politikleşmesinin önüne barikat kurarak, işçilerin pankartların arkasında toplanmayacağı yine görüldü. Böylece düzenin icazeti alındı, iktidarların gözünde "iyi sendikacılar" oldunuz belki, ama halkın, emekçilerin gözünde, her an her türlü hakkı satmaya hazır bir sınıfa ihanet potansiyeli taşıyan, uzlaşmacı damgası yemekten de kurtulamadınız. Ve bu tablo, örgütlenmeden, eğitimden kaçışla birleştikçe 1 Mayıs alanındaki rakamları ortaya çıkardı.

Ve yine bir kez daha, sendikaların sınıftan ne denli kopuk oldukları gözler önüne serildi.

1 Mayıs şehidi **Akif Dalcı'nın anmasını yapmak-tan dahi imtina eden** sendikalar yine cılızdı. Bir iki sendikanın nispeten canlılığı sendikal hareketin içinde bulunduğu erimenin üzerini örtmüyor. Temsil ettikleri üye sayılarıyla yüzde hesabı dahi yapılamayacak göstermelik katılımlar uzlaşmacı sendikacılığın (bilinen) iflasının yeniden ilanındır. 1 Mayıs alanları, Emek Platformu'nun yaratmak istediği havanın tersinedir. Kendisini ezen bir işleve sahip olmuştur.

Neredeyse her mitingte sergilenen bu duruma rağmen, sendikaların Emek Platformu'nun cuntacı anlayışı pervasızca sürmektedir.

1 Mayısları onlar düzenler, çeşitli konulardaki mitingleri onlar organize eder... Peki neden? Önderlik etmek kitlesel ve politik güç ister. Bunlardan hangisi vardır Emek Platformu'nda? Hiçbiri; ne kitlesellik, ne sınıf sendikacılığı.

Buna rağmen kortejlerin en önünde yüzer, ikiyüzer kişilik sendikalar, arkalarında sayıları onbinlere ulaşan siyasi örgütlenmeler. Peki neden? 1 Mayıs

EMEP Önce Kendi Muhasebesini Yapmalı

1 Mayıs değerlendirmesi yapan EMEP yöneticilerinden, Evrensel yazarı Kamil Tekin Sürek, 1 Mayıs değerlendirmesinde şöyle diyor;

"İşçi sınıfı hareketi ve ülke gündeminden kopmuş bazı küçük burjuva 'sol' örgütler, her zamanki gibi kendi dünyalarının sloganlarını bol bol haykırıyorlar ve 'gösteri' biçimindeki yenilikleriyle bu konudaki becerilerini bir kere daha kanıtladılar." (2 Mayıs 2003, Evrensel)

Sürek ve temsil ettiği anlayışın bilinen klasik sözleridir bunlar. Direnişi temsil eden ne varsa onlar küçümseme tavrına girerler. Bunlar biliniyor,

üzerinde durmayı da gereksiz görüyoruz, alanlar gereken cevabı veriyor.

Peki, EMEP ne yapmış 1 Mayıs'ta? İşçi sınıfı hareketi adına ne yapmış bu ülkede? Halkın hangi gündemini ülkenin gündemi haline getirdi, yön verdi, sonuç aldı?

Sen önce bunun hesabını vermelisin. Bunca yıldır "işçi işçi" dedin, sendikaların durumu ortada. "Koltuk başkanları" ile işçi sınıfının örgütlenmesinin birbirinden farklı şeyler olduğunu bu ülke en çok "işçi" diyenlerden öğrendi.

Solda alışkanlıktır; dönüp kendine bakmaz, sağa sola laf eder. Önce kendi muhasebesini yapmayan hiçbir anlayışın bu tür söylemlerinin ciddiye alınır yanı yoktur. Grupçuluğun tipik yansımasından başka bir anlam da taşıyamaz.

1 Mayıs
2003

alanlarını kanlarıyla, canlarıyla kazanan devrimcilerdir.

Bize “gelmesinler” diyen, “cam çerçeve” demagogilerine ortak olan sendikacıların alanlara ne kadar emekçiyi taşıdıkları, sendikayı sendika yapan üretimden gelen gücü nasıl kullandıkları ortadadır.

Peki Sami Evren Cephe kortejini gördü mü? Alanı kızıla boyayanlara bakmaktanda mı utandı yoksa? Sami Evren bu sözün hesabını bütün emekçilere, devrimci, demokrat güçlere vermeyecek mi hala? Bu basitliklerin, bu grupçulukların özeleştirisi yapılmayacak mı?

Bu anlayış terk edilmelidir.

1 Mayıs bütün devrimci demokrat güçlerindir. Örgütlenmesi sendikalar dahil bütün devrimci demokrat güçlerin içinde bulunduğu birlikler tarafından yapılmalıdır. 1 Mayıs üzerindeki sendika bürokrasisinin tahakkümüne son verilmelidir.

1 Mayıs ve Sol

Oportünist sol açısından fazla bir değişiklik yoktu. Ancak her şeye rağmen devrimci bir coşkuyu kortejlerine taşıdılar.

Yasal partiler açısından ise, yasal parti kurmanın, bunun olanaklarından yararlanmanın her şey olmadığı, “Blok”lar oluşturmakla kitlelerle bütünleşmenin apayrı şeyler olduğu, iflas eden Emek Platform’larının reformist teslimiyetçi politikalarıyla emekçilerin alanlara taşınamayacağı bir kez daha görüldü.

Başkalarını “marjinal, kitlelerden kopuk, halkın gündeminden uzak...” olmakla eleştirenler, marjinal dediklerinin yanına bile yaklaşamadı. ‘İşçiciliğin’,

‘parti olmayan parti’lerin halkla, halkın gündemiyle ilişkilerinin bir türlü alanlara, kortejlerle yansımaması hala düşündürmeyecek mi?

Reformist partiler, devrimcilerin alanlardan tecrit edilmesi politikasında sendikal bürokrasinin ortağı olmuştur geçmişte. Bugün de bu yöndeki politikaları yaşamın bir çok alanında karşımıza çıkarmaktadır. Sami Evren’in açıklaması son örnektir. Açıklama sadece bir kişinin düşünceleri olsa, “densizlik” der geçerdik. Ancak bu bir anlayışın, Türkiye’de sol adına, devrimcilik adına ne varsa yoketmede emperyalistlerle, oligarşiyle kurulan paralelliğin bir yansımasıydı.

Ve bu anlayış 1 mayıs alanının marjinallerinden biriydi. Devrimcilerin tecrit edilemeyeceğinin cevabını alanlardan aldı.

Reformizm (görme niyeti varsa) kendi gerçeğini gördü alanlarda. Medya desteği, yasal parti olmanın kimi avantajları onları alanda kitlesel yapmadı. Halktan uzak, halka gitmeyen, örgütlemeyen, beyni platformlardan devrimcileri nasıl tasfiye edeceğiyle, alanlardan nasıl uzak tutacağıyla, birlikleri nasıl dağıtacağıyla meşgul olan reformizm için bu tablo beklenendir.

Ülkemizin değişmez gerçeğidir;

Alanlar hayatın her alanında direnenlerle, sosyalizmi her koşulda savunmasını bilen ideolojik sağlamlılığa sahip olanlara dolmaya devam edecek. 1 Mayıs’ın devrimci özünü boşaltmaya, Avrupalılaştırmaya çalışanların hevesleri, kızılbayraklarımızın dalgalarıyla savrulacak. 1 Mayıs’larda hep kızılbayraklar dalgalanacak!

Sayı 60

29

11 Mayıs 2003

Miting Rakamları

İstanbul’da hemen tüm kortejlerde, rakamlar toplanma ve yürüyüş esnasında ve alanda değişiklik göstermektedir. Aşağıdaki rakamlar, yürüyüş esnasında tesbit edilen rakamlardır. Tablo yaklaşık olarak aşağıdaki gibidir:

DEHAP: 8-10 bin, Haklar ve Özgürlükler Cephesi: 7-8 bin, TKP: 3500-4000, EMEP: 1500-2000, ÖDP: 1500-2000, ESP: 800-1000, Partizan: 700-750, Halkevleri: 650-700, Direniş: 650-700, SDP: 500-600, Devrimci Demokrasi: 500-600, Sosyalist Emek Hareketi: 200-250, Kaldıraç: 200-250, Kızılbayrak: 150-200, Dev-

rimci Mücadele: 75-100, Devrimci Hareket: 80-100, Alınteri: 80-100, Barikat: 100-120, KSD: 75-100, Uzun Yürüyüş: 60-80, Proleter Devrimci Duruş: 30-40, TÜRK-İŞ: 3000-3500, DİSK: 2500-3000, KESK: 2500-3000, HAK-İŞ: 450-500, TMMOB: 350-400, 68’liler Vakfı: 40, ÇHD: 50, İHD: 20-30, SHP: 200, CHP: 450

Ankara: DEHAP: 1200, EMEP: 800, Haklar ve Özgürlükler Cephesi: 500, ÖDP: 500, Eğitim-Sen: 600, Halkevleri: 320, SDP: 200, ESP: 100, İHD: 50, İşçi-Köylü: 45, Yaşamevi: 25 kişi.

Hatay: KESK: 750, Haklar ve Özgürlükler Cephesi: 500-600, DEHAP: 350, DİSK: 120.

İzmir: DEHAP: 4000, Petrol-İş: 3000, Genel-İş: 4000, KESK: 1500, EMEP: 800, Haklar ve Özgürlükler Cephesi 700, ÖDP: 600, ESP: 500, Belediye-İş: 500, SDP: 150, Nakliyat -İş: 150, Devrimci Demokrasi: 250, ÖMP: 180, Kızıl-bayrak: 100, İHD: 30, CHP: 500 SHP: 100 (Diğerleri 50-100 arası)

Malatya: Haklar ve Özgürlükler Cephesi: saldırı olduğunda henüz 250 kişi. ESP: 70, Eğitim-Sen: 80, EMEP: 100, ÖDP 70, Partizan: 25, SES: 30, (Diğer gruplar 30-70 arası. DİSK, Hak-İş, Memur-Sen ve DEHAP depremi gerekçe göstererek katılmadı.)

Samsun: Haklar ve Özgürlükler Cephesi: 100, ÖDP: 30, SDP: 60, EMEP: 30, DEHAP: 40 kişi.

Mitinglerden notlar...

ANTAKYA

Bütün Türkiye'de Haklar ve Özgürlükler Cephesi, "Haklıyız Kazanacağız" pankartlarının yanısıra, "Amerika

ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim" pankartı taşıdı. Yine bütün ülkede taşınan Dalcı'nın resminin yanısıra, kahraman şehitleri, direnişleri simgeleyen Mahir Çayan, Sabahat Karataş, Şenay Hanoğlu, Fidan Kalşen ve Gültekin Koç resimleri taşındı. Kızıl sancaklar bu yılki 1 mayıslara damgasını vururken, Kızıl bayraklar ise Cephe kortejlerinin simgesi olmaya devam etti. Ölüm orucu sloganları bütün alanların vazgeçilmez sloganları olurken, "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" ve "Kurtuluş Kavgada Zafer Cephe" sloganları bütün kentlerde zafer yürüyüşümüzün, kararlılığımızın en gür şekilde haykırılışıydı. Amerika'ya öfke, Irak ve Filistin halkıyla dayanışma da, anti-emperyalizmin, enternasyonalizmin temsilcisi Cephe kortejlerinin en gür haykırılan sloganları arasındaydı.

Mitinglere katılanların aktardığı izlenimlerin bazıları ise şöyle:

✂ **Ankara:** "Memur kenti"nin bürokratik havasını Cephe kortejinin mitingin başından sonuna dinmeyen devrimci coşkusu, dinamizmi, sloganları dağıttı.

✂ **Ankara:** Miting alanında temsili tabutların etrafında sancak grubu miting sonuna kadar yürüyüş yaptı, nöbet tuttu.

✂ **Hatay:** Mitingi düzenleyen Demokrasi Platformu en önde çocukların bulunduğu Cephe kortejinin alana girişini şöyle anons etti: "İşte çocuklar; geleceğimiz için yürüyoruz. Haklar ve Özgürlükler Cep-

hesi Haklıyız Kazanacağız diyerek kızıl bayraklarıyla geliyorlar". Ve kortej alana "Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor" sloganıyla alkışlarla girdi.

✂ **Malatya:** Malatya Güvenlik Şube Müdürü Cephe kortejinden 200 kişiyi gözaltına almasını açıklıyor; "500-600 kişi olabilirlerdi. Toplandıktan sonra müdahale edemedik". Çoğalan, büyüyen Cephe gerçeği Anadolu'nun her yanında oligarşinin en büyük korkusu. Malatya Haklar ve Özgürlükler Cephesi saldırıların ardından ne diyor-du; "Cephelilerin olmadığı bir 1 Mayıs'ın hayaliyle yaşayacaklar. Korkularını daha da büyüteceğiz."

✂ **Aksaray:** Geçen hafta dergide haber veremedik. Biz de Anadolu'nun bozkırında, yaptık 1 Mayıs'ı. 250 emekçi, Eğitim-Sen önünde, "Bağımsız Türkiye" pankartı açıp, "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın Sosyalizm, Birlik Mücadele Zafer, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" döviz ve sloganlarıyla, Gündoğdu ve 1 Mayıs Marşıyla kutladık.

✂ **Hopa:** Geçen haftaki dergide, 10. sayfadaki resim bize aitti, yazılmamış. Biz, Cephe kortejinin doğudan batıya, kuzeyden güneye uzanan kolunun en uç noktasından haykırıyoruz: "Kurtuluşumuz Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Kavgada".

✂ **Antalya:** Bizim sayımız geçen haftaki haberde eksik kalmış. Cephe kortejimiz 250 kişiyle, "Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor" sloganlarıyla alandaydı.

✂ **İstanbul:** Kızıl bir nehri andıran kortejimiz beni, herkesi, dışımızdakileri de etkiledi. Tüpleri diken diken olanlar, birbirine sarılıp kutlayanlar, teşekkür edenler, sosyalizmin kızıl bayraklarının böyle görkemli ve kitlesel bir kortejin önünde dalgalanmasından duygulanıp ağlayanlar oldu. Kortej geçerken yolun kenarındaki tepeliğin üzerinden oturarak izleyenler hemen ayağa kalkıp ayakta alkışlamaya başladılar.

✂ **İstanbul:** Dergide 7 bin sayısını okuyunca çok şaşırdım. Çok daha fazlaydı kortej. Hala gözlerimin önünde o yürüyüşler, sloganlar, bayraklar.

✂ **İstanbul:** Taşınan tabutlar çok etkileyiciydi. Bu kortejin nasıl oluştuğunu bir kez daha anladım. Hele şehit resimleri ile her karşılaştığımda, adeta göz göze geliyordum onlarla.

✂ **İstanbul:** 1 hafta geçti aradan hala işyerimizde korteji konuşuyoruz.

✂ **İstanbul:** "Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor" sloganı atıldıkça binlerce kişi adeta yerinde duramıyor, sancak kortejlerinin dışında herkes, hatta kenarlarda bizi izleyenler de ayaklarını "rap rap" vurmaya başlıyordu.

Sayı 60

30

11 Mayıs 2003

İZMİR

1 Mayıs
2003

Cephe Güçleri Yurtdışında da 1 Mayıs Alanlarında

Yurtdışında yapılan 1 Mayıs gösterilerinde Cephe Güçleri de kızıl bayrakları, pankartları, emperyalizme ve işbirlikçi oligarşiye karşı öfke dolu sloganları ile alanlardaydılar.

ALMANYA: Duisburg'ta Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) düzenlediği 1 Mayıs'ın dışında Devrimci 1 Mayıs yürüyüşü düzenlendi. Haklar ve Özgürlükler Cephesi devrimci 1 Mayıs'ta "İşgale, Tecrite Hayır! Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" pankartlarının yanısıra kızıl bayraklar taşıdı.

Dortmund'da DGB tarafından düzenlenen yürüyüşte Haklar ve Özgürlükler Cephesi Mehmet Akif Dalcı'nın büyük posterini en önde olmak üzere kızıl bayrakları ve pankartları ile yerlerini aldı. **Berlin**'de DGB tarafından düzenlenen yürüyüşe katılan TAYAD Komite direnişin sesini onbinlere ulaştırırken, aynı gün düzenlenen Devrimci 1 Mayıs yürüyüşü Berlin-Kreuzberg'de gerçekleştirildi. 20 bin kişinin katıldığı bu yürüyüşün organizasyonunda da yer alan TAYAD Komite'nin yanısıra çoğunluğu Alman antifaşistlerin oluşturduğu yürüyüşe polis saldırdı. **Köln**'de sendikaların düzenlediği ve 5 bin kişinin katıldığı yürüyüşte, **Hamburg**'da 2 bin kişinin katıldığı yürüyüşte ölüm orucu direnişini destekleyen sloganlar atıldı, pankartlar taşındı. Cephe Güçleri **Nürnberg**'de Devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne katılırken, 1 Mayıs'tan dört gün önce Nürnberg'de Alman sol grubu ile TAYAD Komite'nin düzenlediği panelde ölüm orucu direnişi tartışıldı.

Stuttgart'da 3500 kişinin katıldığı yürüyüşte TAYAD komite 120 kişilik kortejiyle yer aldı. "Haklıyız Kazanacağız", "Amerikan saldırganlığına hayır" pankartlarının açıldığı yürüyüşte çok sayıda kızıl bayrak taşındı. Eyleme Türkiyeli diğer devrimci gruplar da katıldı. **Ulm**'de Türkiyeli sol güçlerin düzenlediği yürüyüşe katılan Cephe Güçleri, kızılbayraklarını bu kentlerde de dalgalandırırken, **Frankfurt**, **Mannheim**, **Karlsruhe**, **Saarbrücken**, **Wuppertal** ve **Bielefeld**'de düzenlenen yürüyüşlerde "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" pankartları, kızılbayrak taşıyan Cephe Güçleri, ölüm orucu direnişinin sesini Avrupa'nın meydanlarına taşıdılar.

FRANSA: Paris'te, hükümetin sosyal hakları kısıtlamasına ve Irak'ın işgaline karşı onbinler yürüdü. Cephe Güçleri 400 kişilik korteji ile yürüyüşün en coşkulu kortejlerinden biri oldu. Kızılbayrakların ve devrimci hareketin bayraklarının taşındığı yürüyüşte emperyalizme karşı dizginlenemez öfke Paris halkıyla bu-

luştı.

Paris dışındaki kentlerden **Lyon**'da, **Nancy**'de, **Marsilya**'da Cephe Güçleri düzenlenen yürüyüşlere pankart ve bayrakları ile katıldılar.

İSVİÇRE: Zürih'de 7 bin kişinin katıldığı yürüyüşte Cephe Güçleri kızıl bayrakları cephe ve parti bayraklarının yanısıra "Irak işgaline son" ve ölüm orucu ile ilgili pankartlar taşıdılar.

İSVEÇ: Göteborg'da 2 bin kişilik Kızıl Cephe kor-tejinin içinde Cephe Güçleri de pankartları ile yer alırken, bir gün önceki gece ve 1 Mayıs günü 'Sokak İşgalcileri' isimli anti-faşist grup polisle çatıştı, tekellere ait işyerlerini tahrip etti.

YUNANİSTAN: Avrupa genelinde olduğu gibi, Yunanistan'da da paskalya tatili nedeniyle katılım düşük olurken, Atina'da 15 bin kişinin katıldığı iki ayrı mitinge de katılan Cephe Güçleri emperyalizme karşı öfkemizi ve görkemli ölüm orucu direnişimizin sloganlarını alanlara taşıdılar. "Türkiye'de Devrimci Tutsaklar Ölüm Oruçlarında Yaşamlarını Feda ederek Hücrelere, Faşizme ve Emperyalizme Karşı Direnmeye Devam Ediyorlar. Zafere Kadar Direniş" pankartının ve sloganlarının atıldığı mitingte çocuk müzik grubu Grup Sevcan da türkü ve marşları ile yerini aldı. **Selanik** ve **Girit**'te düzenlenen ve binlerce kişinin katıldığı yürüyüşlerde Amerika protesto edilirken, Cephe Güçleri de sloganlarını Yunan halkına taşıdılar.

AVUSTURYA: Cephe Güçleri kızıl bayrakları ile **Vi-yana**, **İnnbruck**, **Linz**, **Brengeç**, **Graz** şehirlerinde alanlardaydı. Avusturya genelinde düzenlenen yürüyüşleri yaklaşık 100 bin kişi katılırken, Cephe Güçleri 700 kişi ile, pankart ve dövizlerle Özgür Tutsakların Filistin ve Irak halkının yanında Amerikan emperyalizminin karşısında olduğunu haykırdılar. Yürüyüşlerde "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "DHKK", "DHKP" pankartlarının yanısıra Mahir, Che ve şehit resimleri, Parti ve Cephe bayrakları ile kızıl bayraklar taşındı.

Sayı 60

31

11 Mayıs 2003

İNGİLTERE: "İşgale ve Tecrite Hayır Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" pankartıyla yürüyen Haklar ve Özgürlükler Cephesi korteji, Türkiyeli grupların yürüyüşünde en kitlesel kortejdi.

BELÇİKA: Belçika radikal solunun düzenlediği 1 Mayıs yürüyüşünde Cephe Güçleri, bayrak ve pankatlarının yanısıra "Katil Bush Katil Şaron" sloganları haykırdılar.

HOLLANDA: Türkiyeli grupların Rotterdam'da düzenlediği yürüyüşte Cephe Güçleri "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarını attılar. Eyleme Hollandalıların katılımı düşük olurken, bir grup Arap ilerici de yer aldı.

Dünya'da 1 Mayıs; Amerika'ya Öfke

Cephe Güçlerinin katıldığı yürüyüşlerin dışında Almanya'da yaklaşık 500 mitingte 1 milyona yakın kişi 1 Mayıs'ı kutlarken, İtalya'nın yanısıra İspanya'da yüzbinler yürüdü. Madrid'teki 1 Mayıs yürüyüşünde 1 milyon kişi Aznar'ı protesto etti. En kitlesel gösteri ise her zaman olduğu gibi Küba'daydı.

Küba'da İnsan Seli

ABD'nin tehditlerinin, komplolarının arttığı bugünlerde Küba halkı 1 Mayıs mitingine katılımı ve sloganları ile cevap verdi. Küba nüfusunun yarıdan fazlası gibi rekor bir katılımın olduğu mitinglerde 7 milyona yakın Kübalı yürüdü.

Küba'nın dışında diğer Latin Amerika ülkelerinde de 1 mayısta çeşitli gösterilerde IMF karşıtı sloganlar öne çıktı.

Rusya'da, Rusya Federasyonu Komünist Partisi ve Bağımsız İşçi Sendikaları Federasyonu tarafından düzenlenen yürüyüş ve çeşitli etkinliklere ülke genelinde 3 milyona yakın emekçinin katıldığı açıklandı. Moskova'da düzenlene mitingte ise 50 bin komünist hükümetin istifasını istedi.

Eski Sovyet Cumhuriyetlerinden **Gürcistan, Ukrayna, Estonya, Litvanya**'da onbinler, komünistlerin ve sendikaların mitinglerinde yer alırken, eski Doğu Bloku ülkelerinde ve Balkanlar'da da 1 Mayıslar kitlesel olarak kutlandı. **Bulgaristan, Çek Cumhuriyeti, Arnavutluk, Bosna-Hersek, Hırvatistan, Kosova, Makedonya, Sırbistan, Moldova, Slovakya**'da sosyalist ve komünist partilerin, sendikaların mitinglerinde hükümetlerin sosyal politikalarına ve yoksulluğa tepki mitinglere damgasını vurdu.

Kıbrıs'taki gösteriler Rum ve Türk halklarını Lefkoşa'nın Rum kesiminde bir araya getirilirken, Türk ve Yunan oligarşilerine en iyi cevabı verdiler.

Asya'daki gösterilerde ise Amerika'ya karşı öfke vardı. Kuzey Kore ve Vietnam başta olmak üzere, Endonezya, Güney Kore, Malezya, Singapur, Filipinler ve daha onlarca ülkede yapılan gösterilerde yerel sorunların yanısıra Amerika protesto edildi.

Belçika'da "Uluslararası Komünist Seminerleri"

Belçika Emek Partisi tarafından her yıl geleneksel olarak organize edilen Uluslararası Komünist Seminerleri 2-4 Mayıs tarihleri arasında Brüksel'de yapıldı.

Bu yılki konusu "Stalin ve anti-emperyalist mücadele" olan seminere, Arnavutluk'tan Arjantin'e, Ekvador'dan Fransa'ya, Kore'den Hindistan'a, Moldova'dan Vietnam'a, Küba'dan Litvanya'ya kadar 40'ı aşkın ülkeden devrimci örgütler katıldı. Ülkemizden TKP-ML ve DHKP-C'nin katıldığı seminerde çeşitli örgütler önceden belirlenmiş konularda tebligler sundular.

DHKC temsilcisi seminerde "DHKC'nin emperyalist savaşlara ve emperyalizme karşı tecrübeleri; 33 yıllık tarih" başlıklı bir konuşma yaptı. Konuşmada, güncel olarak da ülkemizdeki ABD saldırıganlığına karşı mücadele ve örgütlenmelere, F tiplerine karşı direnişe ilişkin bilgi ve tecrübeler aktarıldı.

DHKC temsilcisi, emperyalist savaşın, emperyalizmin terör listelerinin ve tecrit hapishanelerinin aynı politikanın parçaları olduğunu belirterek, bunların birbirinden bağımsız ele alınmaması gerektiğini vurguladı.

Seminer sonunda önümüzdeki yılın konusu üzerine öneriler alınırken de Cephe temsilcisi, tecrit ve terör listesi konusunu önerdi.

Seminer, anti-emperyalist hareket içinde bir koordinasyon kurulması, Küba'yla dayanışma etkinliği yapılması gibi kararlar alınarak sona erdi.

Toprağı gasbedilen, kimliği yasaklanan Kürt Halkının Kurtuluşu Nerede?

Kurtuluş,
AB'de değilse
ABD'de değilse
Oligarşi'de değilse
İflas etmiş barış
politikasında değilse
nerede?

ayrı örgütlenmenin
emperyalistlere,
şu veya bu egemen
kesime sırtını dayamanın
çözüm olmadığı
görüldüğüne göre
kurtuluş nerede?

ORTAK
MÜCADELE!
ORTAK
ÖRGÜTLENME!
BİRLİKTE DEVRİM!

Toprağı gasbedilmiş, yurtsuz bırakılmış; acılardan geçmiş, kan deryalarında bırakılmış, katliamlar kadar ihanetleri yaşamış KÜRT HALKI!

Değişmeli artık bu yurtsuzluk, kimliksizlik! Değişmeli bu sonuçsuz isyanlar ve ittifaklar tarihi! Değişmeli, yüzyıllık ulusal kavganın yönü!

Katliamları ve ihanetleri altetmenin yolunu bulmalıyız.

Kürt halkı "inkar" edilen bir halktır.

19. 20. yüzyıllar, dünyanın dört bir tarafında halkların uluslaşma süreçlerini yaşadığı, bağımsızlıklarını kazandıkları, bir devlet sahibi oldukları dönemlerdir. Ama aynı dönemler, Kürt halkına büyük acılar getirdi.

20. yüzyılın başında Kürt halkının parçalanmışlığı, yeni sınırlara hapsedildi. Kürt halkının bir parçası Türkiye sınırları, bir diğer parçası İran, bir diğeri Irak, bir parçası Suriye içinde kaldı. Kürdistan toprağı parçalara bölünüp çeşitli biçimlerde işgal ve ilhak edildi. 20. yüzyıl boyunca değişik dönemlerde Irak'ta, İran'da, Türkiye'de büyük katliamlar yaşandı.

1920'lerden '38'e kadar, kandan dereler aktı Kürdistan dağlarından. Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi uzun süre sindirildi. Ama Kürtlüğü silemediler bu topraklardan. Bir halk silinemezdi.

Bu devlet, onyıllardır Kürt halkına "sen Kürt değilsin, sen 'dağ Türkü'sün" diye kimliğini inkarı dayattı! Jandarma dipçisiyle, katliamlarla kabul ettirmeye çalıştı inkarı. Kürt halkı, gün geldi dağlara çıktı, gün geldi şehirleri kuşattı, gün geldi sustu... Ama kimliğinden vazgeçmedi. Kürt halkı ulusal haklarını istiyor; kimliğini, dilini, kendi dilinde eğitimini istiyor. Aslında bütün bunların bir parçası olduğu "kendi kaderini tayin hakkını" istiyor.

Yurdunu, kimliğini istediği isyanlar, kanla, katliamlarla bastırıldı. İsyanlar feodal, milliyetçi önderlikleri nedeniyle hep yarım kaldı. Bu tarih, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin zorbalığıyla oluşan bu koşullar, Kürt halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluşunu, içinde yaşadığı ülkelerin halklarıyla içiçe geçiren bir tarihtir.

Büyük acılara malolan bu tarihi tecrübenin hepimize öğrettiği bir şey var: Birlikte mücadele etmezsek, halkın iktidarını hedeflemezsek, kurtuluş hayaldir.

Milliyetçi çizgi, bizi nereye götürebilir?

Kürt halkı, onlarca yıldır, onlarca kez, feodal, burjuva milliyetçi önderliklerle kurtuluş umudunun gerçekleşemeyeceğini yaşadı, gördü. En şiddetli kavgaları verirken bile, halkın iktidarını hedeflemedi onlar. Mevcut düzeni kökten değiştirmeyi hedeflemedi. Ulusal mücadeleyle, sınıfsal mücadeleyi, yani halkın gasbedilen kimliğinin mücadelesiyle, gasbedilen ekmeğinin mücadelesini birleştirmede. Bu çizgi, Kürt halkının mücadelesini, aynı toprakların paylaşıldığı, çoğu durumda içiçe yaşanan halkların mücadelesiyle birleştirmede.

Bu çizginin adı milliyetçilik.

Bu çizgi, nihai bir kurtuluşu hedeflemediği için, sa-vaşlar, kolayca emperyalizmle ve oligarşiyle "barışa" dönüşebilmektedir. Emperyalizmle ve oligarşiyle uzlaşma, hiç bir zaman başladıkları noktada durmazlar. Aynı çizgide ısrar edildiğinde, uzlaşma, teslimiyete, teslimiyetler işbirlikçiliğe dönüşür. Barzani-Talabani, bugünkü noktaya işte bu çizgi üzerinden geldiler.

Şimdi artık çok daha net ortaya çıkmıştır ki, milliyetçi önderlikler, Kürt halkını temsil etmiyorlar. Kürt halkının ulusal, sınıfsal çıkarları yok onların politikalarında.

Emperyalizme açık tavır almayan, emperyalizm karşısında net bir şekilde bağımsızlığı savunmayan bir milliyetçilik, artık "milli" çıkarları savunma özelliğini de kaybetmiştir. İşte bundan dolayı, günümüzde, "ulusal çıkarlar" için mücadele devrimci mücadeledir...

Kuzey Irak'taki Kürtler kurtuldu mu?

Bağımsızlık, devrim bir yana bırakılmış, durmaksız-

Sayı 60

33

11 Mayıs 2003

Kürt milliyetçi önderler Talabani-Barzani ve ABD'nin sömürge valisi Garner, tarihe işbirlikçiliğin fotoğrafını verdiler.

zın "demokratikleşme"den söz ediliyor. Mücadele denilince bundan sadece "demokrasi mücadelesi" anlaşılıyor. Bağımsızlığın, devrimin sözünü etmeyenlerin anladığı demokrasi nasıl bir demokrasidir?

Amerika da Irak'a demokrasi götürdü işte!

Nasıl bir demokrasi var şimdi Irak'ta?

Bütün Kürt halkı şu soruyu sormak zorunda:

Kuzey Irak'taki Kürtler, Talabani'nin, Barzani'nin önderliğindeki Kürtler, **kurtulmuş mudur?**

Eğer onlar "kurtulmuş"sa, tüm Kürtler, aynı yolu izleyebilir. Onlar kurtulmuşsa, tüm Kürtler, ABD'nin Irak'a saldırısını alkışlayıp, başka ülkelere de "aynısını" yapması için davetiye çıkarmalıdır.

Milliyetçi çizgi çıkıyor zaten: Türkiye, Suriye, İran demokratikleşmezse, Irak'ın başına gelen onların da başına gelecek diyor Kürt milliyetçi çizgisi. Gelecek derken, "gelsin" de diyor.

Şimdi gözünüzün önüne getirin; Amerikan uçakları, İstanbul'u, Diyarbakır'ı, Ankara'yı, Van'ı, Hakkari'yi, Tekirdağ'ı bombalıyorlar aylarca. Kürt, Türk, Arap, Çerkes, onbinlerce insan katlediliyor. En nihayet, Amerika bu ülkeyi işgal edip "demokrasi getiriyor"; ve Kürtçe TV, dil de serbest kalıyor...

Bu mu kurtuluş?

Barzanilerin-Talabanilerin "Kürtlere" layık gördüğü demokrasi, işte böyle elde edilen bir demokrasidir. Emperyalizmin, oligarşinin çözümü budur. Ve, kendilerine halen sol, devrimci deseler de, esasında Kürt milliyetçisi olanların onay verdiği çözüm de budur.

Ne zamandan beri devrimciler, sosyalistler, ilericiler, ulusalcılar emperyalizme bel bağlamışlardır? Bunlar Kürt milliyetçiliğiyle birlikte öğrenildi. Kürt milliyetçiliğiyle birlikte savunulmaya başlandı.

Avrupa çözün, Amerika çözün diye çağrılar çıka-

rıldı. Avrupa'nın, olmazsa Amerika'nın mutlaka, bir kaç yıla kalmaz bu sorunu halledeceğine dair beklentiler yaratıldı. Sonuç ortada.

"Çözün!" demekle çözmezler.

Çözmenin yolu, **devrimci halk iktidarıdır.**

Bu iktidarı da, ancak kendimiz kurabiliriz.

Milliyetçi çizgi denendi; çözümsüzdür.

Çözüm devrimci çizgidedir!

Devrimi dilimizden ve hayallerimizden silenler, dilimizi barış'la paslandıranlar, Kürt halkını ancak Talabani-Barzani çizgisinin "çözümüne" götürebilirler.

Talabani-Barzani çizgisi, işbirlikçilik ve onursuzluk çizgisidir. Hiç bir halk kabul edemez. Amerika'nın emir ve aşağılamaları altında Kürtçe konuşmak, Amerika adına sömürü ve zulmü sürdürmek için "bakanlık" koltuklarına oturmak, başarı değil, Kürtlüğü satmaktır.

Kürt sorunu, sadece Kürtçe dil-TV sorunu da değildir. Bu, sorunun ancak bir parçasıdır. Sorunu bu çerçeveye sıkıştıranlar, demokrasiden de, emperyalizmin icazetinde bir demokrasiyi anlayanlardır.

Kürt sorununun çözümü, "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı kullanmasının koşullarının yaratılmasıdır. Bu hakkı kullanabilmenin ise tek yolu var: **Halkın iktidarı.**

Bunun dışındaki her yol Kürt halkını **düzene hapseder.**

Halkın iktidarı, halkın devrimci savaşının sonunda kurulur. Kürt'üyle, Türk'üyle, Arap'ı, Laz'ı, Çerkez'i, Boşnak'ı, tüm halkımızın birlikte mücadelesiyle kurulur.

Birlikte mücadele, birlikte örgütlenme! Kürt halkının kurtuluşu için de, tüm halkların kurtuluşu için de savunulması gereken budur. Aynı örgütlenme, aynı mücadele, sonuçsuzluğu kanıtlanmış bir modeldir artık.

Bütün ezilenlerin birliği, bütün halkların birliği; emperyalizme, oligarşilere karşı savunmamız gereken budur.

Milliyetçilik, bunu savunmaz, bunu sağlayamaz. Onun en zayıf yanı budur. Türk halkının mücadele ve örgütlenme konusundaki yetersizlikleri bir yana, eğer ülkemizde bugüne kadar böyle bir birliktelik oluşamamışsa, bunda milliyetçi çizginin yarattığı sonuçların belirleyiciliği tartışılmazdır. Politik çizgisiyle, yanlış eylem çizgisiyle, pragmatizmiyle, benmerkezciliğiyle, yani milliyetçiliğinin kaçınılmaz sonuçlarıyla bunun önündeki engellerden biri olmuştur.

Kürt halkı! Talabani-Barzani-ve ABD'nin sömürge valisinin el ele verdiği fotoğrafın önünde karar verme zamanıdır şimdi; Tarihi tecrübe ve bugünkü gerçek, acıların, katliamların ve ihanetlerin olmadığı bir tarih yazmak için, milliyetçilikten kopmanın şart olduğunu görmek zamanıdır.

AKP Emekçi Düşmanlığını Alenileştirdi İŞÇİYE GÜVENCE YOK!

AKP iktidarının, her konuda olduğu gibi, halka, emekçilere karşı yaklaşımı da izlediği politikalarla artık tartışmasız hale geldi. Bunun en somut ve tartışmasız örneği İş Güvencesi Yasası'nın ertelenemesinin ardından patronların istediği İş Yasası Tasarısı'nın emekçiler aleyhine daha da ağırlaştırılarak meclisten geçirilmesi oldu.

Dergimiz yayına hazırlanırken, Meclis'te görüşmeleri halen süren İş Yasası Tasarısı'nın 18. maddesinde yapılan değişiklik, AKP'nin patronlara hizmet etmekteki pervasızlığının en açık kanıtıydı. Maddede yapılan değişiklikle, iş güvencesi kapsamındaki işyerlerinde çalışan işçi sayısının alt sınırı 30'a yükseltildi. Bu sayı İş Güvencesi Yasası'nda 10 idi. Böylece İş Güvencesi Yasası ancak 30'dan fazla işçi çalıştıran yerlerde uygulanabilecek.

İşçilerin büyük çoğunluğunun bu kapsama girmediği ise istatistiklerle biliniyor. Yani büyük çoğunluk, zaten kuşa çevrilen İş Güvencesi Yasası'ndan büyük bir çoğunluk işçi yararlanamayacak demektir.

CHP'nin "dostlar muhalefette görsün" tavrı ile teker teker kabul edilen İş Yasası Tasarısı'nın maddelerinin, bilindiği gibi, hemen tamamı patronların isteği doğrultusunda hazırlanmış, esnek çalışmadan, kiralık işçi gibi uygulamalara kadar bir dizi hak gaspını içeriyor. Yine işçinin patronun çağrısıyla çalıştırılabilmesi, "deneme süreli iş sözleşmesi" ile emekçilerin bu süre içinde ek olarak sömürülmesinin yasallaştırılması, "takım sözleşmesi" ile işçi simsarlığının önünün açılması, bunlardan bazıları.

DİSK'ten Geç Bir Tavır

AKP'nin İş Yasası Tasarısı'nı işçilerin tepkilerini kaale dahi almadan pervasızca kabul etmesine, DİSK tepki gösterdi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu'nun katıldığı bir toplantıda konfederasyon başkanlarının konuşmasını beklemeden salonu terk etmesinin ardından sloganlar atan DİSK'liler Ankara ve İstanbul'da eylemler yaptı.

DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, Türk-İş ve Hak-İş'i de suçlayarak, artık uzlaşma aramayacaklarını, eyleme geçeceklerini söylerken, Ankara, Adana, Antep ve İstanbul'da AKP il binaları önünde toplanan DİSK üyesi işçiler, "İşveren yasası değil İş Yasası" pankartı taşıdılar.

DİSK, eleştirdiği diğer konfederasyonlarla birlikte şu ana kadar "uzlaşma" diyerek emekçilerin varolan haklarının da yokedilmesinde en az onlar kadar pay

sahibidir. Türk-İş'in niteliğini yeni mi öğreniyor Çelebi?

Türk-İş Başkanı'nın "hükümetle, işverenle aynı masada otururken böyle söylemiyordun" sözlerine verecek cevabı yoktur özünde.

Beklenmiştir. Yasa meclise gelene kadar "uzlaşma" masalarında geri adımlarla patronlara "merak etmeyin biz direnmeyiz, işçileri harekete geçirmeyiz" mesajı verilmiştir.

Bu, aynı zamanda çeşitli zamanlarda dile getirdiğimiz sendikacılık anlayışının da iflasıdır. ve bedeli, emekçiye ödetilmiş, son yılların en büyük saldırısı son aşamaya dayanmıştır.

Tüm bunlara rağmen, DİSK'in alanlara çıkma kararı, pratikte ifadesini bulduğu oranda anlamlı olabilir. Ve bu pratiğin ölçüsünün, üç beş yürüyüş, basın açıklaması, miting olmayacağı artık tartışmasızdır. Hiç kimse bu gözboyamalarla ne emekçileri aldatsın, ne de kamuoyunu.

Üretimden Gelen Gücümüzü Kullanmalıyız

Saldırın çapını uzun uzun anlatmak artık gereksizdir. Patronların sevinci her şeyi anlatmaya yeter de artar bile.

O zaman yapılması gereken de kendiliğinden ortaya çıkıyor. Üretimden gelen gücümüzü kullanmak, genel direnişi tartışmak zorundayız. Ancak bu durumda öteki konfederasyonlar da baskılanma altında harekete geçmek durumunda kalabilir. Ancak ciddi bir karşı duruşla emeğin hakkı savunulabilir. Tasarının kabul edildikten sonra geri çekilmesi, iptal edilmesi mümkün olabilir mi, bu ayrı bir tartışmadır. Ve esasen bize bağlıdır. Bu ülke, emekçi aleyhine çıkarılan yasaların mücadele ile geri alındığına da tanık olmuştur.

Başta DİSK üyesi işçiler olmak üzere, bütün emekçiler;

sendika bürokrasisinin ihanetine, gözboyama eylemlerine aldanmayalım. Kölelik yasasına karşı mücadeleyi biz örgütleyelim. İşyerlerimizde, fabrikalarımızda, atölyelerimizde örgütlenmelerimizi yaratalım.

Reformizmin pragmatizmi İşbirlikçilik Nasıl Görmezden Gelinir?

Birlik, ittifak hiç kuşku yok ki, karşılıklı tavizlerle gerçekleşir. Ama hiç bir birlik, ittifak, birlikte olan güçlerin arasındaki ideolojik mücadeleyi reddedemez. İdeolojik mücadeleyi “**tatile**” çıkaran bir ittifak, aslında kendini çürümeye, belirsizliğe mahkum etmiştir. Türkiye solunda bu konuda geçmişten bu yana çarpık bir anlayış yerleşmiştir. Çarpıklığın son örneklerinden birini de, 3 Kasım seçimleri için kurulan “Emek Barış Demokrasi Bloku” üyeleri sergiliyor.

“Blok”u sürdürmek adına, Kürt milliyetçiliğinin Irak’taki işbirliği görmezden geliniyor, daha da ileri gidilip, meşrulaştırılmaya, teorisi yapılmaya çalışılıyor.

Blok içinde Kürt milliyetçiliğiyle ittifak yapan EMEP ve SDP’liler, Irak’taki **Kürt işbirlikçiliğini** adeta telaffuz etmeme gayreti içindeler.

Mesela SDP’li Metin Ayçiçek, “Blok Yeniden Görev Başına!” başlıklı yazısında şöyle diyor:

“Açık açık söylemek gerek: Ne ortaya çıkışını engelleme ne de seyrini değiştirme şansımız olmayan bir savaşta güçlerin yönelişine ilişkin **farklı düşünmek-ten dolayı** fırtınalar koparmaya gerek yok.” (29 Nisan 2003, Özgür Politika)

Sanki sözü edilen herhangi bir “farklılık”!

Sözü edilen farklılık, Amerikan imparatorluğunu kabul edip etmeme farklılığı.

Ülkemizdeki Kürt milliyetçiliği gerçekte bunu çok uzun bir süre önce açıklamış bulunuyordu.

PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil BAYIK diyor ki, “Şunu herkesin bilmesi gerekiyor; biz ABD’nin Kürdistan’da, bölgede kendisine göre istikrar yaratmasına bir şey demiyoruz. Kendi çıkarlarına göre düzenleme yapabilir...” (20 Haziran ‘99, Özgür Politika)

PKK, ABD’ye “birşey demiyor”, ülkemiz solunun büyük bir kısmı da pragmatik hesapları nedeniyle PKK’ya bir şey demiyordu.

Ama şimdi öyle bir noktaya gelinmiştir ki, “birşey dememek” mümkün değildir, birşey dememek Kürt milliyetçiliğinin dediklerine ortak olmaktır, birşey dememek, siyasi intihardır.

Bayık’ın sözleri, 1999’da henüz soyuttu bir ölçüde. ABD’nin bölgede “kendisine göre yarattığı” istikrarın nasıl bir istikrar olduğunun artık tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığı günümüzde, “**bu farklılık üzerine fırtına koparmaya gerek yok**” demek, o politikayı paylaşmaktır. Kürt milliyetçiliği açık söylüyor; ABD’nin Irak’a müdahalesini onaylıyor ve aynı müdahalenin Türkiye için de geçerli olmasını istiyor.

EMEP’li Mustafa Yalçiner de, Irak’taki işbirliğini bir

başka biçimde “yumuşatıyor”:

“Irak Kürtlerinin bugünkü tutumu ise **geçicidir**, böyle devam etmeyeceğini, edemeyeceğini birlikte göreceğiz. Kürtler bugüne kadar işgalciye ancak geçici olarak katlanmışlardır. Nitekim, Barzani, yönetimin Irak’taki güçlere teslim edilip ABD’nin çekilmesini istemekte, düzenlediği toplantılara katılmakta çekinceli davranmaktadır.” (Mustafa Yalçiner, 29 Nisan 2003, Yeniden Özgür Gündem)

Kürt milliyetçiliğiyle blok içinde ittifak yapanlar, bu konuda susamazlar. **Bir**; Talabani-Barzani çizgisinin niteliği, **ikincisi**, ülkemizdeki Kürt milliyetçiliğinin ABD işgalini meşrulaştıran, **davet** eden politikaları üzerine ne diyorlar?

Çelişkilerden kurtulamazsınız. Bunları çözmediğiniz sürece de tutarsızlıktan kurtulamazsınız.

Mesela Yalçiner “Amerikan emperyalistlerinin sadece Irak’ın değil, ama bütün Ortadoğu’nun, tüm Avrasya’nın ve kuşkusuz dünyanın yeniden yapılandırılması peşinde olduğu biliniyor” derken,

aynı gün, aynı gazetenin başyazısında bunun tersi-ne, “değişmezsen değiştirilirsin politikası, ABD yönetiminin bir tercihi değil, evrensel yapılanmanın bir zorunluluğu olarak önümüzde duruyor” diyerek Amerikan imparatorluğunu meşrulaştırıyor.

Bu farklılık, bu temel farklılık, nasıl görmezden gelinip, **nasıl yok sayılacak?**

Bunlar öyle geçirilemeyecek farklılıklardır.

İşbirlikçilik,

ÜKKTH kılıfıyla meşrulaştırılmaz!

Sömürgecilik teorisini PKK dışında da savunanlar vardı. Bunların başta geleni de şimdi SDP içinde siyaset yapan KSD’lilerdi. **Aynı örgütlenme, aynı kurtuluş** üzerine, onların da tüm teorileri çöktü. Şimdi Kürt milliyetçiliğinin geldiği noktayı açıklayamıyorlar.

Bir yanda teorik iflas, diğer yanda “bloktaki ittifak içinde oldukları Kürt milliyetçiliğine karşı” düpedüz faydacılık kokan yaklaşımlarıyla, Kuzey Irak’taki işbirlikçiliği de “Ülusalın Kendi Kaderini Tayin Hakkı” (ÜKKTH)’yla “teorize” etmeye kalkıyorlar. “Blok” üyeleri, Amerikan ordusuyla birlikte Irak’ta katliam yapan Kürt işbirlikçiliğinin adını koymamak için, Marksist-Leninist kavramları çarpıtmaktan da geri durmuyor.

Metin Ayçiçek, yukarıda sözettiğimiz yazısında bu konuya ilişkin de şöyle diyor:

“Güneyli Kürtler **elbette kendi kaderlerini tayinde kendilerince** davranacaklardı; öyle davrandılar.”

Eski KSD'li, şimdi SDP'li İrfan Cure devam ettiriyor teoriyi:

“ÜKKTH'nın Kürtler tarafından nasıl kullanılacağı, bizzat Kürtlerin kendi bileceği bir iştir. ... Egemen ulusa mensup bir sosyalist, ezilen ve sömürge altında tutulan Kürt ulusunun kuracağı devletin karakterini tartışma konusu yapmaksızın onların bu hakkını savunur.

Denebilir ki, bu devlet gerek bölgesel gerekse dünya çapındaki devrimci-demokrat mücadeleye katkı sağlamaz; hatta yakın gelecekte başa bela bile olabilir. Böyle bir olasılık var olsa bile, bir Türk sosyalisti asla ÜKKTH savunmaktan vazgeçemez.” (2 Mayıs 2003, Özgür Politika)

EMEP'li Yalçiner de katılıyor ona:

“Kuşkusuz hiç kimse Irak'ta Kürtlerin kendi kaderlerini kendi bildiklerince tayin etme haklarına tek bir laf edemez.” (Mustafa Yalçiner, 29 Nisan 2003, Yeniden Özgür Gündem)

Oportünizmi gördünüz mü?

Ne güzel işte, böylelikle, bu derin teoriler sayesinde, Irak'ta Kürt milliyetçi önderlikler Talabani ve Barzani'nin Amerikan işbirlikçiliği üzerine ve tabii, KADEK milliyetçiliğinin Amerikan işgalini “demokrasiyi geliştiren bir müdahale” olarak görmesi üzerine söz söylemek zahmetinden kurtulmuş oluyorlar.

Zaten İrfan Cure, bunu da açık söylüyor: “Olabilir, şimdi günün modası olduğu için bazı Kürtler de Amerikansever olabilirler. Ama onlara karşı ideolojik-siyasi mücadele, egemen ulusa mensup ve kendisini sosyalist olarak niteleyen insanların işi olamaz.”

Sadece “Egemen ulusa” mensup sosyalistler değil, tüm sosyalistler böyle bir ideolojik mücadele yapmasınlar. Denilen ve yapılan bu.

Emperyalizm kendini nasıl “özgürlük, demokrasi” maskesi altına gizliyorsa, bir kesim de işbirlikçiliği “ulusal haklar”, “ÜKKTH” maskesi altında gizliyor.

Bu yol, Emek Barış Demokrasi blokunu, Ancak Amerikan demokrasisine götürür. Blokun bir kanadı bunu açıkça savunuyor. Karar verecek olan, diğerleri.

Bloka ne misyonlar yüklemiştiniz, bir de gelen noktaya bakın. Sizin içinde olduğunuz blok hakkında söylediklerinizi mi, bizim dışında olduğumuz blok hakkında söylediklerimizi mi doğruladı hayat? Blok konusunda kendinizi ve kitleleri kandırmaya çalışmaya devam etmenizin yarırı yok.

Gerillalardan açıklama:

“Dünden bugüne...

Bugünden yarına

umudun temsilcileri olarak

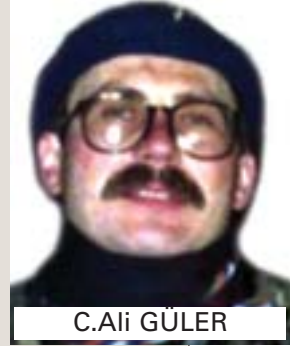
varolmaya devam edeceğiz...”

Geçen hafta, Karadeniz dağlarında bulunan gerillaların, kendilerine yönelik operasyonlara ve bölgede oligarşinin yürüttüğü demagojilere ilişkin yaptıkları iki açıklama ulaştı elimize. DHKC Karadeniz Recai Dinçel Kır Silahlı Propaganda Birliği Bölge Komutanlığı imzasıyla yapılan açıklamaların ilki, Celalettin Ali Güler'in şehit düştüğü çatışmalara ilişkindi:

“Başta alay komutanı, Jandarma bölge komutanı olmak üzere Valisi, Amiri, Memuru devlet bürokrasinin ve askeri güçlerinin bölge nezdinde DHKC gerillalarına yönelik yalan dolan ve hayallerle süslü açıklamaların ardı arkası kesilmiyor. ... Kış koşullarında başlayan ve binlerce kişilik güçlerce sürdürülen operasyonlar sırasında kış kampı çevresinde çatışma çıkmış ve göğüs göğüseye süren çatışmalarda birlik komutanlarımızdan Celalettin Ali Güler şehit düşmüştür. Bunun üzerine Tokat valisi, Alay komutanı başta olmak üzere yaptıkları açıklamalarda, artık yedi düvelin bildiği Tokat'ta DHKC gerillalarının varlığı sanki yeni keşfedilmiş gibi “sığınaklarını açığa çıkardık, sayılarını yerlerini tesbit ettik, bu defa köklerini kazıyacağız” gibi şeyler söylediler. Şov yapıyorlardı.

Vali, Alay komutanı Süleyman Yüksel, kendilerinden önce aynı koltuklarda oturan Ayhan Çevik, Namık Dursun ve benzerlerinin kötü birer kopyaları olmaktan öteye gidemediler. Sonuç fiyasko. Tükürüklerinizi yaladınız. DHKC gerillaları Tokat dağlarında bu halkın kurtuluş umudu ve Adaletin temsilcileri olarak dünden bugüne varlıklarını ve mücadelelerini sürdürdüler ve bugünden yarına da sürdürecekler.”

İkinci açıklama ise, geçen ay yaşanan bir çatışmaya ilişkindi: “17 Nisan 2003, saat 21.00 sularında Tokat merkeze bağlı Bozatalan köyü ve Eski köyü arasında bulunan Çetem deresi mevkinde 15 kişilik bir gerilla grubumuz düşman pususuna düşmüştür. Bir köprü geçişi sırasında gerilla grubumuz aydınlatma fişekleri altında yoğun düşman ateşiyle karşılaşmıştır. Grubumuzun tamamen pusuya girdiği bu ortamda gerillalarımız büyük bir soğukkanlılık ve cüretle düşman ateşine anında ateşle karşılık vermiştir. Yaklaşık yarım saat süren çatışmada gerillalarımız düşmanın gündüz hazırladığı mevzide kullandığı gece görüş dürbünleri, aydınlatma fişekleri ve herçeşit silaha rağmen kayıp vermeden düşman ateşini susturarak çıkmayı başarmıştır.”

C. Ali GÜLER

Sayı 60

37

11 Mayıs 2003

Sol Dalga'dan Sözedenenler, Varolan Birlikleri Dağıtarak Mı Yaratacak Bu Dalgayı?

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun son toplantılarında, DİSK ve HAK-İŞ Koordinasyonundan çekildiklerini açıklarken, ÖDP, DSİP, Barış Girişimi-Aydınlık İçin Yurttaş Girişimi de, Koordinasyonun dağıtılmasını, “sosyal demokratlarla buluşmayı amaçlayan” yeni bir yapının kurulmasını önerdiler. ÖDP, “koordinasyon aynı biçimde devam etme kararı alırsa buna katılmama haklarının olacağını” da ekledi.

Ortada eksikleriyle, zayıflıklarıyla da olsa yaratılan bir birlik var; bu birlik, tüm grupçuluklara, kabalıklara, çığlıklara rağmen olumlu şeyler de yapmıştır. Bu birlik şimdiye kadar ülkemizde sağlanan en geniş birliktir. Buna sahip çıkmak, bu birliği geliştirmek yerine kapalı kapılar ardında toplantılar yapıp, Koordinasyonu “dağıtmaya” girişilmiştir.

Peki neden? Koordinasyonun mücadeleye bir zararı mı var, birilerine engel mi oluyor?

Herşey benle başlar, benle biter!

DİSK temsilcisinin “çekilme” açıklamasını yaparken sarfettiği sözler, bir mantığı da ortaya koyuyor: “Biz EMEK Platformu olarak koordinasyonun 1 Aralık mitingine öncülük ettik. Koordinasyon o günden buyana güzel şeyler yaptı.”

“O günden bu yana”; Yani o güne kadar yapılanların hükmü yok, çünkü DİSK ve Emek Platformu yok içinde. Dolayısıyla bu mantık, beraberinde artık biz çekiliyoruz, biz olmadığımızı göre bu Koordinasyonu da dağıtın anlamını taşıyor.

Yine o “suni” gerekçe:

“Başka gündemimiz var!”

DİSK'in ve HAK-İŞ'in Koordinasyonundan çekilmesi ise, “artık kendi gündemlerine yani işçilerin haklarına yönelik saldırılara ilişkin gündemlerine yoğunlaşacakları” gerekçesiyle açıklandı.

DİSK ve HAK-İŞ'in gerekçesi samimi değildir. Bu gerekçeye göre, sanılır ki, DİSK ve HAK-İŞ şimdiye kadar Koordinasyon çalışmaları ve eylemleri için çok büyük emek ve zaman ayırmış, bu yüzden de kendi gündemlerine yeterince yoğunlaşamamışlar! Böyle bir şey yoktur. Bu iki konfederasyonun, Koordinasyona katkısı, orada yeralan bir çok dernekten bile daha geri düzeydedir. Bunun dışında, bir çok durumda “biz emek platformuyuz” deyip Koordinasyon dışında hareket etmiş, Koordinasyonun iradesini sık sık çiğnemiş, adeta Koordinasyonu etkisizleştirme çalışması yürütmüşlerdir. Koordinasyon olarak yapılan eylemlere de,

kitlesel katılım sağlamamışlardır.

Şimdi yoğun gündemleri, büyük işleri varmış. İşçilere yönelik saldırılara karşı mücadele edeceklermiş. İşçilerin mücadelesine Koordinasyon da katılsın. Yapılacak olanları birlikte yapalım. Hazır varolan bir birlikteliğe bu doğrultuda öneriler getirmek, o gücü işçilerin mücadelesine katmak yerine, DİSK, HAK-İŞ ne diyor; “Hayır biz işçilerin haklarını başkaları ile birlikte savunmayız. Biz yalnız yaparız!”

İşçi hakları böyle savunulamaz. Bunun işçilerin, halkın mücadelesini geliştiren bir düşünce olmadığı açıktır. O zaman, hangi mantıkla hareket ediyorsunuz, neye hizmet ediyorsunuz?

Kendiniz de tasfiyeciliğin altında kaldınız, hala görmüyor musunuz?

Sendikaların gücü ortada; 1 Mayıs'a taşıdıkları insan sayısı ortada. Sendikacı sayısı ortadadır. İşçilerin hak gaspı ile ilgili hiç bir şey yapılmadığı ortadadır. Hal buyken, bu birliği dağıtmak istemekteki amaç nedir?

Tabii, kavgaya böyle bir birliktelik içinde girilirse, işçileri masa başında “uzlaştırmak” daha zorlaşacaktır; bundan mı çekiniyor konfederasyonlar? Devrimcileri sendikalardan da aynı hesaplara tasfiye ettiler. Böylece sendikalar güçsüz, işçiler öndersiz kalacak, üç beş sendikacıya muhtaç olacaklar ve onlar bürokratik yönetimlerini sürdüreceklidir.

Devrimci demokratik güçleri 1 Mayıs'dan soyutlamak isterken, sendikalardan devrimcileri tasfiye ederken, amaçları neyse, Koordinasyonu dağıtmak istemekteki amaçları da aynıdır.

Amaç tekkeciliktir; Koordinasyon içindeyken de tekkecilik yapılmıştır. “Biz Emek Platformu olarak karar aldık, değiştiremeyiz” denilerek, Koordinasyon, Platforma tabi kılınmaya çalışılmıştır. Devrimcileri tasfiye edemeyeceklerini, mutlak tahakkümünü kuramayacaklarını gördükleri noktada, dağıtmayı gündeme getirmişlerdir.

ÖDP, üzüm yemek mi, yoksa bağcıyı dövmek mi istiyor?

ÖDP “koordinasyonu dağıtalım” düşüncesinin gerekçesini şöyle açıklıyor:

“Bu koordinasyonun en önemli eksikliklerinden birisi sosyal demokratların önemli bir gücünün bu koordinasyonun dışında olmasıdır. Sosyal demokratlar ile de birlik gerekir... Bu koordinasyon mevcut haliyle işlevini tamam-

lamıştır. Buna uygun bir bileşim olmalı.”

“Dağıtım!”! Peki ne için dağıtım? Sosyal demokratların kuyruğuna takılmak için! Reformizm, solda birliği değil, düzenin icazetinde birliği istiyor.

Mesele, “Sosyal-demokratlarla birlik” ise, bunun “eksikliği” duyuluyorsa, sorunun çözümü gayet basittir. Mantık olan, onları varolan birliğe çağırmaktır. Ama başını ÖDP’nin çektiği anlayış, hayır diyor, bunu dağıtım, onlara gidelim. ÖDP’nin meselesi, **sosyal demokratları birliğe katmak değil, devrimcilerden ayrılmasıdır**. Hem de varolanı dağıtarak ayırmak!

O sosyal demokrat sosyal demokrata, gerçekten sisteme karşı ise, halkın hak ve özgürlüklerini savunuyorsa, birlik diye bir niyeti varsa buyursun gelsin. Ona da yer var. (Ki sözü edilenler, eski CHP, SHP kadrolarından başkaları değildir.) Peki neden, o sözü edilen sosyal demokratlar gelmiyor da ÖDP, DİSP onlara gidiyor? Bu bir tercihtir: Bu tercih, biz devrimcilerle, sol ile birlikte olmak istemiyoruz. Biz burjuva partileri ile birlikte olmak istiyoruz demektir. Bu görüşün asıl sahibi ÖDP’dir. Bu bozgunculuğun başını da ÖDP çekmektedir.

Hemen her seçimde alenileşen bir tavidir; ÖDP “sosyal-demokratlarla” birlik olup düzen tarafından kabul edilmek peşindedir. ÖDP bu politikayı izleyebilir. DSP’den ayrılan Sema Pişkinsüt’ün partisiyle “birlik” yapmıştı mesele, sonuç biliniyor. Benzeri “birlik”ler yine yapabilir. Bu ayrı bir tartışmadır. Ama bir gerçek var; bu bizim gerçeğimizdir. Beğensek de beğenmesek de Türkiye’deki sol güçler bunlardır ve bunlar bilinen Koordiasyonda bir birlik sağlanmıştır. Görev bunu dağıtmak değil, geliştirmektir.

Ama reformizm bu sorumlulukla hareket etmiyor. Koordiasyon dışında kulis yapıp Koordiasyonu dağıtmaya karar veriyor. **Bölücülük** budur. **Dağıtıcılık, bozgunculuk** budur.

ÖDP, “farkını koymak” istiyor!

Ne zaman gruplar, kitle örgütleri, tek tek kişiler bir araya gelmişse, ve bunda devrimcilerin de bir etkisi varsa, bunu nasıl böleriz nasıl etkisizleştiririz, nasıl güçsüz düşürürüz diye manevralar başlıyor. Reformizm tüm ipler benim elimde olsun diyor, bu olmadığında da gözü kara dağıtmayı seçiyor. Devrimcilerin hayatın her alanından tasfiye edilmesini, reformizm kendi varlık koşulu olarak görüyor.

Koordiasyon sürecinde reformizm, onun gölgesinde kalmıştır; tekkeçiliği nedeniyle bunu hazmedemiyor. Koordiasyon sürecinde devrimcilerle istemediği ölçüde “yakın” gözük müştür. Bunu tez elden değiştirmek, farkını koymak istiyor.

ÖDP temsilcisi, bu mantıkla hareket ettiklerini, yukarıda aktardığımız sözlerinin devamında ortaya koyuyor zaten, şöyle diyor: “Koordiasyonun işleyişine ilişkin de eleştirilerimiz var, koordiasyon tek pankart tek disiplin arkasında yürümelidir; cam kıranlarla yürüyemeyiz.”

Yine cam çerçeve edebiyatı! Bu işin bahanesidir. Kışkırtma malzemesidir. Oligarşi reformizme bastırıyor; şunlarla birlikte olma, şunları dıştala, şunları etkisizleştir.

KESK Genel Başkanı ÖDP’li Sami Evren’in hemen 1 Mayıs öncesi cam çerçeve edebiyatına niye başvurduğu da şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bu, sadece Evren’in görüşü olsaydı biri bir densizlik yapmış deyip ciddiye almazdık. Ama öyle değil. Görünüşte hala kendisine sosyalist diyen ÖDP’nin karardır bu. Koordiasyon toplantısındaki “cam kıranlarla yürümeyiz” sözleriyle oligarşiye deniyor ki, “ey oligarşi, bakın ben ne kadar iyiyim... ben farklıyım... onlar bizden değil...”

Maske düşmüş, dayatmaların, emrivakilerin amacı açığa çıkmıştır: Bozgunculuk!

Irak’ta Savaş Hayır Koordiasyonu’nun ismi değişebilir, değişmelidir de. Keza, kapsamı da yeniden ele alınmalıdır. Haklar ve Özgürlükler Cephesi, bu doğrultuda çeşitli zamanlarda öneriler de yapmıştır.

Ama reformizm bunların hiçbirini yapmıyor, sadece “dağıtım!” diyor. Grupçular, tartışamaz.

Reformizm, Koordiasyon içinde de tasfiyeciliğinden vazgeçmiş değildi. Grupçuluklarını dayattılar, emrivakilerle heyetlerden devrimciler çıkartılıp oligarşinin güvenine mazhar burjuva tipler konuldu, “meclisimi seviyorum” açıklamaları yapıldı, zulüm ve açlık kararları alan milletvekillerine çiçek gönderildi. Sol adına, demokratlık adına savunulamayacak bu tavırlarda Koordiasyonun adı kullanıldı. Resmen dayatmalar ve despotluk yapıldı. Saygısızlık yapıldı. Bu anlayışın kendi dışındaki bir iradeye saygısı yoktur. Demokrasi lafını eder ama demokrasinin d’sini uygulamaz. Ben yaptım oldu. Bu despotizmin alasıdır. Bu grupçuluğun alasıdır. ÖDP bunları yapmıştır.

Ülkemizde birlik ruhu yerleşsin, güven oluşsun diye si-neye çıktık. Koordiasyon şimdiye kadar ayakta kalmışsa, devrimci güçlerin enerjileri ve özverisi ile kalmıştır. Şimdi maskeler düştü. “Sosyal demokratlarla birlik olmak” için birliği dağıtmak, mantıksız, saçma bir gerektir. Asıl gerekçe ikincisidir.

Bu birlikten başta ÖDP olmak üzere çeşitli kesimler rahatsız olmuştur. Öylesine rahatsız oldular ki özellikle son dönemde Koordiasyonun adı geçmemesi için büyük çaba sarfettiler. Neredeyse tüm etkinlikleri kendi tekellerine al-

Sayı 60

39

11 Mayıs 2003

mak istediler. Tekkecilik... grupçuluk... ve oligarşiye hoş görünme; bütün mesele buradadır. Yıllardır yapıldığı gibi oligarşiye hatta emperyalizme denmek isteniyor ki bakın biz devrimcilerle birlik değiliz. Biz "sağduyulu" gruplarla birlikteyiz. Size yakın olanlarla birlikteyiz. Biz sizinle birlikteyiz. Olay budur. Bozgunculuğun nedeni budur.

YIKMAYALIM! DEĞİŞTİRELİM, GELİŞTİRELİM!

"Sürecin değiştiği" düşüncesi tartışılabilir. Elbette, Irak'a ABD saldırırganlığının uzun vadeli bir işgale dönüştüğü durumda, mücadele biçimleri de değişecektir.

Yapılması gereken basit ve açıktır: Koordinasyonun adı ve programı değişmelidir. Artık sadece ırakla ilgilenen bir birlik olmaktan çıksın. Tartışarak yeni bir program çıkartalım.

Türkiyenin gündeminde, -Emekçilerin haklarına saldırılar var, -IMF'ye bağımlılık, açlık ve yoksulluk sorunu var. - F tipleri var, - Kürt sorunu var, - Demokratik hak ve özgürlüklerin istenmesi var, - Irak'da işgale son verilmesi var...

Bunlar tartışılır, sonuçta bir uzlaşma olur. Sosyal de-

mokratlar da gelsin. Onlarla da uzlaşmaya çalışalım. Buna hiç bir engel yok.

Bunu yapmak yerine bu birliği dağıtım demek, sol adına hiç bir gerekçeye, iyi niyete sığdırılmaz.

Hak ve özgürlükleri savunan, demokrat olan, anti-emperyalist olan hiç kimse, böyle bir durumda dağıtım demez. Çünkü bunu demenin düzenin istediği olduğunu bilir. Buna rağmen "dağıtım" deniyorsa, zaten mesele bellidir; yukarıda belirttiğimiz gibi bir tercih meselesidir. Solun, devrimcilerin karşısında düzeni tercih etmektir.

Sendikalara, legal partilere ve kitle örgütlerine çağrımız şudur: Solun birliği üzerine konuşanlar, yazarlar, niye olmuyor diye yakınlar, şu veya bu grubu yargılayanlar, ve tüm sol çevreler, bu tabloyu, bu yaşanan gerçeği görmek, sorgulamak ve ders çıkartmak zorundadırlar. Sorgulamazlarsa ders çıkartmazlarsa aynı şeyler devam edecektir ve yakın süreçte hiç bir birlik kurulamayacaktır.

Birliği değil dağıtmak, genişletmeliyiz. Dağıtma kararını alanlar, bunun kumpasını yapanlar, bunu dayatanlar, asla halkın çıkarlarını düşünmeyenlerdir. Bu bozgunculuğu engellemeliyiz.

Kemalistler; Şeriat-Laiklik Oyununa Değil Bağımsızlık Mücadelesine Katılın

Sayı 60

40

11 Mayıs 2003

Tam bir oyun; Genelkurmay ne zaman iktidarı ne pekiştirme ihtiyacı duysa, "şeriat" demagogileri pompalanıyor. Kimi "solcu" ve Kemalistler katliamcı ve Amerikan işbirlikçisi Genelkurmay'a böylece yedekleniyor.

"23 Nisan krizi" son örnekti. Kemalistler yine saflarındaydı. Ama yanlış saflarda. Katliamcılıkta, işbirlikçilikte "şiiir gibi uyum içinde" olanların iktidar kavgasına destek güç olmak mıdır kemalistlik? Genelkurmay, CHP saflarında çekişmeye katılarak kendi düzenlerini, kemalizmi mi savunmuş oluyorsunuz? Alakası yok.

Şeriat-laiklik oyunundan çıkmayacak mısınız hala? Genelkurmayı savunurken, savunduğunuz bağımsız bir ülke, demokratik bir Türkiye değil. **Genelkurmay'ın** bunların bekçisi değil, Amerikanclığın bekçisi olduğu tartışmasız.

AKP'nin ve Genelkurmay'ın ABD işbirlikçiliğine göstermediğiniz tepkiyi, türbana göstermek nasıl bir paradoks? AKP şunu bunu yapıyor deyip, bu yaptıklarının neredeyse tamamının MGK onaylı olduğunu gizlemek nasıl bir açmazdır?

Kemalistlerin sesi Cumhuriyet'in 28 Nisan tarihli "Cumhuriyet'ten Okurlara" başlıklı yazısı, "CHP'nin tarihsel çıkışı, Cumhurbaşkanı ve askerlerin, Bülent Arıncı'nın TBMM'deki resepsiyonuna katılmamaları ciddi bir devlet tavrıdır." diye övü-

yor. Aynı "devlet tavrı"nın IMF'ye karşı, emperyalist politikalara karşı gösterilmemesinden, halka karşı baskıda, işkencelerde, zulümde genelkurmay-CHP-AKP ittifakının tıkr tıkr işlemlerinden bu kadar rahatsız değil.

Günlerce zorlama yapılan "şeriat devleti, şeriat kadrolaşması, türban" haberleriyle "28 Şubat korusu" oluşturmamış, 23 Nisan'daki gelişmeleri fırsat bilerek burjuva basını da koroya katılmaya çağırıyor. Gelin hep birlikte generallerin iktidarının pekiştirelim diyor. Peki o medya koroya katılınca çok yurtsever, çok laik mi olacak? Amerikancılıkları unutulacak mı? Genelkurmay ne kadar bağımsızlıkçı olursa, onlar da o kadar laik olur!

"Bu ülkenin geleceğini düşünen her insan bugün "dinci bir devlete" gidiş sürecinden endişe duymakta"ymış. Dinci devlet değil, düpedüz bütün kurumlarıyla Amerikancı bir devlet, düzen vardır ortada. Böyle bir devletin teminatının Genelkurmay olduğu en iyi Irak işgaline ortak olma hevesinde görüldü. Ancak ne yaparsa yapsın, yeter ki türbana bayrak açsın diye aynı Genelkurmay'ın sesi olunuyor. Bu da yetmiyor, Tuncer Kılınc gibi bir sefil, zır cahil dahi savunulmaya kalkışılıyor. Peki Tuncer Kılınc'ın sefilliğini, cehaletini savunmak size ne kazandıracak? Bu kafanın savunulmasının tek nedeni şeriat karşıtlığı mı?

Şeriata karşı mücadele mi; bu katliamcı, Amerikancı Genelkurmay'la olmaz. Onlar işlerine geldiğinde aynı şeriatçıları kullanır. Şeriata karşı mücadele aynı zamanda **bağımsızlık, halk demokrasisi mücadelesinin de bir parçasıdır.**

Genç Parti Halkı Aldatmaya Çalışıyor

Genç Parti Genel Başkanı Cem Uzan gazete ilanlarıyla halkı aldatma girişiminde.

"Genç Parti Manifestosu" adı verilen tam sayfa ilanla Irak işgali karşısındaki sessizliğini örtmeye, ortalığın eskisi kadar "tozduman" olmadığı bir ortamda yine keskin ulusalcılık oynamaya çalışıyor. Alternatifleri sınırlı olan oligarşiye, "alternatif benim" diyor.

Sözde emperyalizme karşı çıkıyor yapıp, "öz kaynaklardan yararlanma"dan söz ediyor, "ulusal çıkarlar" demagojisini 'manifesto'nun her satırına sindiriyor;

sonra "Bütün dünyayla sınai, ticari, sosyal ve kültürel alışverişe sonuna kadar açık olan, bu anlamda yalnızcılığı reddeden bir Türkiye" vurgusuyla da emperyalizme, "bakmayın aslında ben sizin adamınızım ama bu ülkede oy almak için size karşı

görünmem lazım" diyor.

Ne şiş yansın ne kebab! Biraz da emperyalizm onun iktidarında yağmalasın! Yeter ki şu halkı kandıralım, yeter ki, yoksulluk edebiyatıyla oylarını çalalım. Sonra birlikte soyarız!

AKP'yi beceriksizlikle suçladığı satırlar, tam da bunun ifadesi. "AKP iktidarı, Türkiye'yi 60-70 yıllık ekseninden çıkartmaya çalışıyor. Türkiye uluslararası arenada yalnızlığa itilmiştir" demek, ben bu işi daha iyi becerir, ülkeyi ABD'nin önüne bir halı gibi sererdim, demektir.

Evet belki tekellerin yöneticisi, "tüccar siyasetçi" Erdoğan'dan daha iyi pazarlık yapardı Amerika ile. Ama bu pazarlıkta satılan, aç bırakılan, zulmedilen, ulusal onuru ayaklar altına alınan, ülkesi Amerika'nın uçak gemisi haline getirilen yine halk olurdu.

Hiç unutulmaması gereken gerçek, söylemi ne olursa olsun, Genç Parti'nin oligarşinin faşist özentili partisi olduğudur.

Batan Gemiye Terkeden Katil!

Hüsamettin Özkan da YTP'den istifa etti. Böylece bir emperyalizm-TÜSİAD-Medya projesinin iflası seçimin ardından yeniden tescillenmiş oldu.

Özkan, emperyalizmin hükümet operasyonunun başaktörüydü. Hükümette hizmet ettiği emperyalizme, bir kez de böyle hizmet etmişti. Medya tam destek verdi. Oligarşinin alternatif partisi olacaktı, balon erken söndü, gemi battı ve batan gemiyi kaptanlar terk etti.

Hiçbir emperyalist, oligarşik güç, çelişkilerin bunca derin ol-

duğu bir ülkede, toplumsal yapıyı satrantç tahtasındaki taşları yerleştirir gibi belirleyemeyeceği bir kez daha ortaya çıktı.

Kimdi Hüsamettin Özkan?

57. hükümetin bütün kararlarının esas kurmayı, Genelkurmay, sermaye ve emperyalizm ilişkilerin kilit noktasında yer alan biriydi. Başta 19 Aralık katliamı olmak üzere, katliam kararlarının birinci dereceden sorumlularından, IMF'nin soygun politikalarının uygulayıcılarından, hükümetin temel taşı, beyni durumundaydı. Milyonlarca yoksul, zulüm gören halkımız O'nu unutmayacak...

"Teşkilat" İşkenceci Arkadaşlarına Sahip Çıktı

Yalancılığı gözbebeklerinden akan Emniyet Genel Müdürlüğü sözcüsü Feyzullah Arslan'a inanan oldu mu, bilmiyoruz, ama bir süre önce Manisa davası nedeniyle "işkence yapan meslektaşlarına sahip çıkmalarının söz konusu olmadığını" söylemişti.

İnanan varsa, işte kanıt:

Polis akademisi 1992 mezunu başkomiserler, Manisa işkencecilerinden 3,5 yıl hapse mahkum olan **Atilla Gürbüz'e** 3 milyar para topladıklarını ve yardımını sürdüreceklerini açıkladı. **400 tane başkomiser** bunu yapan. Yetkili ve "münferit" denemeyecek kadar hem de!

Teşkilatın en mutaber kişileri hep işkenceciler, infazcılar olmadı mı; böyle öğretilmedi mi "polis akademileri"nde? Onlar da devletin verdiği eğitime göre hareket ediyorlar.

Sayı 60

41

11 Mayıs 2003

Manisa polisi liseli öğrenci takibinde

Kimse aksini beklemiyordu. Manisa polisi yasadışı, hukuksuz uygulamalarına devam ediyor.

Manisa Gençlik Derneği'ne gidip gelen lise öğrencisi Üzeyir Fidan polisin takip ve tacizlerinin ardından 26 Nisan günü gözaltına alındı. Tehdit edilip, derneğe gitmemesi söylenen Fidan'a işbirliği teklif eden polis, şerefsizce teklifinin kabul görmemesi üzerine 1 Mayıs günü yeniden gözaltına aldı. Tehditler yineleni. Yasal bir dernekmiş, herkes üye olabilirmiş, ne fark eder. Hukuk yoktur.

Manisa polisi anlaşılan yine liseli genç peşinde. Halil Emir'in gözyaşları örnek olmamış!

“AMERİKAN EMPERYALİZMİNE VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI BİRLEŞELİM” demek yasaktır bu ülkede

SİYAH PANTOLON BEYAZ GÖMLEK BAHANEDİR

Av. Behiç AŞÇI

İnsanların davranışlarına yasak koymak gerek-
liliğinden doğmuştur hukuk. Hukukun ana kuralı
yasaklardır. Ve doğduğu günden bu yana değiş-
meyen temel kural **YASAK OLMAYAN HER ŞEY
SERBESTTİR....**

Ne zaman doğmuştur; ilk zorbanın ortaya çık-
masıyla, ilk zorba insanlar üzerinde egemenlik
kurduğu anda, Hukuk doğmuştur.

Zorbalık baskı ve sömürüyle doğan hukukla
birlikte aynı zamanda aynı anda BUNA KARŞI Dİ-
RENENLER DE DOĞMUŞTUR.

Tarihin her sürecinde bu böyle olmuştur. Baskı
ve sömürü ile yöneten her kurulu düzen karışısın-
da, direnenleri de doğurmuştur.

İlk bilinen yasalar, dinsel Hamurabi yasalarıdır,
10 temel buyruktan oluşur. Bu on temel buyruk
hukukun başlangıcı olmuştur.

İlk kez kişisel egemenliği sağlamlaştırmak ye-
rine kişisel varlığa öncelik tanımıştır. O dönem
için devrimdir.

Bu hukuk kuralları tarih boyunca değişikliğe
de uğramıştır, bazen sömürüden pay alanların sa-
yısı artmış bu durumda yeniden bir düzenleme
yapılmış, bazen sömürü düzeninin daha sağlam
sürdürülmesi için yeni kurallar konulmuş ve bu iki
temel değişiklik, hukuk kurallarını da değiştirmiştir.
AMA TÜM BUNLARDA, TÜM DEĞİŞİKLİK-
LERDE YASAKLARIN ÖNCEDEN BELİRTİLMESİ
VE NEDEN SONUÇ İLİŞKİSİ bir suçun, yasağın
oluşması için iki temel kural olarak Hamurabi ka-
nunlarından günümüze kadar DEĞİŞMEMİŞTİR.

Bir miting düşünün. Tertip komitesi belirlenmiş
başvuru yapılmış ve yasal olarak izin verilmiş.
Çerçevesi yasalarca çizilmiş bir toplantı ve göste-
ri yürüyüşü yapılacaktır.

**Temel hukuki bakış açısı; YASAK OLMAYAN
HER ŞEY SERBESTTİR.**

Burada temel kural; izin verilen toplantı ve
gösteri yürüyüşünün amacına aykırı olmayan
HER ŞEY SERBESTTİR. Bu temel prensip tüm
hukuk rejimlerinde yasalarda, kanun hükmünde
kararname ve tüzük ve yönetmelik her tür düzen-

leme için geçerlidir.
Çünkü davranışlara
yasak koyma gerekli-
liğinden doğan hukukun
ana prensibidir bu.

Şimdi 1 Mayıs gös-
terilerine bakalım. Ön-
ceden anayasa dahil
*hiçbir yasada siyah pantolon beyaz gömlek
giymek yasaktır, kırmızı sancak taşımak ya-
saktır* diye bir kural, bir yasa, bir yasak yoktur.

Adı üzerindedir, toplantı ve gösteri yürüyüşleri
yasanına tabii bir mitingde yapılmıştır tüm bunlar.
Tabii ki toplantı yapılacaktır, insanlar bir araya ge-
lecektir, ve gelmiştir. HAKLAR VE ÖZGÜRLÜK-
LER CEPHESİ pankartı altında bir araya gelmiş-
lerdir, tabii ki gösteri yapılacaktır, yasal hak bu-
dur. Gösteri yapılması yasak olan bir miting düşü-
nebiliyor musunuz? Yoktur! O zaman miting ol-
maması gerekir.

Peki nerede yazılıdır şu şu şu giyseler, şu renk-
li bayraklar yasaktır diye.

Yoktur böyle bir yasak.

Bu giysileri giydiler bu bayrakları taşıdılar diye
soruşturma açmak **HUKUKSUZLUKTUR.**

Bu iddianameyi düzenleyen SAVCI YASADIŞI-
DIR.

Buna dayanarak dava açan HAKİM YASADIŞI-
DIR

Hakimler savcılar yasadışı davranmazlar. On-
ların söylediği her şey yasa gücünde midir? Elbet-
te hayır, hakimler ve savcılar da hukukun doğdu-
ğu günden bu yana SÖMÜRÜNÜN PAY SAHİPLE-
RİNİN değişikliğe uğraması ile, SÖMÜRÜNÜN
DAHA SAĞLAM temellerde sürdürülmesi gerek-
liliği doğduğunda SİYASAL nedenlerle yasadışı
hukuk dışı davranabilirler DAVRANMIŞLARDIR
DA... bunu biz değil TARİH söylemiş ve yazmıştır.
Bunu biz değil BİZZAT DGM'LERDE SAVCILIK
HAKİMLİK YAPANLAR söylemiştir. TÜRKİYE'DE
YARGI BAĞIMSIZ DEĞİLDİR diye yazmışlar, söy-
lemişler ve doğruluğunu savunmuşlardır.

Tüm bu kaygılarla, tüm bu öngörülerle HA-

KİMLER VE SAVCILAR YÜKSEK KURULU ismi altında bir denetim mekanizması kurulmuştur ve hakim savcılarının yasadışı davranışları bu kurul tarafından denetime tabii tutulmuştur. Bu nedenle siyah pantolon beyaz gömlek siyah bere taktığımız için hakkımızda soruşturma açan savcılar, dava açan hakimleri, **Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na şikayet etmeliyiz; KEYFİ VE HUKUK DIŞI DAVRANDIKLARI İÇİN.**

Önceden yasak olduğu belirtilmeyen her fiil için tek sınır vardır, bu hukuk ve yasalar açısından da kabul edilmiş bir sınırdır ve BAŞKA HİÇ BİR SINIR YOKTUR. Bu sınır HALKIN GELENEK VE GÖRENEKLERİ VE AHLAK ANLAYIŞIDIR. Tüm yasalarda TEK SINIR BUDUR. Medeni kanunda da bu sınır geçerlidir, ceza kanununda da, icra iflas kanununda da, yani HUKUKUN GENEL PRENSİBİDİR ve TEK SINIRIDIR.

Biz halkımızın gelenek ve göreneklerine, ahlakına aykırı davranmadık, siyah pantolon beyaz gömlek bu geleneklere aykırı değildir. Bu sınırı ihlal etmedik.

60 milyonluk halka televole programlarında yarı çıplak mankenleri sergileyenler işte böyle yaşıyor, fırsatlar ülkesi bu ülke, soyunun dökünün manken olun deyip kadınlarımızı, genç kızlarımızı, erkeklerimizi pazarlayanlar için neden harekete geçmez savcılar hakimler. Geçmezler çünkü Amerikan tarzı yaşam budur. Amerika, böyle yaşıyor diye buyurmuştur. Böyle giyinin, böyle yemek yeyin diyor Amerikan emperyalizmi. Ve biz 1 Mayıs'da SİYAH PANTOLON VE BEYAZ GÖMLEK GİYDİĞİMİZ İÇİN değil, AMERİKAN EMPERYALİZMİNE VE İŞBİRLİKLERİNE KARŞI BİRLEŞELİM

Bu Kaçınıcı Demagoji

Erdoğan il valilerini toplayarak, **“insan haklarına önem verin, işkencenin üzerine kararlılıkla gidin, halka tepeden bakan zihniyeti yokedin”** dedi.

Bu kaçınıcı hükümetin, kaçınıcı toplantısı. Binlerce genelge yayınlandı benzer içerikli. Başbakanların, bakanların, Emniyet Genel Müdürlerinin ağzından hiç eksilmedi bu demagojiler. Ve işkence tüm hızıyla sürdü, sürüyor.

İşkence devlet politikası olduğu için bu sözlerin hiçbir anlamı olmayacağı gibi, halka tepeden bakmak da, öyle vali, şu bu sorunu değil, sınıfsal bir gerçekliktir.

Devlet, egemen sınıfın, oligarşinin devletidir. Halk onlar için sürüdür, çulsuzlardır. Devlet de onların devletidir. Devletin yerdeki temsilcisi valiler de aynı çarın parçalarıdır. “Halka tepeden bakan anlayış”ın değişmesi demek, bu düzenin kökten yıkılıp, yerine halkın düzeninin kurulması demektir. Bunun ötesi demagojiden ibarettir.

pankartı ile yürüdüğümüz için sanık oluyoruz.

Biz yasadışı davranmadık. Hukuk dışı davranmadık SADECE **AMERİKAN TARZI** yaşamaya çağımızı haykırdığımız için SANIK oluyoruz.

Bu ülkenin bir zamanlar başbakanı olan elli yaşını aşmış bir kadın, iki çocuk annesi bir kadın transparan denilen tüm vücudunu gözler önüne seren gömleklerle ahlaksız bir şekilde dolaşırken ve bunlar gazetelerde boy boy yayınlanırken neden harekete geçmedi bu ülkenin savcılar hakimleri? Geçmezler çünkü o Amerikan tarzıdır. Orada, halkın ahlakı, annelik duygusu ve o kadının bu ülkenin başbakanı olması... bunların hiçbir önemi yoktur. Çünkü Türkçe bile konuşamayan Amerikalarda büyümüş, Amerikan tarzı yaşamı benimsemiştir ve tüm halkımıza da bunu öğretmek istiyordu. Bunu benimsetmek istiyordu.

Evet biz, **siyah pantolon ve beyaz gömlek** giydik, siyah bere taktık. Bunlar her yerde satılır, herkes alabilir ve giyilmesi ne bir yasa ile ne bir tüzük ile yasaklanmamıştır.

Evet biz **kırmızı bayraklar, sancaklar** taşıdık, kırmızı bayrak yüzyıllardır direnmenin, direnişin rengi, sembolü olmuştur. Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı direnmeye çağırdık halkımızı. Bu bayraklarımızla çağırdık, bu da suç değildir. Hiçbir yasa ile yasaklanmamıştır. Buna rağmen dava açan, soruşturma açan hakim ve savcılara karşı direnmeliyiz. Direnme hakkımızı kullanmalıyız, ZORBALIĞA BASKIYA SÖMÜRÜYE KARŞI direnmeliyiz ve bu bayraklar bu renk yüzyıllardır bu direnişin sembolü olmuştur ve dünyanın hiçbir ülkesinde kırmızı renk, kırmızı bayrak yargılanıp yasaklanmamıştır.

Tecrit Bir Can Daha Aldı

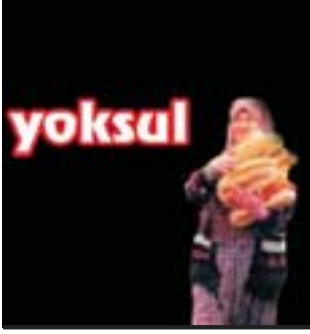
KADEK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik tecrit uygulamasını protesto etmek için 15 Şubat günü kendini yakan Mehmet Aslan yaşamını yitirdi.

Tutuklu bulunduğu Ümraniye hapishanesinde 7 Mayıs günü yaşamını yitiren Mehmet Aslan iki aydır, bütün taleplere rağmen hastaneye kaldırılmayarak hapishanenin revirinde tutuluyordu. En son, durumunun ağırlaşması üzerine ölümünün iki gün öncesinde Cerrahpaşa hastanesine kaldırıldı. Aslan, ailesi tarafından Çatalca mezarlığında toprağa verildi.

Mehmet Aslan'ın katili kim? Kendi bedenini tutuşturduğu için mi öldü Mehmet Aslan?

Katili **tecrit politikasını uygulayanlardır**. İmralı gibi özel bir statü ile tecriti katmerleştirenlerdir. Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikasını sürdürenlerdir.

İki ay hastaneye kaldırmayarak, bile bile ölümünü bekleyen **hapishane idaresi ve Adalet Bakanlığı**, cinayet suçundan yargılanmalıdır.

Deprem yoksulu vurur

Depremler, seller hep bizi vurur, ölüm hep bize, zevk sefa burjuvalara düşer!

Onyıllardır bu ülkede yaşanan depremlere bakın, zengin, tek el sahibi bir patronun evinin yakıldığını, canından, malından olduğunu gördünüz mü?

Erzurum depreminden Kocaeli depremine. Ve yoksulluğun batıya göre katbekat olduğu Bingöl depremde de yıkılan evler hep bizim, enkaz altında hep biz kaldık.

Beklenen İstanbul depremine "önlem" alınmadığını kim söylüyor; zenginlerin, tekellilerin, bürokratların önlemi var; onlar sağlam yerlerde. Deprem İstanbul'un HALK'ını vuracak! Her yerde öyle değil mi? Marmara depremde, böl-

gedeki yüzlerce sanayiciye bir şey oldu mu?

Peki bizim, yoksulların çözümü ne olacak?

Kendi dayanışmamızı örgütlemek zorundayız. Depremlere, sellere, yıkımlara her konuda halkın kendi dayanışmasını örgütleyecek kurumlarımızı yaratmalıyız.

Mahallelerimizde, sokağımızda, herkesin olanaklarını, gücünü biraraya getireceği, sorunların çözümünde birlikte hareket edeceği örgütlenmelerimiz yaratmaz, kendi önlemlerimizi almazsak, yine ölen biz olacağız, yine çürük binalar bizim başımıza yıkılacak.

Ölmek için örgütlenmek zorundayız.

Malatya polisi hakkında suç duyurusu

1 Mayıs'ta halkın gösteri hakkına saldıran ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinden yüzlerce insanı gözaltına alan, işkence yapan Malatya polisi hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Mitinge **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** kortejinde katılıp saldırıya uğrayanların bulunduğu suç duyurusunda, polisin meşru bir hakka saldırdığı, gözaltında **cinsel taciz, fiziki, psikolojik işkence**de bulunduğu belirtildi. Ayrıca polis bülteni olarak çalışan yerel **Sonsöz** ve **Karar Gazetesi** Yazışmaları Müdürlüğü hakkında, "yasadışı pankart açıldığı" haberi üzerine de suç duyurusunda bulunuldu.

Polisin gayrimeşruluğu, keyfiliği suç duyurusu esnasında da yaşandı. Suç duyurusunda bulunan savcıyı dahi tehdit etmekten, terör demagojisi yapmaktan geri durmadı.

Savcının, polisin "girişim"i ardından, alınmış bir sağlık raporu bulunmasına karşın, işkence gördüğüne dair, Adli Tıp Kurumu'ndan yeni bir sağlık raporu isterken, polis suç duyurusu hakkında bilgi almaya çalışan basını da tehdit etti.

Suç duyurusunun ardından Hak-Der binasında basın açıklaması yapan Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyeleri gelişmeler hakkında basına bilgi verdiler.

Manisa'da GRUP YORUM Konseri

Grup Yorum 5 Mayıs'ta Manisa Kültür Sitesi'nde 700 kişiye seslendi. AYSA Organizasyon Şirketi'nin düzenlediği konser öncesi Manisa Gençlik Derneği'nde söyleşi yaptı.

Saat: 21.00'de Grup Yorum sahneye çıktığında kitlenin coşku sloganlara yansıdı. İzleyiciler sık sık "Türküler Susmaz Halaylar Sürer, Baskılar Bizi Yıldıramaz, Kahrolsun ABD Emperyalizmi, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganlarını haykırdı. Grup Yorum'un marşları, türkülleri ile coşan Manisa halkı "Biz Varız" marşını da büyük bir ilgi ile karşıladı. Gün doğdu marşı, Haklıyız Kazanacağız marşının ardından konser halaylarla sona erdi.

KUŞATMA FİLMİ'NİN GALASI YAPILDI

Aylar öncesinden çekimlerine başlanan KUŞATMA adlı film 8 Mayıs Perşembe günü Muammer Karaca Tiyatro Salonu'nda düzenlenen galayla ilk gösterimini yaptı.

İDİL yapım tarafından hazırlanan KUŞATMA filmi Gerçek Hikaye'nin ardından 2. film oldu.

Gösterimi yapılan film 19 Aralık 2000 tarihinde ülkemizde 20 hapisshaneyle aynı anda yapılan devrimci tutsakları katletme operasyonunu ve tutsakların direnişini işliyor.

Katliam operasyonunun ardından tecrit hücrelerine götürülen bir devrimci tutsağın yaşadığı her olay ona 19 Aralık katliamını hatırlatıyor.

Filmin yönetmeni Hakan ALAK gösterimden önce yaptığı kısa konuşmasında; "Çekimlerin çok zor koşullarda büyük bir emek ve özveri sonucu ortaya çıktığını, tecrit hücrelerine karşı 3 yıldır devam etmekte olan ve devletin her türlü saldırı, sansürüne rağmen ilk günkü kararlılığıyla devam etmekte olan ölüm orucu direnişinin unutturulamayacağını, yok sayılmayacağını bu tür üretimleriyle yaşanmakta olan bu gerçeği gözler önüne sermeye çalışacaklarına vurgu yaptı."

Saat: 9.00'da gösterime yapılan filmi izlemeye yaklaşık 250 kişi katıldı.

Buraya 'savaşı önleme' hayalciliğiyle gelmedik

Dayanışma için Bağdat'a giden Grup Yorum elemanı **Cihan Keşkek** ve İstanbul Gençlik Derneği üyesi **Eylül İşcan**'ın günlüklerine devam ediyoruz.

Evin kurallarına uymak

23 Şubat 2003; Öğleden sonra Bağdat'ta şehri ikiye ayıran Dicle Nehri üzerindeki köprüye büyük bir pankart astık. Köprü'nün yarısını kaplayan pankartta "*Bush, bütün dünya seni izliyor.*" yazıyordu. Bu kadar büyük yazmamızın nedeni uydudan bakıldığında görünsün diyeydi. (O pankart bir hafta asılı kaldı.) Köprü üzerinde değişik milliyetleri temsil eden insanlarla el ele tutuşarak zincir oluşturduk.

24 Şubat 2003; Karl Dallas isimli müzisyen arkadaşımızdan, Al-Ameriya Sığınağı katliamını anlatan yeni bestesini aldık. Daha önce bizim de yaptığımız çalışmalarımız vardı ve müzisyenlerle diyalogumuzu geliştirmek istiyoruz. Ayrıca bugün Bağdat'la ilgili daha önce çalıştığımız bir besteyi bitirdik. Gördüğümüz, yaşadığımız bir şeyin ardından hemen yazıyoruz. İçimizdekileri çok rahat sayfalara aktarabiliyoruz.

Grup Yorum olarak, orada Grup Yorum bayrağını da taşımaya çalıştım. Nerde olursa olsun kendi misyonumuzun bayrağını taşıma bilinciyle yaklaştık. Müziğimizi, Yorum'un mücadelesini anlattık.

Bizim bulunduğumuz ev mahallede sanki bir kültür merkeziymiş gibi. Her gün geliyorlar. Arapça öğretmeye çalışıyorlar, yazmasını, okumasını. Akşam bağlama çalışıyor, türkülerimizi söylüyorlar. Anlamalarını aynı zamanda çeviriyoruz. Çok hoşlarına gidiyor. Türkülerimizde Irak'la, Filistin'le ilgili şeyler geçince dayanamayıp ağlıyorlardı.

Son zamanlarda bizimle birlikte eşlik etmeye başlamışlardı. Özellikle belli marşları isteyenler oluyor.

Öyküler, şirirler, besteler... Bu ortamda her şey sıcak ve yazdıklarımıza, yansıyor. Herşey canlı ve biz tanıyoruz. Grup Yorum için yeni bir deney.

25 Şubat 2003;

Bugün 4 Türkiye'li arkadaşla birlikte toplam 12 canlı kalkan Bağdat'ın dışında bulunan **Y i y e c e k D e p o - su'nun** bulunduğu ha-

zırlanan evlere yerleşti. Bugün Japon grubun hazırladığı ve imzaların atıldığı büyükçe bir pankarta biz de imzalarımızı attık. "Yarin yanağından gayrı / paylaşmak için her şeyi / söylediğimiz türkülerde / senin de sesin olmalı: **Grup Yorum**" ve "Halkız Haklıyız Kazanacağız **İstanbul Devrimci Gençlik**" imzalarını attık.

26 Şubat 2003; Kenneth O'Keefe, Basra'ya gideceklerini, burada '91 saldırısında kullanılan düşük yoğunluklu uranyum sebebiyle kanser vakalarının çoğaldığını anlattı. Amerika'ya Uluslararası Savaş Suçluları Mahkemesi'nde dava açabileceklerini söyledi.

Saat 20.00'de Sahad Al-Tahrir Meydanı'ndaki "mumlu" eylemimizi yaptık. Türkiye'li canlı kalkan grubu olarak "*Irak Halkının Yanındayız*" pankartını açtık. Meksikalı, eski Zapatista olan John Ross da Che Guavera'nın bir şiirini okudu. Bu eylemde Türkiye'li grubun birleştiriciliğinin payı oldu.

1 Mart 2003; Dün Kore'den 12 canlı kalkan geldi. Dr. Haşimi ile genel sorunlarla ilgili bir toplantı yaptık. Toplantı gergin ve tartışmalı geçti. Toplantının sonunda Kenneth O'Keefe ve Haşimi arasında sert tartışmalar yaşandı. Dr. Haşimi, kalmak istemiyorsanız size yardımcı olabiliriz şeklinde uyarıda bulundu. "*Kalacağınız yerleri biz belirleyebiliriz ve siz bu yerlerde kalabilirsiniz.*" dediğinde, buna tepkiyle karşı çıkanlar oldu.

Çalıştığımız 4 dakikalık kurguyu bitirdik. Kurgu Al-Ameriya Sığınağından görüntülerle başlıyor. Savaş hazırlık görüntüleri, canlı kalkan eylemlerinden görüntüler, çocukların görüntüleriyle kurgu bitiyor. Grup Yorum'dan 'Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor' isimli enstrümantel parçayı kullandık.

2 Mart 2003; Iraklılar'la birlikte Dicle Nehri'ne mumlar bırakıldı.

4 Mart 2003; Kimi gruplar öne sürdükleri olumsuzluklardan kaynaklı ayrılma kararı aldı. Konuştuk, kararlarının yanlış olduğunu, ufak problemlerin bizleri etkilememesi gerektiğini ve sonuna kadar Irak halkının yanında olmamız gerektiğini anlatmaya çalıştık. Bazı arkadaşlar gitme kararlarından vazgeçtiler, bazıları ise net olmadıklarını söylediler.

5 Mart 2003; Bugün tam olarak Daura Elektrik Tesisleri'ne yerleşmiş olduk. Akşamki toplantı tartışmalıydı. Canlı kalkan hareketi tartışıldı. Biz de; sürekli düşen ve kalkan bir hareket olmak istemiyoruz. Tüm dünyada Amerika'nın savaşına karşı güçlü bir ruh hali yakalanmışken ve kararlılıkla ilerlerken burası bu halde olmamalı, herkes Bağdat'ta bulunan bizlerden bir çalışma beklerken bizler güç verici olmalı-

Sayı 60

45

11 Mayıs 2003

yız, dedik.

6 Mart 2003; Dr. Haşimi'yle onun talebiyle toplantı yaptık. Bazı grupların, sorumlumuz gibi davrandığını, hakkımızda bilgi topladığını, aptalca taleplerde bulunduklarını, bizlere yalan söylediklerini, hükümete karşı kışkırtıklarını anlattı. Şöyle dedi: Kimse sizi zorlamadı, bundan sonra da zorlamayacaktır. Burada olduğunuz için minnettarız. Her evin bir kuralı vardır. Buna uymak zorundasınız. Bu tür nedenlerden dolayı 5 kişinin ülkeden ayrılması gerekiyor. Kenneth O'Keefe (ABD), John Ross (ABD, Meksika asıllı), Tolga Temuge (Türkiye), Gordon (Avustralya), Eva (Slovenya). Aynı gece canlı kalkanlar arasındaki toplantıda, bu beş kişinin gönderilmesinden etkilenecek gitme kararı alanlar oldu.

Biz de, buraya Irak halkıyla dayanışmaya geldik. Bu tip sorunlar bizim fikrimizi değiştirmemeli, savaş koşullarındaki bir ülkenin gerçekliği göz önünde bulundurulmalı, onlar bizim samimiyetimize güvenmek istiyor ve gözlemledikleri bazı şeyler bu güveni zedeliyor, dedik.

7 Mart 2003; Kenneth O'Keefe ve Eva kimse'nin haberi olmadan çıkıp gittiler.

8 Mart 2003; Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ABD emperyalizmine karşı bir eylemle kutladık. 1500 kişi katıldı. Güney Afrika, Suriye, Lübnan ve bir çok ülkeden insanlar vardı.

Tarihi bir süreci yaşadık. Enternasyonal birliği sağlayabilmek, tüm ülkelerdeki insanların kardeşlik içinde bir yerde bulunabilmesi, bedelleri göze alabilmesi vardı.

Irak halkının kültürü bize yakın, ilişkileri de aynı şekilde sıcak. Irak gençliği için de geçerli. Üniversitelerle tanıştık. İzledim onları. Aralarında çok iyi ilişkileri olan insanlar. Hepsi Amerikan karşıtı. Ama örgütlü değiller. Gençlik Derneğimizden bahsettim onlara. İlgiyle dinlediler. Türkiye'nin tutumu ile bizleri karşılaştırdıklarında, kafaları karışıyor. Biz de anlattık; bu iktidar Amerikancı bir iktidar. Amerika ne derse onu yapan bir iktidar. Hiçbir şekilde Türkiye halkını ifade etmiyor. Halkımız Irak halkının yanında.

uğurladık, ülkelere dönenler oldu. Akşam, Dicle kıyısında Iraklı tiyatrocuların hazırladığı, Hz. Ali'yle ilgili tiyatro etkinliğine katıldık.

Petrol tesisi'nde Arjantinlilerle birlikte bağlama-gitar çalıp onların ve bizim ülkemize ait şarkılar söyledik. İtalyan ve Meksikalılarla tanıştık.

Bomba onların üstüne düşecekse, bizim üzerimize de düşecek

13 Mart 2003; Katıldığımız, Samarra-Bağdat yürüyüşü başladı. 5 gün sürecek yürüyüş.

Bir grup yabancı 'canlı kalkan' konuşmak için geldi. Saldırının önümüzdeki günlerde başlayacağı, hepimizin en kısa zamanda hatta yarın Irak'tan ayrılmanız gerektiğini, çok güvenilir duyumlar aldıklarını, eğer burada kalırsak pek çok riskle karşı karşıya kalacağımızı, anlattılar. Yaşımızın genç olduğundan, burada kalmanın çılgınlık olduğundan bahsettiler.

Bizim cevabımız netti: *"Biz buraya karşılaşılabilecek her türlü riski göze alarak geldik -bu ölümde olabilir-. Aldığımız bu karar bilinçli alınmış bir karardır. Biz buraya savaşı önleme gibi hayalci bir kafayla gelmedik, biz buraya Irak halkının yanında olmaya, koşullar ne kadar zor olursa olsun, birlikte olarak, gerektiğinde acılarını da paylaşmaya geldik. Eğer bomba onların üzerine düşecekse, bizim üzerimize de düşecektir. Belki genç olabiliriz ama böylesi tarihi bir olay gerçekleşirken doğru kararlar alıyoruz."*

Bunları belirttikten sonra onlara sorduk: Niye siz kalmıyorsunuz? Çocuklar ölmesin, insanlar ölmesin diyor, sürekli burada kalacağınızı söylüyordunuz. Şimdi ne değişti?

Cevapları, bu sorumuzun cevabı değildi: *"Bizim burada yapabileceğimiz bir şey kalmadı. Bu hareketin gücü medyaydı, artık medya da yok."* gibi sözlerden sonra *"sizler haklı olabilirsiniz, gerçekten cesur insanlarsınız."* diyerek sözlerini noktaladılar.

Önemli olan o halkın Amerika'ya öfkесinin olmasıdır. Belki politik bilince sahip olmayabiliyorlar. Emperyalizm budur, kapitalizm şudur şeklinde de yaklaşmıyorlar. Gayet doğal, ben istemiyorum diyor, neden gelip benim ülkemi işgal ediyor diyor. Bize saldırıyor, durduk yerde ailemi katlediyor diyor, benim insanları katlediyor diyor. Niye? Bende petrol var, paramı alacak. Gayet doğal tepkiler tamamen kendi vatanını, değerlerini sahiplenmesi, bu doğallık var ve şuna inanıyoruz ki, bu doğallık daha sonra birleşik bir öfkeye dönüşecektir. Bu kesindir. Bize verdikleri bir güvendir bu.

Gerçek "Yol Haritası"nı Şaron Açıkladı

Filistinlilere Sürgün

Amerika'nın "yol haritası"na dahi "itiraz eden" İsrail kendi "plan"ını görüşmek üzere Amerika'ya iletti. Kısaca planları ABD onaylarsa olur, yoksa olmaz. Demek ki, katliamların onay yeri de orası.

Şaron'un planına göre;

Filistinlilerin tümü Ürdün'e sürülecek ve "Filistin devleti" burada kurulacak!

"Barış planı" dediğiniz tam da böyle olur. Böylece "Filistin devletini tanıyabiliriz" diyen İsrail'in kasdettiği devletin ne menem bir şey olduğu da anlaşılıyor.

İsrail planının aşamalarını da sıraladı.

1. aşama; Filistin Özerk Yönetimi dağıtılacak. 2. aşama; İsrail "Filistin terör altyapısı"nı yok etmek için askeri ve siyasi gücünü kullanacak, mülteci kampları yok edilecek, halk sürgüne zorlanacak. 3. aşama; İsrail, ABD ve "uluslararası kamuoyu", Filistin halkının temsilcisinin Ürdün olduğunu ilan edecek. Ürdün Krallığı; Gazze ve Batı Şeria'daki bütün Araplara vatandaşlık verecek. (Karşılığında, Irak'ta karlı taşeronluk işleri alacak)

Son aşamada ise İsrail ve "Ürdün-Filistin Krallığı", Ortadoğu sorununun "bittiğini" ilan edecek. Böylece "barış" sağlanmış olacak!

Bir halkın topraklarını zorla işgal et, sonra onları başka bir yere sürüp, git orada devlet kur de, ve sorundan kurtul! Olur mu; Amerikan imparatorluk düzeninde mümkün! Keza Suriye'nin tehdit edilmesinin bir yanını da Filistinli direnişçilere desteğin kesilmesi değil mi.

Terör Listelerine Nasıl Girilir-Çıkılır

Halkın Mücahitleri, İranlı bir örgüt. İran'daki mevcut islamcı iktidara karşı mücadele ediyor. Halkın Mücahitlerinin en önemli destekçilerinden biri Irak'tı. Örgütün Irak içinde büyük kurumlaşmış kampları var.

ABD, Irak'a saldırıya hazırlandığı sırada, İran'ı etkisizleştirmek için, Irak'a saldırıda Halkın Mücahitlerinin de bombalanacağı sözü verdi. Zaten Halkın Mücahitleri, ABD'nin "terörist örgütler" listesinde de yeralıyordu. Nitekim Irak'a saldırının ilk günlerinde Halkın Mücahitlerinin kampları da bombalandı.

Irak yönetimi yıkıldı.

Ve bu kez, Halkın Mücahitleri'yle ABD arasında ateşkes anlaşması yapıldı! ABD, örgütün bütün silahlarını korumasına izin verirken, Irak'taki üslerin-

Eylül 2000'den bu yana (2. intifada)

2278 Filistinli katledildi. Ölenlerin 604'ü 18 yaşın altında. 39'unu yahudi yerleşimciler katletti.

Saldırlarda 12 bin 152'si çocuk olmak üzere 44 bin 157 kişi yaralandı, 5800 kişi sakat kaldı.

19 bin 28 Filistinli gözaltına alındı. 8 bini tutsak...

Şam'a giden ABD dışişleri bakanının ardından şimdi Filistinli örgütlerinin Şam'daki bürolarının kapatılması gündemde. Konuya ilişkin FHKC lideri Ahmed Cibril yaptığı basın açıklaması ile, ABD'nin Suriye üzerindeki baskıyı azaltmak için Şam'daki bürosunu kapatabileceğini söyledi. FDKC lideri Nayif Havatme ise Suriye'nin ABD'nin baskısına boyun eğmemesini istedi.

Bu arada katliamlar tüm hızıyla sürüyor.

Önce "banışçılar"ı hedef alan İsrail, gazetecileri hedef aldı. Filistinli gazetecileri öldürmek zaten işten değildi, bu kez İngiliz gazeteci James Miller 2 Mayıs günü hedef gözetilerek kurşunlandı.

Peki "uluslararası kurumlar", "harita" sunanlar ne yapıyor? BM, Gazze Şeridi'nde aralarında iki yaşında bir çocuğun da bulunduğu 13 Filistinli'nin katledilmesini sadece "kınıyor". "Ortadoğu barış girişimine zarar veriyor"muş bu katliamlar.

Ortadoğu'da barışı yokeden, sadece katliamlarla ayakta duran bir ülke o "uluslararası kamuoyu" denilen emperyalistler sayesinde sürdürmüyor mu katliamlarını? İsrail'in dostları onlar. Bir de Türkiye oligarşisi.

İsrail bağımsızlık günü kutlamasına katılanlara bakın: Genelkurmay ikinci başkanı, Abdullah Gül, Genç Parti, MHP, ANAP, DYP yöneticileri, iktidarı, muhalefeti ile düzen partileri ve elbette patronlar.

Sayı 60

47

11 Mayıs 2003

den hareketle İran rejimine karşı eylemlerini devam ettirmesine de müsamaha gösterecek.

Neyin karşılığında?

Irak'ın "işini bitiren" ABD'nin hedefinde şimdi İran var. İran'a karşı, Talabani-Barzani güçleri gibi kullanabileceği bir örgütü niye yoketsin?

Halkın Mücahitleri-ABD anlaşmasının ardından Halkın Mücahitleri'nin ABD'nin 'terör örgütleri' listesinden çıkarıldığı yansıdı basına. İşgale karşı mücadele bayrağı açmamış olmanın ödülü!

Bu konumdaki bir örgüt, ülkesinin vatanseveri, demokrasi sayılabilir mi?

ABD oynuyor adeta; istediğinde bombalıyor, istediğinde anlaşma yapıyor, terör listesini hem bir ceza, hem bir ödül gibi kullanıyor. Emperyalizme ve işbirlikçi yönetimlere karşı net, tutarlı olmayan örgütler, emperyalizmin şu veya bu biçimde kullanmasından kaçınamazlar. Halkın Mücahitlerinin düştüğü durum, bunun çarpıcı bir örneğini sunuyor.

Özkök'ün Midesindeki Ur!

Meydanlarda “Amerika’ya Hayır” diyenler, Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök’ün içine oturmuş, hazımsızlık her fırsatta kendini gösteriyor. Yazılan yazı ne olursa olsun, mutlaka meydanlarımızı anıyor Özkök. Bunlardan biri de 6 Mayıs tarihli yazısıydı. Bu kez Yıldız Teknik Üniversitesi’ndeki aydınlık artığı çetenin saldırısını bahane ederek, hem sola kinini kusuyor, hem de “Bunlar bir ay önce “Savaşa Hayır” pankartıyla yürüyene...” diyerek midesine oturan ‘ur’un hazımsızlığını yansıtıyor.

Evet, bu ülke halkı Özkök’ün Amerika’nın peşine takılalım nasihatlarını dinlemedi. Doğan Medya’nın TV’leri, gazeteleri, arsızlık boyutunu aşan Amerikancılık kimseyi ikna edemedi. Özkök için daha vahim olansa, hiç olmadığı kadar beyninin içinin tüm halk tarafından görülmüş olmasıydı. Şimdi her fırsatta sola saldırarak “gaz”ını almaya çalışıyor.

“Bir avuç kabadayı deyip geçmeyin...” başlığı koymuş yazısına. Yaşananların “sol içi çatışma” olmadığını en iyi bilenlerden biri oysa Özkök. Ama yazmaz bunları. Zaten önemli de değildir gerçeklerin yazılması. Çünkü o bir gazeteci değil. Aydın, demokrat hiç değil. İşine geldiği gibi her şeyi çarpıtır, ters yüz eder ve hedefine vuruşlar yapmaya başlar. Gerçekler herkesçe öğrenildiğinde de, sadece susar, tek bir kelime dahi etmez o meşhur “gazetecilik etiği” üzerine.

Gazetesinden sağa sola saldıran, küfrettiklerinin, hakkında yalan haberler yaptırdıklarının tekzip haklarını kullandırmayan, yoksul halkın düşüncesine, yaşamına dair sayfalarında tek bir satır bulunmayan arsız, bakın yazısının sonunda ne diyor;

“Bu kafanın tek gıdası kavgadır. Fikir tartışması yok, kendi fikrini odunla kabul ettirme zihniyeti vardır. .. Kendisi gibi düşünmeyene asla tahammülü yoktur.”

Şiddet, Özkök’ün sözcülüğünü yaptığı TUSİAD’çılardan, şakşakçılığını yaptığı ordudan, “onlar bize yine lazım olacak” dediği Susurlukçulardan sorulur. O’nun bir fikir adamı olmadığını ise dünya alem biliyor artık. Boş yere çırpınıyor, sağa sola salyalarını akıtıyor, halkımız anti-amerikancı olmaya devam edecek.

✂ Evrensel çapta aldatma! 3 Mayıs, “Dünya basın özgürlüğü günü”

idi. Kutlamalar yapıldı, ödülleri verildi. Yine ne devrimci basın üzerindeki baskılardan, ne de tutsak devrimci gazetecilerden söz edildi. Emperyalistler ellerine vermiş bir “gün” oynayıp duruyor basın! Gerçekten basının özgürlüğü, muhalif olanın özgürlüğü demektir.

EVRENSEL Gazetesi’ne

2 Mayıs tarihli gazetenizde İstanbul Abide-i Hürriyet meydanında yapılan 1 Mayıs mitingi ile ilgili “**Türkiye 1 Mayıs’ı kutladı**” başlıklı haberinizde yanlışlıklar bulunmaktadır.

1- Alanda “**Halklar ve Özgürlükler Platformu**” ismiyle bir grup yoktur. Böyle bir pankart ya da döviz de taşınmamıştır. Kastettiğiniz kortej **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** kortejidir.

Kortejin önünde sizin de gördüğünüz gibi büyük bir Haklar ve Özgürlükler Cephesi pankartı bulunmaktadır.

Daha önce de kimi eylem ve etkinliklerimizin haberlerinde örneklerinde de olduğu gibi -nedenini bilmediğimiz şekilde- **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** yerine Halklar ve Özgürlükler Platformu kullanılmaktadır. Doğru şekilde kullanılmalıdır.

2- Yazdığınız gibi **Haklar ve Özgürlükler Cephesi**, “**Türkiye çapında**” katılmamıştır İstanbul’daki mitinge.

Tüm Türkiye’de düzenlenen mitinglerde, o kentlerde bulunan Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyeleri kendi pankartları, bayrakları ile katılmışlardır. Eminiz, başka kentlerde izlediğiniz mitinglerde görmüş olmalısınız.

Bu ifade tamamen yanlıştır.

Neden böyle bir ifadeye ihtiyaç duyulduğu da ayrıca düşündürücüdür!

Böyle bir organizasyona ihtiyaç duymayacağımız bilinir.

Kaldı ki, böyle olsa dahi, Haklar ve Özgürlükler Cephesi olarak bunu bütün dünyaya duyuracağımızı, çağrılarımızı buna göre yapacağımızı bizi tanıyan herkes bilir.

Yok kast ettiğiniz, İstanbul çevresi bir iki kentten gelen insanlarımızın açtığı pankartsa, her yıl olandır bu. “Türkiye geneli”nizin sınırları bu olmasa gerektir.

3- “Sorumlu, devrimci gazetecilik örneği” sergileyerek 7 bin kişilik bir korteje geçerken değindiniz ve onu da yanlış yazdığınız haberinizde gereken düzeltmelerin yapılmasını ve adımızın bundan sonraki eylem ve etkinliklerimizde de doğru kullanılmasını istiyoruz.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi
adına Mehmet Yayla

köyün! Delisi

Şu "stratejik müttefik'in yaptığına bakın

Amerika Türkiye'yi "Fikri mülkiyet hakları" konusunda "1 numaralı sahtekar ülke" ilan etti. DİKKAT! Bu "listeler"e girmeye başladınız mı, bu işin arkası var demektir. Kendinizi "şer ekseni listeleri"nde bulabilirsiniz mesela.

SÜNGÜ TAK!

28 Şubata muhalif gazetecilerin

makadına süngü takıp cepheleri gezdirmekten sözeden generallerin Amerika karşısında süngüleri düştü. Yok mu bu ülkede eratına, subaylarına "süngü tak" emri verecek bir general! TISSSS....

Genelkurmaya küçük bir soru

Emekli general Çevik Bir yine "karanlıklar prensi" Perle'nin kuyruğunda eşiniyor. Acaba sizin emekli generaller neden hep Amerikan propagandistliği yapar!?

"Bekarsın" dediler, "provokatör" yaptılar!

Bu ülkede genç olmak büyük suçtu. Bekarlık da provokatörlüğün kanıtı olarak sayılmaya başlandı.

Halkı kurşunlatan Bingöl valisi yaşananları şu sözlerle açıkladı:

"Olaylar Bingöl halkına maledilemez. Zaten bu topluluktaki kişilerin çoğu, **aile reisliği sıfatını taşımayan 18 yaş ve altı gençlerdi.**"

Bingöllü olmak, halktan bir insan olmak için demek ki, "aile reisi olma" gibi bir şart var Bingöl'de. Yoksa provokatörlük mü istersin, kurşun mu yersin, onu vali bilir!

"Arçelik bayii"liğinden "TC A.Ş" yönetimine

Başbakan Erdoğan Arçelik bayiiliğinden ülke

yönetimine tırmandı, ama tüccar zihniyetini de taşıdı oraya. "Tüccar siyaset dönemini başlattık"larını açıklayan Erdoğan böylece her şeyi satmayı da mubah hale getirdi. Din, iman, vicdan, toprak her şeyi satılık!

Eee, elbette arçelik bayiiliği ne satar, en fazla üç beş parça beyaz eşya, Türkiye Cumhuriyeti Anonim şirketi yöneticisi olunca satamayacağın ne var; hiçbir şey!

Sayı 60

49

11 Mayıs 2003

ÇİZGİYLE

kahramanlar Ölmez

Hüseyin SOYUUGUR
11 Mayıs 1987

Yeni Çözüm okuru olan Hüseyin, ODTÜ yurdunda geçirdiği rahatsızlık sonucu yaşamını yitirdi.

Ali Haydar ŞAHİN
12 Mayıs 1987

Uzun yıllar mücadelede yeraldı. Rahatsızlığı sonucu aramızdan ayrıldı.

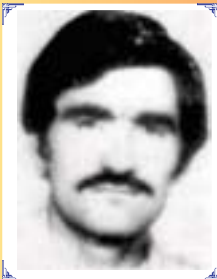
İrfan Ağdaş
13 Mayıs 1996

Liseli bir devrimciydi. İstanbul Alibeyköy'de Kurtuluş Gazetesi dağıtımını yaptığı sırada, polis tarafından herkesin gözü önünde sırtından kurşunlandı. Yaralı olarak polis otosuna alındı ve orada işkenceye devam edilerek katledildi.

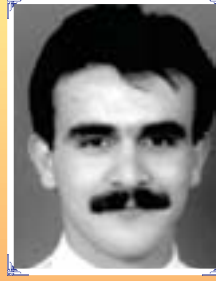
Murat Çuhacı
13 Mayıs 1995

İstanbul Okmeydanı'nda sivil faşistlerin bıçaklı saldırısı sonucu şehit düştü.

Mustafa ALBAYRAK
16 MAYIS 1980

İstanbul Ferahevler mahalle örgütlenmesinde yer alan bir devrimciydi. Faşist saldırılara karşı gece nöbeti tuttuğu bir sırada, sol bir grup taraftarlarınca çevrildi, silahı olmasına rağmen kullanmadı ve vurularak şehit edildi.

Mete Nazım DÖLEK
16 Mayıs 1994

Mücadeleyle KTÜ öğrencisiyken tanıştı, TÖDEF içinde yeraldı. Mezun olduktan sonra Elazığ Eğitim-Sen'de mücadelesini sürdürdü. Bir rahatsızlığı sonucu aramızdan ayrıldı.

Bizim Deniz, dalga dalga bağımsızlık son nefesine kadar yoldaşlık!

Reformizm sorumsuz. Reformizm saygısız. Devrimci önderlerin, devrimci şairlerin içinin boşaltılmasında, burjuvaziden geri kalmıyorlar neredeyse.

Deniz Yusuf İnan'ları anıyorlar; onlarla

ilgisi olmayan düşünce ve sloganlarla. Türkiye halklarının kurtuluşu için silahlı bir ordu oluşturmaya soyunmuş devrimci önderler, "ama kimseyi öldürmemişlerdi" diye tartışılıyor. Silahlı mücadelenin bayrağı olanlar, her türlü reformizmi reddedenler, bu düşüncelerinden, hatta idam sehbalarında söyledikleri son sözlerden soyutlanıp "gençlik önderleri" olarak gösteriliyor.

Bağımsızlığı unutanlar, devrim için savaştan vazgeçenler, demokrasiyi AB'yle özdeşleştirenler, Denizleri anamaz.

Denizleri sahiplenmekte ölçü bununla da sınırlı değildir. **Denizler, Mahirler**, Türkiye devrimci hareketinin önderliği misyonunu üstlenirken, siper yoldaşlığının, devrimci dayanışmanın da önderleri olmuşlardır. Siper yoldaşlığının, dayanışmanın en görkemli örneklerini kendi yaşamlarıyla yaratmışlardır.

Birbirleri için ölebilmeyi anlamışlardır siper yoldaşlığından. Asla siperleri bırakıp siper yoldaşlarını terketmediler. Teorilerin arkasına sığınmadılar.

Türkiye'de devrimci dayanışmanın lafı çok edilir, kendisi yapılmaz. Oysa onların bıraktığı miras çok farklı. Onlar hiç bir zaman siper yoldaşlarının ölümlerini **seyretmediler**. Türkiye devriminin prestiji olarak ele aldılar. **BİZ** diye bildiler. Kendini koruma adına, "başka işler" adına, kendilerini kenara çekmediler.

Devrimcilerin ölümünü seyredenler, hangi yüzle çıkar Denizlerin karşısına?

